Nazlı Eray

ARZU SAPAĞINDA İNECEK VAR

CAN

Nazlı Eray

ARZU SAPAĞINDA İNECEK VAR

TÜRK YAZARLARI

Bu kitap 1989 yılında İstanbul'da ÖZAL Basımevi'nde dizildi ve basıldı
(Tel: 520 60 58)

Nazlı Eray

ARZU SAPAĞINDA İNECEK VAR

ROMAN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Babıali Cad. Sıhhiye Apt. No: 19 Kat: 2 Cağaloğlu, İstanbul
Telefon : 528 61 13 - 513 51 88

NAZLI ERAY'IN YAPITLARI

AH BAYIM AH / Öyküler, Can
GECEYİ TANIDIM - ERASTRATUS / Öyküler - Oyun
PASİFİK GÜNLERİ / Roman, Can
KIZ ÖPME KUYRUĞU / Roman, Can
ORPHEE / Roman
HAZIR DÜNYA / Öyküler
DENİZ KENARINDA PAZARTESİ / Anı - roman
ESKİ GECE PARÇALARI / Öyküler
FANTASTICHE SYMPHONIE / Öyküler (Almanca)
YOLDAN GEÇEN ÖYKÜLER / Öyküler, Can
AŞK ARTIK BURADA OTURMUYOR / Öyküler, Can
ARZU SAPAĞINDA İNECEK VAR / Roman, Can

Biletçi
Bir paso bana
İndir beni çocukluğumda
Sevgilim
Sen misin o
Söyle var mıydın
Yitirdim mi seni yoksa
Bir karyolanın gıcırtısında
Tabaktaki bir akşamüstünde
İpinde bir paraşütün
İnce bir yorganın altında
Ya da
Eski bir ceketin içinde
Üstüne gece yağmuru yağmış
— İyi düşün
— İki durak var daha
Arzu Sapağı'na

N. E.

1

SEMRA HANIM VE KRALİÇE' MARIE ANTOINETTE BİZİM EVDE

Tamamlayıp yayına hazırladığım öykü kitabım beni dergideki yazılarımdan bir süredir uzak bırakmıştı. Okurlarımı özlemiş, 'Düşsel Söyleşiler'ime yeniden başlamaya karar vermiştim.

O gece yazı masamın başına oturduğumda, masamın üstündeki ince, işlemeli gümüş tabağın içine iki tane kartvizitin bırakılmış olduğunu gördüm.

Merakla onları elime alıp okudum.

Bir tanesi Semra Özal'ın kartıydı.

Sade, yalın kuşe kâğıda basılmış, hoş bir karttı. Arkasına elyazısı ile şöyle yazılmıştı:

'İstediğiniz söyleşiyi sizin evde yapabilirim. Çok yakında görüşmek umudu ile.

Semra Özal'

Öteki kart değişikti. İncecik, fildişi renkli bir parşömendendi. Kenarlarına uçuk bir yaldız atılmıştı. Sanki gerçek bir altınsuyu ile kraliyet armasının resmi tam ortasına çizilmişti. Kartın üstündeki altın renkli adı heyecanla okudum:

'Marie Antoinette
Fransa Kraliçesi'

Şaşkınlıkla kartın arkasını çevirdim. Fransa Kraliçesi, çocuksu bir elyazısı ile şöyle yazmıştı:

'Sizinle röportaj yapmak istiyorum. Bu gece bana verilen adrese evinize geleceğim.

Marie'

Bu kartlar heyecanlandırmış ve şaşırtmıştı beni. Ankara'da kışın en sert günlerini yaşıyorduk. Isı gece eksi 10'a kadar düşüyordu.

Kraliçe Marie Antoinette bizim eve nereden, nasıl gelebilecekti acaba? Kartta hiçbir açıklama yoktu. Düşündüm de, Kraliçe hakkında çok az şey biliyordum aslında. Semra Hanım ile hiç tanışmamıştım, ama basında okuduklarımdan onun çok rahat bir insan olduğunu biliyordum.

Ya ikisi aynı anda gelirlerse ne yaparım, diye düşündüm bir an. İlkin konuklara yatacak yer hazırlamak gerekiyordu.

Yardımcım Binnaz Hanım'ı çağırdım.

«Bu kartlar ne zaman geldi? Kim getirdi bunları?» diye sordum.

«İkisi de akşamüstü geldi,» dedi, Binnaz Hanım. «Birini resmî arabadan inen, gençten bir bay getirdi. Ötekini de, inanır mısınız, garip kılıklı, kadın gibi bukleli, parlak beyaz saçlı, koku sürünmüş, dar paçalı pantolonlu, kadife ceketli, hizmetkâr mı bey mi anlayamadığım bir kişi elden bıraktı.»

O an telefon çaldı.

Koşup açtım.

Semra Hanım karşı taraftaydı.

«Bizim söyleşi bu gece olabilir değil mi? Ancak zaman bulabildim. Saat 11.00 gibi size geleceğim. Konuşuruz, hem de biraz dinlenmiş olurum,» diyordu Semra Hanım.

«Bekliyorum Hanımefendi,» dedim. «Sizinle söyleşi yapmak bana büyük bir mutluluk verecek.»

Telefonu kapattım.

Saçıma başıma bir çekidüzen verdim. Kararlaştırdığımız zamana daha iki saat var. İncecik purolar yerleştiriyorum salondaki gümüş kutuların içine. Semra Hanım'a 'Malibu' ikram etmeye niyetliyim. Ufak sesalıcıyı hazırladım. Taze çiçekler almıştım, onları vazolara yerleştirdim. Soruları kafamda oluş-

turuyorum. Belki ilkin kadın kadına giyim kuşamdan sözederiz, diyordum...

Ben tam bir demet mis kokulu nergisi eski bir kristal vazoya yerleştirirken, apartman kapısının önünden gelen birtakım gürültüler duydum. Bir at kişnedi. Bir araba yayı gıcırdadı. Birileri alçak sesle konuştular. Bir kamçı havada şakladı, koşuşturmalar duyuldu.

Pencereden dışarıya baktığımda Gelincik Sokağı'nı aydınlatan ölü sokak lambasının ışığında, iki atın çektiği altın renkli bir kupa arabasının durduğunu gördüm. Arkada oturan uşaklar yere atlamışlardı. Bir tanesi arabanın kapısını açmış inenlere eğilerek yol veriyordu.

Kapı üç kez çalındı. Perdeyi bırakıp kapıya koştum.

Gümüşsü perukalı, pembe ipek ceketli, dar beyaz ipek tulumlu, sarı tokalı rugan pabuçlu bir haberciydi bu gelen.

Önümde eğildi.

«Fransa Kraliçesi Majesteleri Marie Antoinette geliyorlar,» diyerek yana çekildi.

Bizim biraz eskice, gariban apartmanın içi, bir anda pastel ipek giysili uşakların taşıdıkları beşer kollu, muhteşem gümüş şamdanlarda yanan mumların titrek ışıkları ile aydınlanıvermişti.

Kraliçe Marie Antoinette, iki yanında nedimeleri ve ardında gümüş şamdanları taşıyan uşakları ile, eteklerini tutmuş, usul usul merdivenleri çıkıyordu.

Akılalmaz bir görünümdü bu!

Elim alışmış, otomata bastım.

Apartmanın içi aydınlanıverdi.

Kraliçe, nedimeleri ve uşaklar şaşırmışlardı. Bir an öylece hareketsiz kalakaldılar.

«Buyurun Majesteleri,» dedim. «Çekinmeyin. Merdivenleri rahat çıkabilmeniz için ışığı yaktım.»

Marie Antoinette öyle genç ve güzeldi ki, şaşır-

mıştım. Kabarık gümüş rengi pompadour saçları incilerle bezenmişti. Yüzünün çizgileri bir minyatürünki kadar ince ve zarifti. Üstünde leylâk rengi ipekliden, dantellerle süslü, kabarık bir giysi vardı. Beli incecikti. Boynunda pembe kadifeden bir kurdelenin üstünde muhteşem bir pırlanta parlıyordu. Sırtındaki kenarları kürklü, siklâmen renkli, ipek kadife pelerin Kraliçe yürüdükçe dalgalanıyordu.

Eğilerek onu selâmladım.

Birden üst kattan kapıcı Zülfikâr Efendi'nin çöp bidonunu sürükleyerek indirişinin sesi duyuldu.

Kapıcı Zülfikâr Efendi, merdivenin trabzanına dayanmış, hayretle bizim eve girmekte olan bu tılsımlı kalabalığa bakıyordu.

Marie Antoinette'in gözü kapıcıya takılmıştı.

«Majesteleri... Halktan biri... Bizim kapıcı, çekinmeyin, buyurun girin içeriye,» dedim.

Marie Antoinette ve çevresi içeriye girdikten sonra kapıyı kapattım.

Kraliçe elini dostlukla bana uzatmıştı. Önünde hafifçe eğilip bu ufak, sanki hiç kemiksizmiş gibi yumuşacık, beyaz eli sıktım.

«Salona buyurun Majesteleri!» dedim.

Kapının yanında, gelenleri heyecanla izleyen Binnaz Hanım'a bir işaret çaktım.

«Uşak arkadaşları ve arabacıyı sen mutfağa al. Neskafe yap. İsteyene çay ikram et. Salonda sigara var, bir paket mutfağa götür. İkramı esirgeme. Tamam mı,» dedim.

Marie Antoinette, hafif bir ürkeklik ve şaşkınlıkla salonun ışıklarına bakıyordu. Tavandan sarkan eski avize, masaların üstünde yanan ufak lambalar, kraliçeyi ve nedimelerini büyülemişti sanki.

«Şöyle buyurun,» dedim. Kraliçe Marie Antoinette'i köşedeki koltuğa oturttum. Zaman kazanmak için televizyonun düğmesine dokundum.

Ekran birdenbire canlandı. Bir Amerikan polisi-

ye dizisi süregeliyordu. Komiser, arabanın içinde, San Fransisko sokaklarında deli gibi direksiyon sallıyor, önden kaçan katilin arabasına arada yan camdan ateş ediyordu. Bir ara, kentin merkezine, gökdelenlerin oraya daldılar.

Marie Antoinette ve nedimeleri şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Gözlerini beyaz camdan ayıramıyorlardı.

«I'm going to kill you!» diye bağırdı komiser. Araba, kulakları tırmalayan bir fren sesi ile geniş caddede bir U dönüşü yaptı.

Marie Antoinette, devekuşu tüyünden yelpazesini açmıştı. Heyecanla yelpazeleniyordu.

«Sıkıldıysanız kapatayım, Majesteleri,» dedim.

Düğmeye dokundum. Ekran öldü.

Kraliçe ve nedimeleri bir ağızdan hayretle bağırdılar!

Düğmeye gene dokundum. Bu kez ikinci kanalı bulmuştum. İzzet Altınmeşe'nin programı vardı.

Kraliçe ve nedimeleri öylece kalakalmışlardı.

«Oldukça eskimiş bir buluş bu, Majesteleri,» dedim. «Televizyon... Üstelik bizimki biraz hor kullanıldı. Çoluk çocuk her gün başında. Renk ayarı pek o kadar iyi değil.»

Marie Antoinette, çocuksu, heyecanlı bir sesle:

«Büyülendim bu gördüklerimle. Louis bunları mutlaka görmeli. Versailles'daki eğlencelerden ve balolardan ne denli değişik şeyler bunlar,» dedi.

Binnaz Hanım, içeride, şık giysili uşaklarla ve çapkın bir adama benzeyen arabacı ile dostluk kurmuştu.

«Ben Boyabatlıyım,» diyordu. «Dağ köylerindenim. Babam muhtardı. Siz nerelerdensiniz kardeşim?»

Baş uşak, pudralı beyaz perukasını çıkartmış, yanar döner kadifeden üniforma ceketinin yakasını biraz açmıştı.

«Alsas tarafındanım ben de,» dedi.

Hafifçe geğirdi.

Kraliçe ve nedimelerine 'Malibu' servisi yapmaya başlamıştım.

Marie Antoinette içkisinden bir yudum aldı.

«Nefis bir şey bu! Nedir?» diye sordu.

«Bir Jamaika içkisi, Majesteleri,» dedim. «Malibu. Hindistancevizi özü ve rom var içinde. Biraz da ananas suyu.»

«Mmm...» dedi Marie Antoinette. «Louis bunu mutlaka tatmalı.»

«Kapatayım mı televizyonu? Gürültü mü yapıyor?» diye sordum.

«Hayır, hayır,» dedi Kraliçe. «Sonuna değin bakmak istiyorum. Bizimle kalsın.»

İzzet Altınmeşe türküsüne devam ediyordu.

Aklıma unuttuğum bir şey gelmişti. Bir ara içeriye kaçtım. Hemen Tuna Pastanesi'nin numarasını çevirdim.

«Acele bir frambuazlı pasta istiyorum,» dedim. «Lütfen çocuk koşarak getirsin.»

Kapı çalındı.

Binnaz Hanım fırladı mutfaktan.

Ben koştum.

Semra Hanım gelmişti.

Sırtında çok şık, lâcivert beyaz puanlı bir döpiyes vardı. Saçları özenle yapılmıştı. İki papatya ve irikıyım bir bodyguard ona eşlik ediyorlardı.

«Buyurunuz Hanımefendi,» dedim. «Hoşgeldiniz.»

Semra Hanım,

«Ev kalabalık galiba?» dedi.

Gayet rahattı. Beni kırk yıldır tanıyormuş gibi davranıyordu.

«Evet, az önce Fransa Kraliçesi Marie Antoinette de nedimeleri ile bir söyleşi için geldiler. Umarım rahatsız olmazsınız. Hep birlikte konuşabiliriz isterseniz. Çok değişik ve renkli bir söyleşi olur,» dedim.

«Marie Antoinette mi? Ne kadar ilginç,» dedi Semra Hanım. «Ciddi mi söylüyorsunuz? Sizin fantezi dünyanızdan sözedildiğini duydum da.»

«Teşekkür ederim,» dedim. «Ama gerçeği söylüyorum size. İşte içeride, oturuyor.»

Semra Hanım,

«Tanımak istediğim bir kişiydi hep,» dedi.

Salona girmişti.

Kraliçe ile Hanımefendi'yi tanıştırdım.

Papatyalar, nedimelerin yanına oturmuşlardı. Bodyguard'ı Binnaz Hanım mutfağa aldı.

Heyecan içindeydim.

«Biraz dinlenin, söyleşiye ne zaman isterseniz başlayabiliriz,» dedim.

«Keşke Louis de burada olsaydı,» dedi Marie Antoinette.

Semra Hanım,

«Turgut Bey'in işleri çok yoğun. Bu gece konutta çalışıyor,» dedi. «Arada izninizle telefon edip, nasıl olduğunu soracağım.»

«Hay hay efendim,» dedim.

Telefonu getirip Semra Hanım'ın yanındaki alçak masanın üstüne koydum.

Kraliçe Marie Antoinette'in gözü telefona takılmıştı.

«Bu nedir?» diye doğallıkla sordu.

«Telefon,» dedim. «Bir numara söyleyin, çevireyim.»

«Ah. bir oyun bu!» diye bağırdı Kraliçe.

Düşüncesizliğime kızmıştım.

Marie Antoinette'e telefonun ne olduğunu acaba nasıl anlatabilirdim?

«Hayır, bir oyun değil bu. Ama kimbilir... Haklısınız. Belki de, bir oyuncak... Ama çok önemli işler görür. İzin verirseniz Majesteleri,» dedim, «telefonu Semra Hanım'a vereyim. Görün nasıl kullanıldığını.»

Semra Hanım öyle rahattı ki. Ona hayran oldum. Bir tiparillo yakmıştı. Malibu'sunu keyifle içiyordu.

Ahizeyi eline alıp bir numara çevirdi.

«Alo?» dedi.

«Semra,» dedi ahizenin öteki tarafından Başbakan'ın sesi.

Marie Antoinette, oturduğu yerden eğilmiş telefonun ahizesinden gelen sesi hayretle dinliyordu.

«Geldim, oturuyoruz,» dedi Semra Hanım. «Burası kalabalık. Fransa Kraliçesi Marie Antoinette var. Evet, ciddi söylüyorum. Peki canım, iyi çalışmalar.»

Telefonu kapattı.

Kraliçeye döndü.

«Kocamla konuştum. Turgut Bey'le,» dedi.

Marie Antoinette,

«Acaba ben de Louis ile konuşabilir miyim?» diye sordu.

Düşünmeye çalışıyorum, Kral 16. Louis'yi nasıl bulabiliriz acaba?

Semra Hanım öyle pratik ki.

«011'e soruver, belki bulabilirler,» dedi.

Açtım, 011'i.

«Alo? Fransa Kralı 16. Louis'nin numarası var mı acaba? Adres mi? Tuilleries Sarayı. Hayır bayan, bir gece kulübü adı değil. Fransa Kralı. Louis. L-o-u-i-s. Yok mu, peki.»

Çaresizlikle telefonu kapattım.

O an dışarıdan sokağı çınlatan bir nal sesi duyduk.

Kapının önünde bir atlı durdu. Bir haberci koşarak merdivenleri çıktı.

Kapıyı açmış, bekliyorduk.

Haberci elindeki mühürlü parşömeni yere kadar eğilerek Kraliçe Marie Antoinette'e uzattı.

Kraliçe mührü kırıp yazıyı okudu.

«Louis'den,» dedi. «Beni soruyor. Haberci, iyi olduğumu söyle Krala!»

Haberci kapıdan çıkıp merdivenleri koşarak indi. Atına atlayıp Gelincik Sokağı'nın köşesinde kayboldu.

Semra Hanım bana bakıp güldü.

«İyi oldu,» dedi. «Kraliçe'nin içi rahat etti. Ben de Turgut Bey'le konuştum.»

İçeride, mutfakta, Binnaz Hanım baş uşakla sohbeti koyulaştırmıştı. Arabacı da Semra Hanım'ın bodyguardı ile bir şeyler tartışıyordu.

«Ben silahlıyım,» diyordu bodyguard.

Arabacı,

«Bende de kılıç var,» dedi.

«Şarap var mı bacım?» diye sordu birisi.

«Dolapta olacak,» dedi Binnaz Hanım.

Ben yeniden Marie Antoinette'e ve Semra Hanım'a döndüm.

«Ne zaman isterseniz söyleşiye başlayabiliriz,» dedim. «İzninizle ufak sesalıcı kullanacağım.»

2

SEMRA HANIM ANLATIYOR

Kraliçe Marie Antoinette ve Semra Hanım merakla onlara soracağım soruları bekliyorlardı.

Ufak sesalıcımın içine boş bir bant yerleştirdim, onu ortadaki alçak sehpanın üstüne koydum. Tam düğmeye basıp ilk soruyu Semra Hanım'a soruyordum ki, Kraliçe Marie Antoinette'in gizleyemediği bir heyecanla sesalıcıya bakakaldığını gördüm.

Kraliçe. merakını yenemeyip,

«Siz başlamadan önce bir şey sormak istiyorum,» dedi.

«Hay hay Majesteleri, buyurun sorun,» dedim.

«Bu küçük kutu... Bu da az önceki telefonun bir eşi mi? Ne yapıyor bu?»

«Hayır, hayır Majesteleri,» dedim. «Telefonla hiçbir ilgisi yok bunun. Nasıl anlatayım size... Bu ufak bir sesalma kutusu... Bu benimki, son model bir Japon yapımı. Pille çalışıyor. Şu gördüğünüz ufacık kasetin içine sizlerin söylediklerinizi alacağım. Sonra, yalnızken, yenibaştan dinleyeceğim bu kaseti ve söyleşiyi kâğıda geçireceğim.»

«İnanamıyorum,» dedi Marie Antoinette. «Söylediklerinize gerçekten inanamıyorum. Bağışlayın beni. Bu ev sihirli kutularla dolu. İçinde insanlar olan sihirli kutu, uzaktaki insanın sesini odaya getiren bir başka sihirli oyuncak! (Telefonu gösteriyordu.) Ve şimdi de bizim konuşmalarımızı içine alacak olan bu ufacık tılsımlı şey. Aklım almıyor.»

Kraliçe Marie Antoinette'in heyecandan yanakları al al olmuştu. Gözleri parlıyordu.

Semra Hanım bana döndü:

«İsterseniz bir deneme yapalım da, Kraliçe'ye dinletelim,» dedi.

«Hay hay Hanımefendi,» dedim. «O zaman izninizle ilk soruyu size sorayım.»

Sesalıcısının düğmesine bastım.

Marie Antoinette, ufacık aygıttan gözlerini alamıyordu. İki yanında oturan nedimeleri de eğilmiş, ne olacak diye masanın üstüne dikkate bakıyorlardı.

Semra Hanım'a, hazırlamış olduğum ilk soruyu sordum.

«Semra Hanım, yaşamınızda kuşkusuz unutamadığınız pek çok anınız vardır. Bunlar iyi ya da kötü anılar olabilirler. Bana yaşamınızda sizi en çok etkileyen üç anınızı anlatmanızı rica edeceğim.»

Semra Hanım bir an düşündü.

«Şüphesiz unutulmaz pek çok anım vardır,» dedi. «Bunların arasından üç tanesini ayırmak çok güç. Ama şöyle bir sıralama yapayım isterseniz. Unutamadığım bir anım, Turgut Bey'in bana evlenme teklifidir. Çok heyecanlanmış ve mutlu olmuştum.»

«Hanımefendi, Turgut Bey bu teklifi çok romantik bir biçimde mi yapmıştı?»

Semra Hanım güldü. Bir tiparillo yaktı. Önündeki Malibu'dan bir yudum aldı.

«Evet... Çok romantik, çok güzel bir biçimde yaptı,» dedi. «Onun için unutamam.»

«Teşekkür ederim efendim,» dedim. «İsterseniz şimdi sizin sesinizi Kraliçe'ye dinleteyim. Ondan sonra, sizden unutamadığınız öbür iki anınızı rica edeceğim.»

Bandı başa sarıp düğmeye bastım. Semra Hanım'ın sesi ufak banttan odanın içine yayıldı.

Kraliçe Marie Antoinette ve nedimeleri hayretle bağırdılar.

Düğmeye basıp bandı durdurdum.

Marie Antoinette, devekuşu tüyünden yapılmış

yelpazesini sallayarak heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

Bir an düşündü.

«Bu ufak alet, düşmanların ve casusların çok işine yarayabilir, değil mi?» diye sordu.

Ona ilgiyle baktım. Fransa Kraliçesi umduğumdan zekiydi.

«Evet,» dedim. «O amaçlarla da kullanılabilir. Kullanıldı da. Ama şimdilerde çoğunluk müzik dinlemek için ya da böyle söyleşilerde işe yarıyor.»

Semra Hanım,

«Kraliçe sarayı düşünüyor tabii,» dedi. «Binbir entrika içinde yaşamış bir insan.»

«Hanımefendi,» dedim. «İzninizle öbür iki unutamadığınız anınıza geçelim.»

Düğmeye bastım.

Semra Hanım,

«Turgut Bey'e, Houston'da, acele kalp ameliyatı olmasının gerektiğini söyledikleri günü ve o ameliyat olurken, ruhumdan ve beynimden geçenleri, o karar anını ve ameliyat süresince bekleyişimi unutamam,» dedi.

«Çok heyecanlanmıştınız, değil mi?»

«Evet, çok heyecanlanmış ve korkmuştum. Turgut Bey sakindi. Kararını verdiğini bana söyledi. Ameliyat olacaktı. Çok endişeliydim. Ona bir şey olabilir diye çok korkuyordum. Çok zor saatler yaşadım.»

«Ama,» dedim, «Turgut Bey'in, ayılır ayılmaz ilk sorduğu soru: 'Semra nerede?' oldu, değil mi?»

«Evet.» dedi Semra Hanım gülerek. «Gözlerini açar açmaz beni sordu.»

«Hanımefendi,» dedim, «ya üçüncü unutamadığınız anı hangisi?»

Semra Hanım'ın gözleri bir an uzaklara gitti.

«Büyük Kongre sırasında, Turgut Bey'e yapılan suikast girişimini ömrüm boyunca unutamayacağım. Korkunç bir andı o. Silah patladı ve Turgut Bey yer-

deydi. Öldü zannettim, üstüne kapanmışım. Öyle, her şey, birlikte olsun, birlikte ölelim, gibi bir duygu. Fakat salonda kargaşa devam ediyordu. Koruma görevlileri çevreyi tarıyorlardı. Sonra Turgut Bey ayağa kalktı.»

Semra Hanım'ın gözlükleri buğulanmıştı. Çok etkilendiği, belki de düşünmek istemediği, belleğinden silip atmak istediği bir olayı anlatmıştı bana.

«Çok teşekkür ederim, Hanımefendi,» dedim. «Sorularım bu kadar. Size bu ürkütücü olayları burada bir kez daha yaşattığım için bağışlayın beni.»

«Bir şey değil efendim,» dedi Semra Hanım.

Oturduğu koltukta arkasına yaslandı, benim Kraliçe Marie Antoinette'e soracağım soruları beklemeye başladı.

Kraliçe Marie Antoinette'e döndüm.

«Majesteleri,» dedim, «size sorabileceğim pek çok soru var kafamda. Ama ilkin şöyle bir şey sormayı düşündüm: Şu an içinde bulunduğunuz yirminci yüzyılı nasıl buldunuz? Aslında, yüzyılı tam görmüş sayılmazsınız. Başkent Ankara'da, ortahalli bir yazarın evinde konuksunuz. Dışarıyı pek görmediniz sanırım. Yalnızca kupa arabanızdan çıktıktan sonra bizim apartmanın girişini, merdivenleri ve sonra da bu gösterişsiz salonu gördünüz... Bu yüzyılın tanık olduğunuz ufacık, kısıtlı dilimi ile ilgili izlenimlerinizi rica edecektim.»

Marie Antoinette yelpazesini kapatıp yanına koydu. Alıcı'ya doğru eğildi, konuşmaya başladı:

«Olağanüstü birtakım şeylerle karşı karşıyayım. Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. İlkin, şu değişik, parlak aydınlık şaşırttı beni,» dedi.

Tavandan sarkan lambayı gösteriyordu.

«Elektrik bu, Majesteleri,» dedim. «Artık mum ışığı yalnızca âşıklar başbaşa yemek yerken kullanılıyor. Bir de elektrikler kesilince.»

«Demek mum ışığını artık yalnızca âşıklar seviyor,» dedi Kraliçe. «Eskiden de severlerdi.»

Bir an düşüncelenmişti. Devam etti:

«Sonra şu telefon dediğiniz... Müthiş bir şey! Ve asıl en çok ilgimi çeken, şu kutunun içindeki adamlar. O değişik dünya. Onların birden gidip yeniden gelivermeleri. Ama hep o kutunun içinde kalmaları, dışarıya çıkamamaları.»

«Televizyon o, Majesteleri,» dedim. «Bir eğlence kutusu. Haberleri de oradan alırız.»

O sırada kapı çalındı.

Binnaz Hanım koşup açtı.

İçeriye eski bir militan olan yakın bir dostum girmişti. Yazdıklarımla ilgileniyor, onları okudukça şaşırıyordu.

Heyecanla,

«Merhaba! Ne haber?» diye sordu bana.

Birden salonda oturanları farketti. Hayretler içinde kalmıştı.

«Semra Hanım ve Kraliçe Marie Antoinette, davetimi kabul ederek, bu gece, 'Düşsel Söyleşiler' yapmak için evime onur vermiş bulunuyorlar,» dedim.

«Ben rahatsız etmeyeyim, sonra gelirim,» dedi o.

«Hayır, hayır. Lütfen kal. Sen de bize katıl,» dedim.

Semra Hanım'a döndüm.

«Hanımefendi, eski bir dostumdur bay. Sizin için bir sakıncası var mı kalmasının?» diye sordum.

Semra Hanım,

«Hayır, bir sakıncası yok. Mademki sizin dostunuz, bizim de dostumuzdur,» dedi.

Eğilerek ona teşekkür ettim.

Kraliçe Marie Antoinette,

«Arkadaşınız kalabilir. Benim için de hiçbir sakıncası yok,» dedi.

Arkadaşımı bir koltuğa buyur ettim, eline bir içki verdim.

O, büyük bir hayret ve ilgi ile Kraliçe Marie Antoinette'e bakıyordu.

Döndüm ona,

«Arabanla mı geldin?» diye sordum.

«Evet, aşağıya parkettim,» dedi o.

Kafamda birtakım planlar oluşmaya başlamıştı. Niyetim, Kraliçe Marie Antoinette'e arkadaşın arabası ile bir gece turu attırmaktı. Ankara'da gece gezilebilecek bir yer olmadığı için, içimden hayıflandım.

Semra Hanım, şıp diye anlamıştı benim kafamdan geçenleri.

«İyi olur Kraliçe'yi şöyle bir gezdirirseniz, araba ile,» dedi.

«Ya siz efendim,» dedim, «siz bize katılmak istemez miydiniz?»

«Hayır, ben size katılmayayım. Konut'a döneceğim. Fakat yarın akşam aynı saatte gene buraya gelmeyi planlıyorum. Bu 'düşsel söyleşiler'in nasıl gelişeceğini çok merak ediyorum doğrusu. Bu gece Turgut Bey'e de anlatacağım burada olup bitenleri,» dedi.

«Hanımefendi, anlatmayın. Turgut Bey anlattıklarınızı ciddiye almayabilir. Şimdi burada düşler dünyasında sayılırız. Bu evden dışarıya çıkınca her şey birdenbire anlamsız ve saçma gelebilir. Ama yarın akşam sizi mutlaka bekliyorum,» dedim.

Semra Hanım ve papatyaları kalkmışlardı. Kraliçe Marie Antoinette ile vedalaştılar.

Bodyguard mutfaktan çağrıldı.

Şoför aşağıda bekliyormuş.

Semra Hanım ve yanındakiler siyah özel arabaya binip uzaklaştılar.

Kraliçe Marie Antoinette, yakışıklı devrimci dostumla ilgilenmişti.

«Soylulardan mısınız siz?» diye sordu.

«Hayır Majesteleri. Halktanım ben.»

«Ya, demek halktansınız?»

«Evet. Emekçi sınıfındanım.»

«Çok güzel,» dedi, Kraliçe.

Televizyonun düğmesine dokundum.

Spiker gece haberlerini okuyordu. Kraliçenin ve nedimelerinin ilgisi o yana dönüverdi birden.

Arkadaşımın kulağına eğildim. Usulca konuşmaya başladım onunla:

«Ne düşünüyorsun?»

«Şaşkınım. Harikulade güzel bir kadın. Ne kadar gençmiş.»

«Sen onun hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?»

«Evet. Ne yazık ki, her şeyi biliyorum.»

«Ne düşündüm biliyor musun; senin arabanla Kraliçe'yi bir yere götürelim. Bildiğim kadarı ile halkın arasına karışmayı ve eğlenmeyi seviyor.»

«Nereye götürebiliriz onu?»

«İyi bir diskoteğe gidebiliriz.»

»Ah, beni bir diskotekte düşünebiliyor musun?»

«Ama yanındaki Kraliçe Marie Antoinette olacak.»

«Fena fikir değil. Nedimeler de gelecekler mi?»

«Hayır. onlar evde televizyon seyrederler.»

Marie Antoinette'e döndüm,

«Majesteleri,» dedim, «izin verirseniz dostum ve ben sizi otomobille gezdirmek istiyoruz. Gecenin sonunda sizi hoşlanacağınız bir yere de götürebiliriz. Ne dersiniz?»

«Olabilir,» dedi, Marie Antoinette.

Pelerinini sırtına aldı. Şöminenin üstündeki eski aynaya bir göz attı. Güzel yüzü, parlayan gözleri ve gümüş renkli kabarık saçları aynayı bir anda eşsiz bir tabloya dönüştürdü.

«Ben hazırım.»

Binnaz Hanım'a seslendim:

«Sen Kraliçe'nin nedimeleri ile ilgilen. Onlara müzik çal. İkinci kanalda gece filmi olacak, belki izlersiniz. Biz dışarıya çıkıyoruz.»

«Tamam, siz merak etmeyin,» dedi Binnaz Hanım.

Seyisle uşaklar, mutfakta neskafe tokuşturup, oradan buradan konuşuyorlardı.

Kapıyı açıp, otomata bastım.

Kraliçe Marie Antoinette'i ortamıza alarak apartmanın merdivenlerinden aşağıya indik.

Arkadaşım, koşup arabasının kapısını açmıştı.

«Buyurun Majesteleri,» dedi.

Marie Antoinette arkaya geçti. Ben öne oturdum.

Arkadaş gazladı; araba geri geri park yerinden çıkıp yarı puslu Ankara gecesinin içine ok gibi daldı.

Kraliçe Marie Antoinette arkadan, oturduğu yerden bir çığlık attı.

«Korkmayın Majesteleri,» dedim. «Zamanımızın arabası bu. Adı 'otomobil'.»

Arkadaşa döndüm,

«Fazla hızlı gitme Mehmet,» diye fısıldadım. «Korkabilir Kraliçe.»

«Evet, biraz ürküyorum!» diye bağırdı arka koltuktan Marie Antoinette.

Dikiz aynasında eski militanın mavi gözleri ile Kraliçe Marie Antoinette'in yeşil gözleri bir an karşılaştı.

«Korkmayın Majesteleri,» dedim usulca. «Siz kent ışıklarını izleyin.»

Ardıma yaslandım.

Kraliçe Marie Antoinette, arkadaşım Mehmet ve ben gecenin içine dalmıştık.

Son hızla bilinmeyen bir yöne doğru gidiyorduk.

3

KRALİÇE MARIE ANTOINETTE İLE GECENİN İÇİNE YOLCULUK

Kraliçe Marie Antoinette, eski model arabanın arka koltuğunda; heyecan içinde, dışarıda sürüklenen soluk Ankara gecesini izliyordu.

Eski militan dostumun kullandığı araba anacaddeden ayrılmış; kıvrımlı, ağaçlıklı bir yola sapmıştı.

Birden önümüzde beliriveren Ankara Hilton'un ışıklı kubbelerini gördüm.

«Anladım, anladım!» diye bağırdım. «Hilton'un diskosu Jackies'e gidiyoruz değil mi?»

«Evet,» dedi arkadaşım. «En uygun orası olur, diye düşündüm.»

Direksiyonu ustalıkla kırıp arabayı Hilton'un otoparkına soktu.

Kapıyı açtık, Kraliçe Marie Antoinette, eteklerini tutarak arabadan dışarıya çıktı. Onu ortamıza aldık; karanlık otoparkın içinde yürüyerek yukarıya çıkan kapıyı bulduk.

«Buraları çok karanlık ve biraz karışık, değil mi?» dedim.

Sanki bir Alain Delon filminin son garaj sahnesinde yürür gibiydik.

«Ben de ilk kez geliyorum buraya, ama asansöre ulaşırsak, diskoyu hemen bulabiliriz,» dedi Mehmet.

Merdivenin sonundaki kapıyı açınca otelin lobisine çıkmıştık. Resepsiyonun önündeki, otel müşterisi oldukları belli olan yaşlı iki Japon turist, Kraliçe Marie Antoinette'e ilgiyle bakıyorlardı.

Resepsiyondaki sarışın delikanlı az önce telefonu kapatmış, önündeki deftere bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıp dalgın gözlerle bizi süzdü.

«Diskoyu mu arıyordunuz?» diye sordu. «Sol yandan aşağıya ineceksiniz.»

Kraliçe Marie Antoinette hayranlıkla Hilton'un ışıl ışıl aydınlık lobisine, karşı duvardan aşağıya sarkan yeşil süs bitkilerine, sarmaşıklara, gülkurusu kadife koltuklara, parlak pirinçle bezenmiş pembe mermer duvarlara bakıyordu.

Usulca bana doğru eğilip,

«Çok hoş bir yer. Bir saray mı burası?» diye sordu.

«Hayır Majesteleri,» dedim, «bir otel burası. Paralı Konukevi gibi bir şey. Yan tarafta gördüğünüz gibi bir amerikanbar var; üst katta da yemek salonları ve ısıtılmış yüzme havuzu. İsterseniz sonra çıkarız oraya, şimdi dansetmek için diskoya ineceğiz.»

Yavaş yavaş halı kaplı mermer merdivenlerden aşağıya inip, diskonun girişine ulaştık.

Çılgın bir müzik sesi geliyordu içeriden; yan gözle baktım, pist kalabalıktı, anababa günüydü içerisi. Tanita Tikaram'ın bir klip'i karşı duvardaki ekranda tüm canlılığı ile süregeliyordu.

Biletleri alıp karanlığa, kalabalığın içine daldık.

Biz içeriye girinci çılgın müzik birden yavaşlamıştı. Işıklar iyice loştu. Tepedeki kristal top usul usul dönüyordu.

Şimdi Frank Sinatra'nın o güzelim kadife sesi 'Strangers in the Night'ı söylemeye başlamıştı.

«Haydi,» dedim arkadaşıma, «Kraliçeyi dansa kaldır. Bak ne çalıyor.»

Birkaç saniye sonra Kraliçe Marie Antoinette ve militan dostum, akıllara durgunluk veren bir dansa başlamışlardı.

Genç militan, eşsiz güzellikteki Kraliçe'yi usulca kendine doğru çekmişti; sanki lâcivert bir gökyüzü-

nün içinde, yıldızların arasında bir yerde, herkesten, her şeyden soyutlanmış, pistte kayar gibi, birbirlerinin gözlerine bakarak yavaş yavaş dönmeye başlamışlardı.

Bu değişik çifti ilgiyle izliyordum. Garsonun elime verdiği ilk içkiden bir yudum aldım; kötü, yerli bir konyaktı bu.

Tam bara doğru ilerleyip elimdeki içkiyi bir Pina Colada ile değiştirmeye niyetleniyordum ki, yanıbaşımdan bir ses,

«Sizinle dansedebilir miyim?» diye sordu bana.

Dönüp baktığımda, yarı karanlıkta, maskemsi, kuru kemikli yüzlü, orta yaşlı, sade giyimli, değişik bir adamın yüzünü, kısık bakan, kapkara duygusuz gözlerini gördüm.

Başımı sallayarak, onunla birlikte piste doğru yürüdüm.

İlginç bir erkekti bu beni dansa kaldıran. Piste vardığımızda beni kendine doğru çekip usta bir slow yapmaya başladı.

Elimi tutan eli kemikli ve soğuktu; bedenime hafifçe yapıştırdığı kuru, ince, sanki içinde kan dolaşmıyormuş izlenimi veren gövdesinden bir an garip bir elektrik akımı, bir tutku soluğu geçti gövdeme.

Gözüm onu bir yerden ısırıyordu ya, o an karanlık diskonun içinde onu daha önce nerede görmüş olduğumu çıkartamıyordum bir türlü.

Görünüşte etkileyici bir erkek sayılmazdı ama, işte kollarında pistte dönüp duruyordum. O, aynı duygusuz, soğuk bakışları ile beni süzüyordu.

Soluğu içkisizdi, ince dudakları belli belirsiz kıpırdıyordu arada.

«Sizi nerden tanıyorum acaba beyefendi?» diye sordum sonunda «Danıştay'dan mısınız?»

Kavalyem beni biraz daha kendine doğru çekip kulağıma yılan ıslığına benzeyen garip bir ses ile fısıldadı:

«Madame, adım Joseph Fouché. Daha önce sizi tanımak fırsatına nail oldum mu bilemiyorum. Ama tanışsaydık, herhalde sizi unutmazdım.»

Parfümüm Knowing'i içine çekip, başını arkaya attı.

Tüm gövdemi bir titreme kaplamıştı. Kulaklarıma inanamıyordum.

Fransız Devrimi'nin geri plandaki korkunç politikacısı; papaz okulunda öğretmenlikten yetişip ihtilalin bir numaralı adamı olmayı gerçekleştirebilen, giyotinden kurtulmayı başaran, sonradan bol para ve unvan sahibi olan, her devrin adamı tilki Fouché idi bu!

Şaşkındım.

«Joseph Fouché,» diye mırıldandım.

«Efendim. Bir şey mi arzu ettiniz?» diye sordu o.

«Siz burada ne arıyorsunuz, Monsieur Fouché?»

«Ah Madame, ne hoş bir soru.»

Çelik gözlerden bir an bir gülümseme gelip geçti sanki.

«Ben de bu gece dansedip eğlenmeye geldim buraya. Bu çok doğal değil mi? Bunu niçin tuhaf karşıladınız ki?»

«Hayır, tuhaf karşılamadım Monsieur Fouché,» dedim. «Yalnızca... Ne bileyim... Sizi çok ciddi, yapayalnız bir kişi olarak tanıyorum. Bu çılgın diskoda...»

Kuru bir gülücükle sözümü kesti. «Anlıyorum,» der gibi başını salladı. Dansetmeye devam ettik.

Joseph Fouché'nin yaşamını anlatan kitap, evde, yatağımın başucunda duruyordu. Stefan Zweig'in kaleme aldığı «Fransız İhtilâli'nde Bir Politikacının Portresi — Joseph Fouché» idi kitabın adı. Sonunu henüz okumamış olduğum için hayıflandım.

İşte şimdi, şu geceyarısını çoktan geçmiş bir saatte, Ankara Hilton'un diskosunda, bu entrikacı, kurt ve acımasız politikacının, bu garip dehanın, Balzac'ın

'Napolyon'u etkisi altında bırakabilmiş tek nazır' dediği bu adamın, bu derin, karanlık, olağanüstü kişinin, sabrın ve tutkunun, zekânın ve kaypaklığın oluşturduğu bu müthiş erkeğin kollarındaydım.

Müzik değişmişti. Ne tuhaf şey, eski melodileri çalıyorlardı. Şimdi de Platters topluluğunun o ünlü melodisi, 'Only You' diskoyu dalga dalga dolduruyordu.

«Yalnız sizinle dansetmek istiyorum bu gece,» dedi Joseph Fouché. Nezaketle ekledi: «Eğer izin verirseniz...»

Heyecanlıydım. Şaşkındım.

«Niçin yalnız benimle, Monsieur Fouché?» diye sordum.

«Çünkü çocuksu haliniz hoşuma gitti Madame,» dedi o.

Çelik tilki Fouché, bu Makyavel zekâlı kuru adam, kendi çapında kur yapıyordu bana. Vay canına!

Eve gidince kitabı bir solukta okuyup bitirecektim. Ama şimdi eve ne zaman gideceğim, hiçbir şey belli değildi. Buzdan bir miknatısa yapışmış gibiydim. Ona neler sorabileceğimi düşünüyordum.

O, kulağıma eğilip devam etti:

«Arkadaşınız da Kraliçe ile dansediyor Madame. Pek uyumlu bir çift oluşturmuşlar doğrusu.»

«Demek Kraliçe'yi tanıdınız!» diye saflıkla bağırdım.

İşte Joseph Fouché, o an ilk kez güldü.

«O kadar hoşsunuz ki!» dedi. «Gerçekten Madame, eşsiz bir mizah gücünüz var. Tabii tanıdım Kraliçe'yi. Nasıl tanımam.»

Değişik bir figürle beni pistte döndürdü, gene kendine doğru çekti.

Kral'ı, Kraliçe'yi giyotine gönderen adamın kollarındaydım.

Ne işti bu!

Kitapta onunla ilgili okumuş olduklarımı anım-

samaya çalışıyordum. Ama şu anda kitapların içindeki dünyadan çok uzaklaşmıştım. Hafifçe başım dönüyordu.

Fouché yorulduğumu anlamıştı sanki.

«Gelin, şuraya oturalım. Biraz dinlenin. Sizi yakın bir dostumla tanıştıracağım,» dedi.

Karanlık köşeden uzanan solgun beyaz bir el, elimi alıp usulca bir çift dudağa götürdü. Gergin yüzlü, sarı benizli, şık bir bay idi bu. Tek başına oturduğu masasında bize yer vermeye hazırlanıyordu.

Fouché bizi tanıştırdı:

«Mösyö Robespierre, Madame...»

«Eray.»

«Madame Eray.»

Robespierre hafif hüzünlü, ince çizgili yüzünü bir an aydınlatan diskonun mavi fosforlu ışığında bana dikkatle bakıyordu.

Gözleri sıradan gözler değildi; beni bir anda sayfa sayfa okuyup incelediğini duyumsayıverdim.

«Tanıştığımıza çok memnun oldum Madame,» dedi, «Çok zarifsiniz.»

Sigara dumanı ve diskonun havasızlığı onu rahatsız ediyordu besbelli.

Fouché, oturmam için alçak kadife koltuğu çekmişti. Robespierre'in karşısına oturdum. Fouché yanımdaki koltuğa yerleşti.

Robespierre'e, bu Devrim'in güçlü beynine, her zaman aristokrat kalmış olan bu ünlü adama bakakalmıştım.

O, usulca öksürdü. Sanırım maden suyu içiyordu.

«Astımım var. Sigara dumanı iyi gelmiyor bana Madame,» dedi.

«Monsieur Robespierre,» dedim, «heyecanımı bağışlayın, ama ben sizin karşınızda bir sigara içeceğim.»

«Rica ederim. Lütfen. Buyurun,» dedi.

Joseph Fouché cebinden bir paket 'Cartier' sigarası çıkarmıştı. Bana uzattı. Bir tane aldım. O, usta bir hareketle, altın bir çakmakla sigaramı yaktı.

Bir nefes çekip, dumanı Fouché'ye üfledim.

Onun çelik kara gözleri benden ayrılmıyordu.

O an, barın olduğu yandan coşkulu bir kahkaha geldi.

«Dostlarım! Viski içelim!» diye bağırdı tok bir erkek sesi.

Kadehini kaldırmış, mutlu mutlu gülen, yakışıklı, kumral, iri kemikli bir adamdı bu.

Bir kahkaha daha attı.

Barmen boşalan kadehini doldurmuştu. Bardaki adam neşeli ve coşkuluydu.

Robespierre,

«Danton,» dedi. «Gene çok içti bu gece. Topluluklar, halk, insanlar heyecanlandırıyor onu.»

Fouché, hafif bir küçümsemeyle,

«Danton'u her şey heyecanlandırır,» dedi.

Şimdi tüm dikkatimi barda oturan bu adama vermiştim.

Sarışın bir yosma, kadehini havaya kaldırıp, kırmızı saten elbisesinden taşan göğüslerini titreten bir sesle,

«Şerefine Danton!» diye bağırdı. «Halkın şerefine!»

Barın çevresinde değişik bir kalabalık toplanmıştı.

Hepsi kadehlerini kaldırdılar.

«Şerefine Danton!»

Danton, Fransız Devrimi'nin belki de bu en ünlü adamı, çocuk gibi mutluydu. Bu coşkulu, saf köylüden gözlerimi ayıramıyordum.

Robespierre,

«Çevresinde halk var Madame. Onu coşturuyorlar,» dedi.

Maden suyundan bir yudum daha aldı.

«Sizin de çevrenizde halk var Monsieur Robespierre,» dedim.

Fouché koluma dokundu.

«Dansedelim mi?»

«Tabii,» dedim.

Beni kollarına alıp, Robespierre'in o aristokrat, solgun tılsımından, Danton'un eşsiz coşkusundan ve neşesinden bir anda uzaklaştırıverdi.

Pistteki kalabalığın içinde Kraliçe Marie Antoinette'i ve militan dostumu görmeye çalışıyordum.

Fouché'nin kemikli eli, belimi kavramıştı.

Şimdi Elton John, 'Goodbye to Norma Jean'i söylüyordu.

Birden acı bir çığlık duyuldu.

Ardından bir çığlık daha diskoyu sarstı.

Müzik durmuştu.

Kapıda bir karışıklık oldu. Işıklar yandı. İçeriye birkaç polis girmişti.

Komiser,

«Panik yaratılmasın! Kimse ezilmesin! Herkes sakin olsun!» diye bağırdı.

Bir mahalle bekçisi sürekli düdüğünü çalmaya başlamıştı.

Coplu Emniyet güçleri diskonun içine girmişlerdi.

Çok korkmuştum.

Fouché müthiş sakindi, sessizce olayları izliyordu. Kılı kıpırdamamıştı.

«Korkmayın,» diye fısıldadı bana.

Arkama baktım.

Robespierre yerinden kalkmıştı.

Masası boştu.

Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Salonu bir uğultu kaplamıştı.

O an Kraliçe Marie Antoinette ile militan dostumu gördüm. Bir köşeye çekilmiş, olayları izliyorlardı.

Kraliçe'nin yüzü bembeyazdı.

Fouché yanımıza gelen bir adamla duyamadığım bir şeyler konuştu. Her şey çok hızlı olmaya başlamıştı.

Fouché omzumdan tutmuş, beni şaşkın kalabalıktan ve polislerden korumaya çalışıyordu.

Heyecanla sordum:

«Ne olmuş Mösyö Fouché?»

Kulağıma eğildi.

«Marat'yı yukarıda yüzme havuzunda bıçaklayarak öldürmüşler.»

«Marat'yı mı öldürmüşler?»

«Evet, yüzme havuzunda. Bir siyasi cinayet olabilir. Sırtından bıçaklanmış.»

«Ne geceymiş bu, Mösyö Fouché!» diye bağırdım.

«Evet, Hilton'da olacak şey değil bunlar. Ama yazgı süregeliyor işte, Madame,» dedi o.

Soğukkanlılığı etkilemişti beni.

Donuk, duygusuz kara gözleriyle çevreyi izliyor, besbelli bir plan yapıyordu.

«Mösyö Fouché, bir sigara daha rica ediyorum.»

«Buyurun Madame. Ama fazla içmeyin. Heyecanlanmayın sakın. Şimdi buradan çıkacağız. Yanımdan ayrılmayın,» dedi bana.

«Çıkabilecek miyiz?»

«Elbette çıkacağız. Dikkatli olmalıyız, Madame. Beni izleyin.»

Elimde sigaram, Fouché'nin peşinden gidiyordum.

O, bir an dönüp baktı bana.

«Devrim başlıyor Madame, hazır mısınız buna?» diye sordu.

Bu çelik tilki, her sözü ile şaşkına çeviriyordu beni.

«Yanınızdayım Monsieur Fouché,» diye mırıldandım.

Parmaklarımın arasındaki 'Cartier' sigarasından derin bir nefes çektim.

4

İŞLER KARIŞIYOR KRALİÇE MARIE ANTOINETTE, JOSEPH FOUCHÉ VE BEN SABAHA KARŞI ANKARA SOKAKLARINDAYIZ

Joseph Fouché'nin peşinden heyecanla yürüyordum. O, diskonun yan tarafındaki bir kadife perdeyi aralayıp bana yol verdi. Karanlık bir koridordan yürüyüp, otelin arka kapısından sokağa çıktık.

Serin gece havası yüzüme çarpınca biraz kendime gelmiştim.

Joseph Fouché,

«Pelerininiz, yüzünüzde maskeniz var mıydı, Madame?» diye sordu.

«Ne pelerinim, ne de yüzümde maskem vardı Monsieur Fouché. İşte ufak elçantam. İçinde evimin anahtarı ve kimliğim. Sigara paketim. Niçin sordunuz?»

«Kraliçe her zaman yüzünde bir maske ile bu tür yerlere gelir de. Belki bu gece siz de takmışsınızdır, diye sordum.»

«Kraliçe'nin de maskesi yoktu,» dedim. «Onlar neredeler acaba? Biraz beklesek mi?»

«Olur,» dedi Fouché.

Çevreme bakıyorum. Ankara'dayız. Hilton'un arka tarafında bir yerdeyiz. Ön kapıya yığılmış polis arabalarını görebiliyorum. Siren sesleri karanlığı yırtarcasına uğulduyor. Yanımızdan beyaz bir ambulans geçti.

Fouché,

«Marat'yı hastaneye yetiştirmeye çalışıyorlar,» diye mırıldandı.

«Öldü demiştiniz.»

«Evet. Öldü!»

Birden az ileride Kraliçe Marie Antoinette ile devrimci dostumu gördüm. Bizi görmüşlerdi, Marie Antoinette ipek tuvaletinin eteklerini tutarak bize doğru geliyordu. Olaylardan ürkmüş olduğu belliydi. Fouché ile hiç ilgilenmedi. Düşünmeye çalışıyorum. Kraliçe, Fouché'yi tanıyor muydu acaba? Belki de hiç görmemişti onu daha önce.

Devrimci dostumun kulağına eğildim,

«Yanımdaki bay, Joseph Fouché!»

Gözleri şaşkınlık ve heyecanla açıldı.

«Ne diyorsun!»

«Evet. Joseph Fouché'nin ta kendisi!»

«İnanılmaz olaylar oluyor bu gece. Acaba bütün bu garip, inanılmaz olaylar senin beyninden mi çıkıyor? Yaşadıklarım şaşırtıyor beni.»

«Ben de şaşkınım!» diye mırıldandım. «Diskonun barında Danton'u gördüm. Halkın şerefine viski kadehi kaldırıyordu. Sonra Robespierre ile tanıştım. Yukarıda, yüzme havuzunda bıçaklanarak öldürülen adam da, Fransız Devrimi'nin önemli kişilerinden Marat imiş.»

«Joseph Fouché'yi nasıl tanıdın?»

«Bütün gece dansettim onunla. Müthiş bir adam.»

«Kraliçe Marie Antoinette ne kadar gerçekse, tüm bu kişiler de o denli gerçek. Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Az ileride, bir ağacın dibinden, Hilton'un kapısındaki olayları sakin sakin izleyen Fouché'ye baktım.

«Eve gideceğiz. Bu iki konuğa yatacak yer hazırlayacağım. Sabaha Allah kerim. Bakalım gün doğmadan neler olacak?»

«Bakalım.»

«Dinle, sen Devrim tarihini benden iyi bilirsin. Kraliçe, Fouché'yi tanıyor mu?»

«Duymuştur ama, ilgilenmez. Zaten ilgilenseydi başına birçok şey gelmeyebilirdi. Her neyse, arabaya gidelim.»

«Söyle bana. Kraliçe ile aran nasıl?»

Gözlerime baktı. Bir an kızardı.

«Ona hayran oldum,» dedi.

Güldüm.

«O kadar mı?»

Yanıtlamadı beni. Hızla arabaya doğru yürüdü. Kraliçe Marie Antoinette de onun peşinden gidip arabaya bindi.

Üç dakika sonra, eski arabanın içinde, bizim eve doğru yol alıyorduk.

Joseph Fouché öne, arkadaşımın yanına oturmuştu. Ben, Kraliçe ile arkadaydım.

Bu sersemletici gecenin olaylarını düşünmeye çalışıyordum.

Araba bizim evin önünde durdu.

Joseph Fouché inip bize kapıyı açtı.

Kraliçe Marie Antoinette ile birlikte arabadan indik.

Ben merdivenleri koşarak çıktım. Çaldım kapıyı. Binnaz Hanım açtı.

«Bu gece birkaç konuğumuz var. Sen çabucak yatacak yer hazırla,» dedim. «Kraliçe benim odamda yatsın. Çarşafları değiştir. Üst rafta fistolu bir takım var, uçuk pembe; onları yay. Bay Fouché'ye salondaki divanı hazırla. Nedimeleri de artık dipteki odada yatırırız.»

«Tamam,» dedi Binnaz Hanım. Kulağıma eğildi:

«Sizi Hıfzı Bey aradı. Nereye gittiğinizi merak etti. Ben de, konuklarla dışarıya çıktığınızı söyledim. Yarın sabah gene arayacağını söyledi.»

Hay Allah!

Hıfzı Bey. Tümüyle unutmuştum onu!

Benimle çok ilgilenen Adanalı bir kalantor. Şen şakrak bir para babası. Hey tanrım, düşünmeye çalışıyorum, ne yapmalı? İşler karışıyor. Hıfzı, Fransız Devrimi'ni filan pek bilmez. Yani, ilgi alanı değil adamın. Anlarsınız ya, günümüzde yaşayan, ayakları yere basan bir işadamı kendisi. Her neyse, asıl Joseph Fouché ilgimi çekiyor şu an.

Hıfzı, Türkiye insanı. Milyarder. Arabasında telefonu var. Gaziosmanpaşa'da bir villada oturur. En son, arabasındaki televizyondan Rıdvan'ı, Fener-Galatasaray maçında oynarken izlemiştik. O gün aşçısına içliköfte yaptırmıştı; arabada viski içip köfteleri yemiştik. O, arada telefonla iş görüşmeleri yapmıştı.

«Hıfzı Bey, Rıdvan oynarken Paganini'nin kaprislerini dinleyelim. Rıdvan'ın oyununa fon müziği ancak Paganini olabilir,» demiştim.

Hıfzı Bey de gülmüş,

«Sen buyur. Ne istersen dinleriz. Ben Paganini'nin kaprislerini bilmiyorum ama, kadın kaprislerine bayılırım!» demiş, bir puro yakmıştı.

İşte böyle bir adam.

Anlıyorsunuz ya. Çok şekerdir aslında; her neyse.

Marie Antoinette salondaki büyük koltuğa oturmuştu. Devrimci dostum onun yanındaki bir iskemleye ilişmiş, Kraliçe'ye alçak sesle bir şeyler anlatıyordu.

Joseph Fouché, tüm ilgimi üstüne çekmeyi başarabilmiş olan bu duygusuz görünümlü, kuru adam, salonda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor; duvardaki fotoğraflara, çevredeki kitaplara, dergilere gözatıyordu.

Hiçbir heyecan, duygu ya da tepki göstermeyen bir adamdı.

«Monsieur Fouché, yatmadan önce hafif bir içki alır mıydınız?» diye sordum ona. «Ne de olsa çok de-

ğişik bir gece geçirdik. Hepimiz yorulduk. Ne dersiniz?»

«Evet, bir 'Sherry' alabilirim Madame,» dedi Fouché.

«Geçirdiğimiz geceye gelince, benim için gerçekten çok eşsiz bir geceydi. Çünkü içinde siz vardınız.»

«Ah, teşekkür ederim Monsieur Fouché. Ya o cinayet? Diskodaki olaylar?..»

Fouché güldü. Soluk yanaklarına sanki biraz renk gelmişti.

«Bunlar hiçbir şey değil Madame,» dedi.

«Yani, tüm sizin yaşadıklarınızın yanında mı?» diye sordum.

«Evet,» der gibi başını salladı.

İçkisini hazırlamıştım. Eline tutuşturdum.

Kraliçe Marie Antoinette yorgun görünüyordu.

Militan dostum,

«Kraliçe yoruldu. Odası hazırsa gitmek istiyor,» dedi.

İçeriye gidip baktım. Binnaz Hanım benim odayı güzelce hazırlamış, anneannemden kalma tahta oymalı yatağa, pembe fistolu takımı sermişti. Kraliçe' nin başucuna bir sürahi ve bardak koydum. Yatağını özenle açtım.

Yeni almış olduğum kadife terlikleri yatağın ayak ucuna yerleştirdim. Döndüm salona.

«Odanız hazır, Majesteleri,» dedim.

Kraliçe Marie Antoinette ayağa kalktı. Nedimelerinden biri, ona yardımcı olmak için bekliyordu.

Mehmet, Kraliçe'ye,

«Yarın sabah sizi telefonla arayacağım Majesteleri. Rahat uyuyun, iyi geceler,» dedi.

Kraliçe Marie Antoinette hepimizi başı ile selâmlayıp salondan çıktı.

Politika ve devrimle yakından ilgili bu iki erkek, şimdi, çoktan sönmüş olan şöminenin başında karşı karşıyaydılar.

Militan dostum, Fouché'ye döndü.

«Sizinle karşılaştığım için çok heyecanlıyım, bayım. Ülkenizin tarihinde en çok ilgimi çeken kişisiniz,» dedi.

Fouché içkisinden bir yudum aldı.

«Siz de politika ile ilgili misiniz dostum?»

«Evet. Çok yakından ilgiliyim.»

«Hapiste bulundunuz mu?»

«Bulundum.»

«O zaman politika için gerekli olan sabrı öğrenmişsinizdir.»

«Evet, öğrendim.»

«Peki, olaylar gelişirken ikinci planda kalmayı başarabilecek bir kişiliğiniz var mıdır?»

«Sanıyorum, evet.»

«O zaman başarılı olacaksınız.»

«Buna inanıyorum, Bay Fouché.»

«Fakat Kraliçe ile çok ilgilisiniz.»

«Evet. Kraliçe Marie Antoinette beni etkiledi.»

«Ama dostum, anladığım kadarı ile siz halktan yanasınız.»

Mehmet, 'evet' dercesine başını salladı.

«Kraliçe düş gibi bir şey Bay Fouché,» dedi, yumuşak bir sesle.

Joseph Fouché usulca güldü.

«Tehlikeli bir düş, genç dostum. Dikkatli olun.»

«Niçin Bay Fouché? Ben onu Fransa Kraliçesi Marie Antoinette olarak görmüyorum. Mutluluğu yakalayamamış bir kadın o.»

Fouché içkisini bitirmişti. Kristal kadehi şöminenin üstündeki mermere bıraktı.

«Yaşınız kaç?»

«Otuz dokuz.»

«Evet. Belki mutluluğu yakalayamamış bir kadın, ama Fransa Kraliçesi Marie Antoinette o. Bunu aklınızdan çıkarmamalısınız.»

Devrimci dostumun gözleri şöminedeki küllere dalmıştı.

Havayı dağıtmak için teybe, 'New York, New York'u koydum. Oynak caz müziği bir anda salonu doldurdu. Liza Minelli, o güzelim sesi ile 'New York, New York'u söylemeye başlamıştı.

Mehmet, saatine baktı.

«Sabah olmak üzere,» dedi. «Ne yoğun bir geceydi. İzninizle ben gidiyorum.»

Fouché eğilerek ona veda etti.

«Güle güle,» dedim. «İyi uyu. Her şeyi boşver. Mutlu musun, sen ona bak.»

Tatlı tatlı gülümsedi.

«Yarın sabah onu arayacağım,» dedi.

Merdivenlerin dibinde kayboldu, gitti.

Salona döndüm.

«Monsieur Fouché, bu geceyi, daha doğrusu bu sabahı —çünkü şafak sökmek üzere— salonda, bu divanda geçireceksiniz. Umarım rahat edersiniz,» dedim.

«Kuşkusuz çok rahattır o divan, Madame,» dedi Fouché.

Binnaz Hanım divanı hazırlarken, ben Fouché'ye bir gece lambası bulmuştum. Başucuna, bir sehpaya yerleştirdim onu. Bir iki 'Nokta' dergisi buldum, sehpanın üstüne koydum.

Anlamıştım. Her devrin adamıydı bu. Uyum yeteneği beni şaşkına çeviriyordu. Belki de bu iki yüz yıl öncesinin adamının bu yüzyıla eşsiz uyumu büyülemişti beni.

Tâlât Paşa'nın biyografisini de dergilerin üstüne koydum. İlgisini çekebilirdi bu kitap.

«Tâlât Paşa. 'Bir Örgüt Ustasının Anıları'. Belki bir iki sayfa okursunuz, uykuya dalmadan önce Monsieur Fouché,» dedim.

«Ben zaten az uyurum. Biraz okurum,» dedi o.

Ona iyi geceler dileyerek, Binnaz Hanım'ın bana hazırlamış olduğu ütü odasındaki yatağıma gittim.

Farkına varmamıştım, ayaklarım hafifçe şişmiş. Saçlarımı fırçaladım, geceleğimi giydim.

Kapılar kapanmış, konuklar kendi dünyalarına çekilmişlerdi.

Şafak sökmüştü. Gökyüzü, şimdi o çok sevdiğim gümüş rengini alıyordu yavaş yavaş.

Birden koridordaki telefon çalmaya başladı. İkinci çalışta koştum, açtım.

Karşı taraftan Hıfzı Bey,

«Uyanık olduğunu biliyordum. Gene neler yapıyorsun? Seni merak ettim,» diyordu.

«Şimdi yatıyordum Hıfzı. Yoğun bir gece geçirdim. Ev konuk dolu. İyice yorulmuşum. Saat kaç?» diye sordum.

«Saat daha çok erken. Çukurova'da sabah ezanı vakti. Ben seni merak ettim. Şimdi yat, uyu. Öğlen ararım, bir şeyler yaparız. Aşçıbaşıya ezmeler, değişik kebaplar yaptıracağım. Sen humus seviyordun değil mi? Belki kırda bir piknik yaparız, ne dersin?» diyordu.

«Dur bakalım,» dedim. «Biliyorsun, konuklar var.»

«Onları da alırız.»

«Neyse, olabilir,» dedim. Aklıma bir şey gelmişti: «Hıfzı, 'Amadeus'un video bantını bulabilir misin bana?»

«Sen emret, bulduruyum.»

«İki kaset; Mozart'ın hayatı. Milos Forman'ın filmi.»

«Tamam. İki saat sonra bulduruyum ben onu.»

«Haydi, iyi sabahlar.»

«İyi sabahlar.»

Telefonu usulca kapattım.

Kendimi yatağa bıraktım.

Aklıma birden Danton geldi. Hilton'un barındaki, o çocuksu coşkusu ile Danton!

Acaba onu bir daha görebilecek miydim?

Bunları düşünürken dalıp gitmişim...

5

AŞK, TUTKU VE İNSAN HAKLARI ÜSTÜNE KONUŞMALAR...

Kapımın tıktıklanması ile gözlerimi açtım. İlkin nerede uyandığımı anlayamadım. Karşımdaki eski dolabın üstünde üstüste valizler duruyordu. Ütü odasında olduğumu anımsadım o an. Başucumdaki saat öğleden sonra 2'yi gösteriyordu. Her zaman yanı başımda bulundurduğum ufak kasetçaların düğmesine dokundum. İspanyol şarkıcı Maria Dolores'in o, güzelim, boğuk sesi, bu havasız, penceresiz, ufak odayı dalga dalga doldurdu. Şu son günlerde, günüme Maria Dolores'in sesi ile başlıyordum; uykulu gözlerimi, beni uyandırmaya gelmiş olan Binnaz Hanım'a çevirdim.

O, elindeki tepsiden bir fincan Viyana kahvesini, usulca yatağın yanındaki alçak masanın üstüne koydu.

«Günaydın,» dedi.

«Günaydın, Binnaz Hanım. Konuklar ne âlemde? Ne var ne yok?» diye sordum.

«Konuklar iyi... Bay Fouché sabah erken kalktı. Az önce de ekmek fiyatlarını denetlemek için Güven Süpermarket'e doğru gitti. Kraliçe yeni uyandı. Bakkaldan 'Fredo' talk pudrası aldık. Nedimeleri saçını yapıyorlar odasında. Arkadaşınız az önce Kraliçe'yi telefonla aradı. Birazdan geleceğini bildirdi.

Devrimci dostumdan sözediyordu. Mehmet dayanamamış, hemen aramıştı Marie Antoinette'i demek.

Kahvemden bir yudum aldım.

«Bana yumurta yok mu, Binnaz?»

«Hayır, yok efendim. Geçen gün elinizden 'Kolesterol' kitabını düşürmüyordunuz.»

«Tamam, tamam,» dedim. «Başka?»

«Medyumunuz Samiye Hanım geldi. Yan odada, haftalık seans için uyanmanızı bekliyordu.»

«Ah,» dedim. «Tümüyle unutmuştum onu. Çok iyi. Ona ihtiyacım var. Sen bana bir kahve daha getir. Başka arayan soran?»

«Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden bir profesör aradı. Yarın 'İnsan Hakları Paneli' varmış. Konuşmacı olarak sizi davet etti.»

«Tamam. Hemen ararım. Profesör Soysal olmalı.»

«Evet,» dedi Binnaz Hanım. «Hıfzı Bey de aradı. Akşamüstü şoförü yollayacak. Sizi ve konukları villasına davet ediyor.»

«Çok iyi,» dedim.

İkinci fincan kahvemi yudumlarken, bir yandan da giyiniyordum. Bir sigara yakmıştım.

İlkin Profesör Soysal'a bir telefon açtım.

«Alo, nasılsınız? Beni aramışsınız. Evet. Söyledi. Bir panel varmış galiba. Yarın, saat kaçta? Konu İnsan Hak ve Özgürlükleri. Hımm. Bazı çok ilginç konuşmacılar getirebilir miyim?»

Karşı taraftan Profesör Soysal güldü.

«Bence siz bu konuda çok iyi konuşabilirsiniz,» dedi.

«Hayır, hayır,» dedim. «Öyle kişiler getireceğim ki, tüm Siyasal Bilgiler Fakültesi ayağa kalkacak. Panel için polisten izin alındı, değil mi? Tamam. Yarın 14.00'te konferans salonunda görüşmek üzere...»

Vedalaşıp, telefonu kapattım.

Koridordaki aynaya bir göz atıp, oturma odasında beni beklemekte olan medyumumun yanına gittim.

Samiye Hanım, sanki hiç güneş görmemiş sapsarı yüzü, kavruk bedeni, ensesinde toplamış olduğu siyah saçları ve parlak gözleriyle, her zamanki köşe-

sine oturmuş beni bekliyordu. İskambil destesini çantasından çıkartıp karıştırmaya başladı. Binnaz Hanım ona kahve getirmişti. Bir sigara ikram etti. O, sigarayı yakıp, derin bir nefes çekti.

«Nasılsınız bakalım?» diye sordu.

«İyi sayılırım. Acaba kâğıtlarda ne çıkacak?»

«Görürüz şimdi.»

Yavaş yavaş, çocukluğumdan bu yana beni garip bir biçimde büyülemiş olan, bilinmeyenin, iskambillerin, papazların, valelerin, sineklerin dünyasına doğru kayıyordum.

Gözlerim, medyumun, ufak sehpanın üstünde açmaya başladığı iskambil kâğıtlarına dalıp gitmişti.

Samiye Hanım, sigarasını tablaya bırakıp hayretle bağırdı:

«Neler olmuş böyle! Karmakarışık olaylar oluyor şu anda yaşamında. İlginç... Kim bu adamlar?»

«Nasıl adamlar?» diye sordum.

«Değişik birtakım adamlar. Bir değil, iki değil. Birçok adam. Allah Allah, ne değişik adamlar bunlar!»

Samiye Hanım kâğıtları açmaya devam ediyordu.

«Yaşamında köklü bir değişiklik olabilir. Dikkatli ol. Uzun bir yol görüyorum.»

«Nasıl bir değişiklik?»

«Dur bakalım, daha göremiyorum... Uzun bir yol... Yalnız gitmiyorsun... Bir kadın görüyorum. Güzel bir kadın bu... Ölüm onun çevresinde dolaşıyor. Çok tuhaf... Tanıyor musun böyle bir kadını?.. İki adam var. İki rakip. İkisi de yatağını düşünüyor. Birbirlerini bilecek bu adamlar, dikkatli ol.»

Fal bitmişti.

«Aşk var mı?» diye sordum.

Samiye Hanım güldü. 'Çocuk musun?' der gibi baktı bana.

«Baştan aşağıya aşk, tutku! Yalnız kişiler bir tuhaf. Haftaya daha belirginleşir her şey. Tamam mı?»

«Tamam,» dedim. Gülerek uğurladım onu.

Salona girdiğimde, devrimci dostumu koltukta otururken gördüm.

«Sen ne zaman geldin?»

«Az önce.»

«Nasılsın?»

«Karmakarışıkım. Hiç uyuyamadım.»

Ayağa kalkıp, şöyle bir dolaştı.

«Niçin uyuyamadın?»

«Düşündüm, hep düşündüm.»

Güldüm.

«Onu düşünüyorsun, değil mi? Kraliçe'yi?»

«Evet. Bir mıknatıs gibi beni kendisine çekmeyi başardı. Ürküyorum biraz. Ne olacak bunun sonu?»

«Böyle bir duyguyu yaşarken sonunu düşünmek biraz anlamsız değil mi?» diye sordum.

«Ürküyorum. Ürküyorum çok. İşin en korkunç yanı, her şeyin sonu belli ve umutsuz... Öyle değil mi?»

Bir an düşündüm.

«Bilmiyorum,» dedim. «İnan ki ben de artık hiçbir şey bilmiyorum. Şu dergideki 'Düşsel Söyleşiler'in bu boyuta varacağı hiç aklıma gelmezdi.»

Bana döndü. Gözleri kor gibi yanıyordu.

«Her şey senin elinde,» dedi.

«Nasıl?»

«Evet. Her şey senin elinde. Onu öldürme. Giyotine gitmesin Kraliçe!»

«Gerçekten her şeyin benim elimde olduğuna inanıyor musun?»

«Evet. İnanıyorum,» dedi.

Sonra umutsuzca yerine oturdu.

Filinta gibi adam, heyecandan ve tutkudan sanki bir gecede kavruklaşmıştı.

«Dinle beni,» dedim, «Fransa tarihini benim de-

ğiştirebileceğime inanıyorsun demek! Akıl almaz bir şey bu. Ama dostum, ben senin için elimden geleni yapacağım. Ne kadar başarabilirim, orasını bilemem.»

Yeniden ayağa kalkıp bir sigara yaktı.

«Niçin Marie Antoinette'le söyleşi yapmak istedin? Niçin, ah niçin? Amerikalı bir film yıldızı ile yapamaz mıydın 'Düşsel Söyleşi'yi?»

«Belki ileride öyle birisiyle yaparım. Cher'e ne dersin?»

Yüzünü buruşturdu.

«Ama sen Marie Antoinette'le yaptın söyleşini ve ben onu tanıdım!» dedi.

«Ve ona âşık oldun!»

Sessiz kaldı.

Salon kapısından gelen bir gürültüyle konuşmamız kesildi.

Kraliçe Marie Antoinette kapıda duruyordu.

Saçları pudralanmış ve çok güzel yapılmıştı. Yelpazesi elindeydi.

Gülümseyerek bize yaklaştı.

«Günaydın!» dedi.

İki kişilik, büyük koltuğa oturdu.

«Günaydın Majesteleri... Umarım rahat uyudunuz. Bir kahve içer miydiniz?»

«Evet, bir kahve içeyim,» dedi Kraliçe.

Kapıda bekleyen Binnaz Hanım, mutfağa doğru kayboldu.

Marie Antoinette, devrimci dostuma döndü:

«Nasılsınız?»

«İyiyim, Majesteleri.»

Oturduğum yerden bu iki insan arasındaki tılsımlı, gerilimli havayı algılıyordum.

Bizimkinin solgun yüzüne renk gelmişti.

O an kapı çalındı.

Koşup açtım.

Gelen Fouché idi.

«Nerelerdeydiniz Monsieur Fouché? Sabah erkenden çıkıp gitmişsiniz,» dedim.

Fouché elimi alıp, kuru ince dudaklarına değdirdi.

«Çevreyi dolaştım, Madame. Güven Süpermarket'e bir gözattım. Ekmek fiyatları pahalı. Alışveriş eden az. Fransızca bir iki gazeteye şöyle bir baktım. Yeşil bir parkta oturdum ve birtakım şeyler düşündüm!» dedi.

Aklıma yarınki 'İnsan Hak ve Özgürlükleri' paneli gelmişti.

«Monsieur Fouché,» dedim, «yarın saat 9.00'da, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde bir panel düzenleniyor. Beni konuk konuşmacı olarak çağırdılar. Panele sizin de konuşmacı olarak katılmanızı istiyorum. Mümkünse, Danton ve Robespierre'e de haber verelim. Yarın bu panelde üçünüzün konuşmasını çok istiyorum!»

«Ne denli ilginçsiniz, Madame,» dedi Fouché.

Rengi belli olmayan parlak gözleri ile beni dikkatle süzdü bir an.

Mehmet oturduğu yerden söylediklerimi duymuştu. Bana heyecanla bakıyordu.

«Ah, Nazlı. Korkunçsun,» diye mırıldandı.

«Evet,» dedim. «Yarınki panelde Joseph Fouché, Danton ve Robespierre konuşacaklar. Bunu çok istiyorum. Beni kırmazsınız değil mi, Monsieur Fouché?»

«Hayır, sizi kıramam!» dedi o. Anlamlı anlamlı gülümsedi. «Danton ile Robespierre'i nasıl bulabiliriz acaba?»

Fouché,

«O işi bana bırakın,» dedi. «Akşam takıldıkları barı biliyorum. Ben haber veririm onlara.»

«Sahi mi, Monsieur Fouché? Siz bir harikasınız! Hangi bara takılıyorlar?»

«Genellikle Galeri Nev'de görülüyorlarmış!»

«Demek öyle?»

«Eminim!»

«Tamam öyleyse.»

Kraliçe Marie Antoinette,

«Neresiymiş bu Galeri Nev?» diye sordu.

Devrimci dostum,

«Gaziosmanpaşa sırtlarında ufak bir bar. Bahçesi çok güzeldir,» dedi.

Yıllar var ki Galeri Nev'e uğrayamıyorum. Demek Danton ve Robespierre oraya takılıyorlarmış. Şu işe bakın. Kimse de farkında değil. İnsanları görebilmek gerek.

Kapı çalındı.

Binnaz Hanım açtı.

Hıfzı'nın şoförü gelmişti.

«Beyefendi, konuklarınızı ve sizi alıp villaya götürmem için emir verdiler, hanımefendi. Araba hazır, aşağıda emirlerinizi bekliyorum,» dedi.

«Tamam. Birazdan ineriz.»

Konuklara döndüm:

«Yakın bir dostum, Hıfzı Bey, hepimizi bu gece villasına akşam yemeğine davet ediyor,» dedim.

Joseph Fouché,

«Ne büyük nezaket!» dedi.

Kraliçe Marie Antoinette'e döndüm:

«Gelirsiniz, değil mi Majesteleri?» diye sordum.

«Evet. Memnuniyetle gelirim!» dedi o.

«Eh, öyleyse inelim aşağıya!» dedim.

Kraliçe Marie Antoinette üstüne pelerinini aldı, önden yürüyerek kapıdan çıktı. Mehmet onun peşindeydi.

Joseph Fouché bana yol verdi. Usul usul merdivenlerden aşağıya indik.

Fouché, merdivenlerde,

«Tâlât Paşa'nın biyografisi çok ilgimi çekti, Madame,» dedi.

«Tâlât Paşa'nın biyografisini beğendiğinize sevindim, Bay Fouché. Bu gece de size Enver Paşa'nın anılarını vereceğim!»

Kapının önünde gümüş renkli son model Mercedes bizi bekliyordu.

Şoför kapıyı açmıştı.

Arabanın içine yerleştik.

Bar Amerikan'ı açıp yarım duble viski doldurdum kendime.

Birden arabanın telefonu çaldı.

Açtım.

Karşı taraftan Hıfzı,

«Merhaba!» diyordu. «Yola çıktınız mı?»

«Çıktık. Geliyoruz.»

«Bekliyorum. Sana bir sürprizim var.»

«Nedir, ne olur söyle?»

«Sana Mozart'ı buldum!»

«Kaseti buldun mu? Harikasın Hıfzı!»

«Hayır, kaset değil. Wolfgang Amadeus Mozart adlı çok tatlı bir genç. Kendisini bulup getirttim. Başında komik bukleli bir perukası var. Fakat benim salondaki piyanoya oturunca harikalar yaratıyor. Acayip piyano çalıyor bu genç adam.»

Duyduklarıma inanamıyordum.

«Mozart. Orada ha? Peki bu nasıl olur?»

«Senin için her şeyi yaparım, dediğimde bana inanman için,» dedi Hıfzı.

«Ama, Mozart... Yani bu imkânsız!»

«Niçin?» dedi o gülerek. «Ben senin dostun değil miyim? Senden bazı şeyleri öğrendim!»

Viskiyi bir dikişte bitirdim.

Araba hızla bizi Gaziosmanpaşa sırtlarındaki villaya doğru götürüyordu.

6

KRALİÇE MARIE ANTOINETTE, DEVRİMCİ DOSTUM, FOUCHÉ VE BEN, YENİ SERÜVENLERE DOĞRU YOLALIYORUZ

Gümüş renkli, son model Mercedes'in içinde hızla, Gaziosmanpaşa'ya doğru yolalıyorduk. Joseph Fouché öndeydi. Kraliçe Marie Antoinette benim ve eski militan dostumun ortasında, arkada oturuyordu.

Az önce Hıfzı'nın telefonda dediklerine inanamıyordum.

Şoför ustaca bir manevra yaptı; üç katlı, görkemli villanın bahçe kapısının önünde durdu.

Çimleri sulayan fıskiyeler açılmıştı; bahçedeki yediveren güllerinin o güzelim akşamüstü kokusu burnumuza geliyordu.

Teker teker arabadan indik.

Hıfzı bahçe kapısında bizi bekliyordu.

«Buyurun. Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz efendim,» diyerek ilkin Kraliçe'nin elini, sonra da benim elimi öptü.

Ben konukları ona tanıştırdım.

«Hıfzı Bey... Fransa Kraliçesi Majesteleri Marie Antoinette. Devrimin önde gelen kişilerinden Monsieur Joseph Fouché. Yakın dostum Mehmet Bey.»

«Buyurun, içeriye girin,» dedi Hıfzı.

Usul usul villanın merdivenlerini çıkıp, yerden aydınlatılmış iki katlı geniş salona girdik.

Köşedeki siyah, kuyruklu piyanoda, bize arkası dönük, ipek giysiler içinde, başında beyaz bukleli pe-

rukası ile oturmuş; doyumsuz güzellikte bir parçayı sonsuz bir ustalıkla çalmakta olan adama takılmıştı gözümüz.

Hepimiz bir an olduğumuz yerde durup bu eşsiz müziğe kulak verdik.

Genç adam kendini çaldığı müziğe kaptırmıştı; önce farketmedi içeriye girdiğimizi; birden başını çevirip baktı; sonra bizleri görünce piyanodan kalktı.

Kraliçe Marie Antoinette hayretle bağırdı:

«Herr Mozart! Sizi burada görmek ne büyük bir sürpriz!»

Wolfgang Amadeus Mozart gülümseyerek bize doğru geldi. Kraliçe Marie Antoinette'in önünde zarif bir reverans yaparak, Kraliçe'nin ufacık, pürüzsüz elini dudaklarına götürdü.

«En son sizinle karşılaştığımda Avusturya Sarayı'ndaydınız, Majesteleri,» dedi.

Marie Antoinette,

«Evet, Herr Mozart. Siz ufacık bir çocuktunuz o zaman; ağabeyim İmparatorun huzurunda piyano çalıyordunuz ilk kez, ve büyüyünce benimle evleneceğinizi söylemiştiniz.»

Hepimiz güldük.

Hıfzı bizi birer birer Mozart'a tanıttıktan sonra, beyaz giysili iki uşak, içki servisine başladılar.

Eski militan dostum Mehmet ile birara yanyana geldik.

Eğildi bana,

«İnanılmaz bir şey. Gerçekten Mozart bu. Hıfzı Bey bu işi nasıl başardı acaba?» diye sordu.

Ben de şaşkındım.

«İnanamıyorum Mehmet. Evet, gerçekten Mozart'ın ta kendisi bu. Hıfzı da birtakım mucizeler yaratmaya başladı demek.»

Elimde içki kadehim, Kraliçe ile konuşmakta olan Hıfzı'nın yanına gittim. Joseph Fouché, elinde viski bardağı, yanıbaşımdaydı.

«Hıfzı, nasıl başardın bunu?»

Gözleri heyecandan pırıl pırıl yanıyordu.

«Senin istediğin her şeyi yapabilirim. Bunu gördün,» dedi.

«Evet, görüyorum. Ben senden yalnızca Milos Forman'ın 'Amadeus' filminin kasetini istemiştim.»

«Onu da buldurdum. O çok kolay oldu. Gerçeği karşında dururken, filmini izlemek istemezsin herhalde,» dedi.

Gülümseyerek Fouché'ye döndüm.

«Monsieur Fouché, umarım sıkılmıyorsunuzdur.»

«Sıkılmak ne demek,» dedi o. «Bu görkemli evi, tüm ayrıntıları izliyorum Madame. Bahçeye bayıldım.»

«Evet, harika bir ev değil mi burası. Bakın şu iki basamağı inince, Hıfzı Bey'in özel sinema salonuna geçiliyor. Şu camlı bölmeden de arka bahçeye çıkılıyor.»

Birden arkamı dönüp baktım.

Mozart gülümseyerek bana bakıyordu.

Beyaz bukleli perukasının çerçevelediği solgun yüzü, pırıl pırıl, oyuncu oyuncu parlayan gözleri, duygulu ağzı ile ne denli hoştu.

Yaklaştı bana,

«Madame. Çok hoşsunuz. Saçlarınız ne kadar güzel. Sizin için bir şeyler çalmak istiyorum,» dedi.

Neden bilmem, birden kızardım.

Fouché'nin, Hıfzı'nın ve Mehmet'in gözleri benim üstümdeydi.

«Çok naziksiniz, Herr Mozart. Lütfen çalın. Çok mutlu olurum,» dedim.

«Yalnız sizin için çalacağım Madame. Ama sonra. Daha sonra,» dedi.

Hıfzı bir puro yakmıştı.

Kraliçe Marie Antoinette duvarları süsleyen tablolara bakıyordu.

Mehmet bana bakıp duruyordu.

«Mozart sana açıkça kur yapıyor,» dedi.

Yanımıza yaklaşan garsonun bize eğilerek tuttuğu gümüş tepsiden yeni birer içki alırken fısıldamıştı bunu kulağıma.

«Öyle mi dersin?»

«Evet. İçeriye girdiğimizden beri gözlerini senden ayıramadı bir türlü.»

«Aman, sen de. Bak, Kraliçe yalnız kaldı. Git ona bir kadeh 'Safari' götür.»

Elimdeki 'Safari' kadehinden iki yudum aldım. Bu nefis mango kokulu, tropik içki başımı döndürmüştü.

«Sizi yarın nasıl görebilirim, Madame? Bana telefon numaranızı verir misiniz?»

İşte yine Mozart'ın o değişik, çapkın gözlerine bakıyordum.

Hızlıydı. Şaşırmıştım.

«326 30 25,» dedim, hiç düşünmeden.

Mozart bir fısıltı ile telefon numaramı tekrarladı.

«Bu gece, buradan çıkınca, birlikte olabilir miyiz?»

«Herr Mozart, konuklarım var. Üstelik hepimiz bu evde konukuz şu anda.»

«Olsun. Boşverin konukları. Herkes kendi havasında,» dedi o.

Mehmet, Kraliçe Marie Antoinette'in yanındaydı. Hıfzı, uşağa bir takım talimatlar veriyordu o anda. Joseph Fouché, o çelik tilki, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, köşedeki kadife koltuğa oturmuş, kısık gözlerle çevreyi izliyordu.

«Bu gece olanaksız.»

«Hayır, bu gece.»

«Zaten şimdi gece oldu, Herr Mozart.»

Güldü. Of, bu adamın çekiciliği sersemletiyordu beni. Hafif James Dean'e benziyordu sanki. Öylesine genç, öylesine asiydi. Perukalı, krem ipek giysiler

içinde bir James Dean düşünebiliyor musunuz?. İşte öyleydi!

«Geceler sabaha kadar sürer. Bunu bilirsiniz.»

Ne söyleyeceğimi kestiremiyordum.

Tanıdığım erkeklerden çok farklıydı. Hem de kendine sonsuz güveni vardı.

Lafı dağıtmak için,

«Sizi birine benzettim,» dedim.

«Kime? Ne olur söyleyin, kime?»

«Tanımazsınız, James Dean adlı Amerikalı bir aktöre...»

«Sevmiş miydiniz onu?»

Elimde olmayarak çok güldüm.

«Onu hiç tanımadım ki!»

«Peki öyleyse, nasıl bana benzetebiliyorsunuz onu?»

«Beyazperdede görmüştüm. Çok eskiden. Bir sinema yıldızıydı. Amerikalı...»

«Öyleyse, onu boşverin,» dedi Mozart. «Şimdi karşınızda ben varım.»

«Sen ne denli gerçeksin acaba,» diye düşündüm. 'Safari'mi bir dikişte bitirdim. Tanrım, bu tatlı içki çarptı beni, gözümün önünde yıldızlar dönüyor. Aç karnına içmemeliydim.

«Başım dönüyor Herr Mozart.»

«Çok iyi!»

Keyifle güldü. Beni usulca kolumdan tuttu.

«Gelin, biraz bahçeye çıkalım. Açık hava size iyi gelir.»

«Ama konuklar?..»

«Gelin,» dedi Mozart.

Camlı kapıdan dışarıya çıktık. Güllerin dibine oturduk.

«Sizin tüm operalarınıza hayranım,» diye mırıldandım.

Başım fıldır fıldır dönüyor. Yahu, Mehmet, Hıfzı,

Fouché nerelerdeler? Kraliçe ne oldu? Bu değişik, çılgın erkekle yalnız bıraktılar beni!

Gül bahçesinin ortasında Mozart'la ikimiz varız. Fıskiyelerin sesi kulağımda ninni gibi.

Usulca eğilip beni dudaklarımdan öptü. Yüreğim delice çarpıyordu. Onun kokusunu, ağzının değişik tadını duyumsadım.

İçimden, 'Rezil olduk' diye düşündüm bir an. 'Kepaze olduk. Hıfzı ne düşünür, Fouché görmüştür. Ya Mehmet... Of Tanrım!'

Daha fazla düşünemeden, Mozart'ın kollarının beni sardığını duyumsadım.

Tüm içkilerden etkili olan soluğu dudaklarımın üstündeydi. Gözlerim onun siyah gözlerine daldı bir an, sonra usulca gözlerini kapatıp beni bir kez daha öptü.

Yavaşça nemli çimlerin üstüne devrildik. Uçuyordum.

Birden sanki beynimin içinde bir silah patladı.

Açtım gözlerimi; zifiri karanlık, nemli, pis kokulu bir yerde, taşların üstünde yatıyordum.

«Nasılsın?» diye bir ses yanıbaşımdan sordu. «Nasıl oldun?»

Mehmet'ti bu, üstüme eğilmiş kaygıyla bana bakıyordu. Gözlerim karanlığa alışınca, kalın taş duvarlı bir mahzende olduğumuzu anladım.

«Başım çatlıyor. Neredeyiz? Ne oldu? Burası neresi Mehmet; şu yerde yatan karaltı kim?»

«Zindandayız,» dedi Mehmet, «Devrim Fransa'sında, zindandayız. Her an giyotine gidebiliriz. Sen altı saattir baygın yatıyorsun. Az önce su ve ekmek verdiler şu delikten Al, bir yudum su iç. Lütfen kendine gel. Olabilecek en korkunç durumdayız. Dışarıda, ayaklanmış halkın sesi dehşet verici. Dur, tutun bana. Başını kaldır. Al, bir yudum su iç!»

«Yahu, nasıl düştük buraya? En son Hıfzı'nın villasında değil miydik? Kraliçe nerede?»

«İşte o da şurada. Kendinde değil.»

«Ne! Kraliçe Marie Antoinette ile aynı zindanda mıyız?»

«Evet.»

«Ne diyorsun? Buradan kurtulamayabiliriz.»

«Biliyorum,» dedi o, umutsuzca.

Bir ipek ve tül yığını halinde taşların üstünde yatan Marie Antoinette'e umutsuzlukla baktı.

«Kör talih işte. Ben bir daha içeriye gireceğimi hiç düşünmezdim.»

«Mehmet, Hıfzı ne oldu? Joseph Fouché? Ya Mozart?»

Mozart'ı, gül bahçesini anımsayınca içim bir tuhaf oldu. Olayları anlayamıyordum. Kafama bir balyoz yemiş gibiydim.

«Kaç saattir bu zindandayız?»

«Yedi saat olmuştur.»

«Ne yapabiliriz?»

«Sen hızla bir şeyler yapmalısın. Nazlı! Çabuk ol, neredeyse bizi almaya gelecekler. Duyuyor musun sesleri?»

«Mehmet, ne yapabilirim? Nasıl da güveniyorsun bana.»

«Bir şeyler yap! Çabuk bir şeyler yap!»

Küf kokulu, karanlık zindanda düşünmeye çalışıyordum. Biryandan da içime bir daralma gelmişti.

«Dinle beni Mehmet!» dedim.

«Dinliyorum.»

«Bak, sana çok kuramsal bir şey anlatacağım. Bunu başarırsak belki buradan çıkabiliriz.»

«Nedir? Çabuk anlat. Her an giyotin arabasına bindirilebiliriz.»

«Mehmet, beni öpmen gerek. Tüm kalbinle, arzulayarak. Belki o zaman...»

Karanlıkta bile kızardığını görür gibi oldum. Benden hep çekindi, uzak durmaya özen gösterdi, tüm tanışıklığımız boyunca.

«Evet. O zaman... Bir an beynim durunca birşeyler olabilir. Ama tüm kalbinle, severek öpeceksin.»

«Yoksa?»

«Yoksa giyotindeyiz.»

«Marie Antoinette...»

«Onu gerçekten mi seviyorsun?»

«Bilmiyorum.»

«Ona hayranlık duyuyorsun yalnızca. Aristokrat oluşu çekti seni. Onu tanımıyorsun bile.»

«Ne kadar katısın.»

«İyi, giyotine gidelim öyleyse.»

Karanlıkta ona arkamı döndüm. Canı isterse...

«Benimle oynuyorsun Nazlı.»

«Hayır. Oynamıyorum.»

Birden omuzlarımdan tuttu, karanlıkta beni kendine doğru çekti.

Birbirimize çok yakındık. Saçlarım ağzına burnuna doluyordu.

«Senden nefret ediyorum,» diye fısıldadı.

Gözlerim gözlerindeydi. Usulca kendimi bıraktım. Dudakları dudaklarımı buldu. Deli gibi titriyordum. O da susamış gibiydi, berbattı.

Yüreğim ağzımdan fırlayacak gibi oldu.

«Beni niçin hep üzdün? Neden hep kaçtın benden?» diye fısıldadım.

Dudakları susturdu beni.

Taşın üstünde elini bulup tuttum. Eli heyecandan buz gibiydi. Titriyordu.

Birden binlerce havai fişek patladı sanki.

Gözümü açtığımda soğuk, puslu bir havada, bir çimenlik yerdeydik.

Yanıbaşımızda pamuk sakallı, kırmızı giysili, mavi gözlü bir Noel Baba, elindeki çıngırağı çalıp duruyordu.

«Heey, gençler! Donacaksınız! Kalkın!»

«Neredeyiz?»

«New York, Central Park'ın orta yerindesiniz.

Yeni yıla girmek üzereyiz. Herkese mutluluklar! Herkese mutluluklar!»

Noel Baba, çanını çalarak, siyah rugan çizmelerini gıcırdatıp uzaklaştı, gitti.

Bağırdım ardından:

«Hey babalık, hangi yıla giriyoruz?»

Dönüp baktı bize.

«2020'ye,» dedi. Güldü. «Aklınız nerede? Hey, Hey, Hey! Herkese mutluluklar! Herkese...»

Militan dostumla birbirimize baktık.

«Demek New York'tayız.»

«Evet. Central Park'ın orta yerinde, çimenlerin üstündeyiz.»

«Her yanım tutulmuş.»

«Hava soğuk.»

«Noel Baba ne dedi duydun mu?»

«Evet. 2020 yılına giriyormuşuz.»

Mahzende geçenleri ikimiz de unutmuş gibiydik. Gene birbirimize mesafeli davranıyorduk.

Ayağa kalkıp üstümü silkeledim.

«Hadi gel, Manhattan'a inelim. Kent merkezine. Gökdelenlere... Of, coşku içindeyim. Dünyanın en güzel kentindeyiz.»

«Ben New York'u hiç bilmiyorum ki.»

«Ben de 2020 yılının New York'unu bilmiyorum, ama şuradaki köprüden yürürsek; Park Avenue'ye çıkabiliriz.»

Her yan yeni yıl için süslenmişti. Yavaş yavaş yürüyerek Central Park'tan dışarıya çıktık.

Gökdelenlerin arasında, kentin o müthiş kalabalığının içinde yürüyorduk şimdi.

«Gel, bir bara girip bir şeyler içelim, yoksa hasta olacağız soğuktan,» dedim.

İlk gördüğümüz bara daldık.

Bar Amerikan'ın arkasında, strapless giysili, lüleli saçları tepesinde toplanmış bir garson kız, raftan bir şişe indiriyordu.

Döndü bize:

«Merhaba yakışıklı! Merhaba bebek! Size ne verebilirim?» diye sordu. Bir yandan da elindeki bezle barın üstünü parlatıyordu.

Marie Antoinette idi bu!

İkimiz de şaşkınlıktan donakalmıştık.

Kadın,

«Dilinizi mi yuttunuz? Buyurun, ne istiyorsunuz?» diye sordu.

Güney lehçesi ile konuşuyordu. Bizi tanımamıştı.

«İki konyak,» diyebildim.

Bardan içeriye kovboy kılıklı bir adam girmişti. Bara yaslandı. Barmaid'e göz kırptı.

«Sek duble viski, güzelim,» dedi.

«Danton,» diye fısıldadım.

Olaylar sersemletmişti beni. Konyak bardağımı titreyen ellerimle dudaklarıma götürdüm.

Arkada, barın loş bir köşedinde, kırık dökük bir caz parçası başlamıştı. O an, Amerika'yı, New York'u içimde hissettim. Oscar Peterson'un eski, nostaljik bir parçasıydı bu.

Arkamı dönünce, piyanoda Mozart'ın oturduğunu gördüm. California hippisi gibiydi; saçları uzun ve kıvırcıktı; arada piyanonun üstündeki içkisinden bir yudum alıyordu. Üstündeki kareli gömlek beline değin açıktı. Sol bileğinde deri bir bileklik vardı. Upuzun bacaklı, afro saçlı, kısacık deri şortlu, zenci bir yosma piyanoya dayanmıştı. Sigarasının dumanını Mozart'a doğru üfleyip duruyor, müziğe uyarak, siyah parlak bacaklarını arada kıvırıyordu.

7

PEŞİMDE FRANSIZ DEVRİMİ'NİN EN ÜNLÜ ADLARI İLE 2020 YILININ NEW YORK'UNDAYIM

Manhattan'ın göbeğindeki bu ufak barda gördüklerim beni iyice şaşırtmıştı. Bar Amerikan'ın ardındaki lüleli saçlı, kırmızı tırnaklı, aşırı makyajlı garson kız, Kraliçe Marie Antoinette'in ta kendisiydi! Ama besbelli o bunun farkında bile değildi; bara uğrayan müşterilere laf atıyor, beni umursamaz gözlerle süzüyordu.

Az ileride sığır çobanı giysileri içinde, Danton, viskisini yudumluyor, çizmesinin tekini yere vurarak arkadan gelen müziğe eşlik ediyordu.

Mehmet, heyecan içindeydi. Kulağıma eğildi:

«Bulduk onu! Ölmemiş. Artık soylu da değil. Giyotinin gölgesi üstünden kalkmış. İnanamıyorum gördüklerime.»

«Evet,» dedim. «Kraliçe'yi de, Danton'u da, Mozart'ı da bulduk. New York'un göbeğindeyiz, ama cebimizde fazla paramız yok. Hıfzı bana bir kredi kartı vermişti, inşallah hâlâ geçerlidir. Bir an önce ucuz bir otel bulup, oraya yerleşmeliyiz. Ankara'ya, 1989 yılına nasıl dönebileceğimizi bir türlü kestiremiyorum. Ayın 15'inde birtakım taksitler ödemem gerekiyordu, nasıl yapacağız bilemiyorum.»

«Boşver, şimdi taksitleri düşünme,» dedi Mehmet. «Şu kızla tanışmak istiyorum, ne yapsam acaba?»

«Kolay. Adını sor. Ondan bir randevu iste, iş çıkışı.»

«Kabul eder mi dersin?»

Yanımdaki yakışıklı adama gülerek baktım.

«Hele bir dene. Bence kabul eder.»

Militan dostum usulca barın ardında şişelerle oyalanan Marie Antoinette'e eğildi. Heyecanlı bir sesle:

«Adınız nedir?» diye sordu.

Kadın, soğuk mavi gözleriyle Mehmet'i baştan aşağıya süzdü.

«Adım Mary,» dedi.

«Ne taraftansınız?»

«North Carolina'danım.»

«İş çıkışı biraz dolaşmaya ne dersiniz?»

«Daha iki saat buradayım,» dedi kadın.

«Olsun, beklerim.»

«O.K... Birlikte çıkarız.»

Mehmet içkisini bir dikişte bitirdi.

Mary,

«Bir tane daha ister misin?» diye sordu.

Ben, usulca:

«Yavaş git, Mehmet. Cebimizde dolar yok. Buradan çıkınca Rockefeller Meydanı'na gidip, buzda kayabiliriz. Sen Kraliçe ile oradayken, ben aşağı sokaklarda bir otel ayarlamaya çalışacağım. Ama belki Kraliçe seni kendi kaldığı yere davet edebilir. Burası Amerika. Ben yalnız kalırsam, hava kararınca sokakta dolaşamam, tehlikelidir.»

«Seni bırakmam,» dedi Mehmet. «Birlikte buluruz oteli. Sonra buraya döneriz.»

«İyi fikir,» dedim.

Barın ardında, şişman konyak bardaklarını parlatmakta olan Kraliçe'ye döndüm:

«Affedersiniz Miss Mary...»

Kadın, lâcivert rimelli kirpiklerinin gölgelediği mavi gözlerini bana çevirdi.

«Buyurunuz?»

«Bu yakınlarda, güvenli, ucuz bir otel biliyor musunuz acaba?»

Marie Antoinette, ya da yeni kişiliği ile barmaid Mary, bir an düşündü:

«Hotel Chelsea var,» dedi. «İki sokak aşağıda, 42'nci Cadde ile Lexington'un kesiştiği yerde. Oda fiyatları fena değildir.»

Şaşırmıştım. Hotel Chelsea demek 2020 yılında hâlâ duruyordu. Hani şu ünlü müzisyenlerin, hippi toplulukların, cazcıların kaldığı o ünlü otel! Şarkıcı Leonard Cohen'in şarkılarında geçen, Janis Joplin'in bir süre yaşadığı Chelsea Hotel.

«Miss Mary, size bir şey daha soracaktım. Şu arkadaki piyanoyu çalan kim?»

«O mu? Moz. Çok yeteneklidir. Yanındaki de birlikte yaşadığı Loulou.»

«Teşekkür ederim.»

Mozart, piyanoda parçadan parçaya geçiyordu. Birden Gershwin'in Mavi Rapsodi'sini çalmaya başlamıştı.

Siyahi dilber Loulou, şimdi piyanonun üstünde oturuyordu. Upuzun, abanoz renkli parlak bacakları, tropik bir ormanda ağaçtan sallanan iki yılan gibiydiler. Mozart, Gershwin'in müziğini akılalmaz bir ustalıkla yorumluyordu. Siyahi dilber yarı sarhoştu, baygın gözlerle çevreye bakıyordu.

Birisi Mozart'a bir bardak içki yolladı. O, bukleli saçlarını arkaya atarak zarif bir hareketle teşekkür edip, bir başka melodiye geçti.

Mehmet'e döndüm:

«İstersen gel. Hemen otele gidip bir yer bulalım. Buraya döneriz sonra.»

«Tamam.»

Mehmet, Miss Mary'e:

«Çıkışta sizi almaya geleceğim,» dedi.

Hıfzı'nın kredi kartı ile içkileri ödeyip bardan çıktık.

«İyi ki yanımızda şu kredi kartı var. Yoksa halimiz dumandı.»

Bardan çıkıp birkaç adım yürümüştük ki, birden kaldırım ayaklarımızın altından kaymaya başladı.

Mehmet'e tutundum:

«Beni galiba içki tuttu. Kaldırım kayıyor gibi oldu.»

«Kayıyor. Yürüdüğümüz yer ayaklarımızın altında kayıyor.»

«Gerçekten mi?»

«Evet.»

«Duralım. Beni sıkı tut.»

Kaldırımın üstünde birbirimize tutunmuş hareketsiz duruyorduk. Altımızdaki kaldırım bir sihirli halı gibi kayarak bizi gökdelenlerin arasında dolaştırmaya başlamıştı.

Dükkânların vitrinleri inanılmaz zenginlikteydi. Her yan ışık içindeydi. Çevremiz kalabalıktı. Birçok kişi bizim gibi durmuş, hiç kıpırdamadan kayan kaldırımın üstünde yol alıyordu.

İyice şaşırmıştım.

Yanıbaşımdaki yaşlı bir zenci kadına sordum:

«Bayan, ne oluyoruz?»

«Bir şey olmuyoruz. 7 numaralı kayan kaldırımın üstündeyiz. 5'inci Cadde'ye doğru gidiyoruz.»

«Ama biz Lexington Avenue'nun köşesine gidecektik.»

«Yalnış kaldırımdasınız. 5 numaraya geçeceksiniz.»

«Bu kayan kaldırımlar yeni mi?»

Zenci kadın bana dik dik baktı.

«Elli yıldır var. Yabancısınız galiba. Belediye hizmeti,» dedi.

«Evet yabancıyız. 5 numaralı kaldırıma nasıl geçebiliriz?»

«İlerleyin biraz. Korkmayın. Sol yandan sorup atlayın.»

«Tamam, sağolun.»

Mehmet'le birbirimize tutunarak kayan kaldırımın üstünde biraz ilerledik.

«Mehmet, soruver şu öndeki adama; bu şeride atlayacağız galiba. Yahu, başım dönüyor. Normal kaldırım yok mu acaba?»

Mehmet beni elimden tuttu, ters yönde kaymakta olan bir başka kaldırıma atladık.

«Aslında kolaylık bunlar.»

«Evet. Trafiği de hafifletmişler. Şu gökdelenlere bak, ne müthiş değil mi? Bence New York'un gökyüzü çizgisi fazla değişmemiş. Sokak adlarını okumaya çalış.»

Mehmet,

«İşte şurası 42'nci Cadde'ymiş,» diye bağırdı.

«Hadi atlayalım.»

«Tamam, tutun bana.»

«Bunlara alışmak gerek. Ben yalnız başıma bu kaldırımların üstünde dolaşamam.»

42'nci Cadde'nin köşesinde yürüyen kaldırımdan inmiştik. Chelsea Hotel'i köşede gördüm.

Koşarak lobiden içeriye girdik. Resepsiyona doğru yürüdük.

Otelin içi yarı karanlıktı. Köşede duran zenci bir komi bizi süzüyordu.

Resepsiyonda, yüksek bankonun ardında birisi oturuyordu.

«Bayım,» dedim. «Bir oda istiyoruz. İki kişilik. Birkaç gece kalacağız. Boş yeriniz var mı?»

Resepsiyondaki adam doğruldu. Boş kara deliklerden oluşan gözleriyle bana baktı. Bu çelikten yapılma son model bir robottu.

Korkudan donakalmıştım.

Robot, karnındaki makineden konuşmaya başlamıştı:

«İki kişilik odalarımız 27'nci katta. İşte anahta-

rınız. İki gecelik ücreti peşin alıyoruz. Lütfen şurayı imzalayın.»

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak, robotun hiçbir şey görmez gibi bakan, karanlık yuvarlak boşluklardan oluşan gözlerine baktım.

«Şu kredi kartı ile ödeme yapabilir miyim?»

Çelik bir el uzanarak kredi kartını aldı. Yüzüne doğru tuttu. Yeniden o metalik sesi duyduk:

«Evet, bu kartla ödeme yapabilirsiniz. İki gecelik ücreti aldım. Buyurun anahtarınızı. Komi sizi odanıza götürsün.»

Anahtarı alıp resepsiyondan uzaklaştık.

Zenci komi asansörün kapısını açmıştı. Bindik, 27'nci katın düğmesine bastı.

«Otelde kaç robot çalışıyor?» diye sordum.

«Bizde iki tane var, efendim. Biri resepsiyonda, biri de sabah yatakları yapıyor.»

«Amerikan yapımı mı bunlar?»

«Japon,» dedi komi. «Daha ucuza geliyor.»

27'nci kata gelmiştik. Asansörün kapısı açıldı. Komi önde biz arkada, kırmızı halı kaplı birtakım uzun koridorlardan geçip odamızın önüne geldik.

Komi kapıya açıp, anahtarı bana verdi.

«Bir emriniz varsa şu zile basın. Robot gelir.»

«Tamam, sağol.»

Kapıyı ardımızdan kilitleyip, yatağın üstüne çöktük.

«Robot ne korkunçtu, değil mi?»

«Evet, müthiş bir şeydi.»

«Odamız fena değil. Şu senin yatağın. Şurası benim olsun, pencerenin yanı. Bak aşağıda insanlar karınca gibi görünüyor.»

Yatağımın üstüne oturmuş, rahatlamak için ayakkabılarımı çıkartmıştım.

Mehmet masanın üstündeki telefonun yanındaki çivilenmiş bir plaketin üstündeki yazıyı okuyordu:

«Durun! İntihar edeceksiniz bizi arayın. Size yardım edebiliriz. Hemen çevirin bu numarayı. Bu dev kentte herkes yalnız, ama biz size yalnızlığınızı unuttururuz. Hadi, çevirin şu numarayı!»

«Nedir bu?»

«Bir yardım servisi olmalı.»

«Merak ettim, çeviriyorum numarayı.»

Plaketin üstünde yazan numarayı çevirdim.

Karşı taraftan tatlı bir erkek sesi:

«Merhaba. Yalnız mısınız? Lütfen korkmayın. Panik duygusunu atmaya çalışın içinizden. Artık yalnız değilsiniz. Bana kendinizden sözedin. Konuşun, sizi bekliyorum!» diyordu.

«Merhaba,» dedim. New York'ta bir yabancıyım. Chelsea Hotel'in 27'nci katındaki bir odadan arıyorum sizi.»

«Korkuyor musunuz?»

«Biraz. Aşağıda resepsiyonda bir robot var. Olmayan gözleri korkunçtu.»

«Ah, anladım, bir Japon robotu olmalı. Çok çalışkan elemanlardır. Kesinlikle zararsızdırlar. Korkacak bir şey yok.»

«Siz kimsiniz bayım?»

«Ben yardım merkezinde bir görevliyim.»

«Kentte çok intihar oluyor mu?»

«Evet. Her iki dakikada bir intihar oluyor.»

«Aman, korkunç bir şey bu! Demek insanlar çok yalnız?»

«Evet. New York yalnız insanların kentidir.»

«Adınız nedir bayım? Sesiniz bir insan sesi. Beni rahatlattınız.»

Karşı taraf usulca güldü,

«Adım B-273X,» dedi.

İlkin anlayamadım.

«B-273X mi?»

«Evet,» dedi karşımdaki ses, tatlılıkla.

«Yani?»

«Evet. Tabii, ben de bir robotum.»

«Oh, bağışlayın. Demin size aşağıdaki robottan korktuğumu söyledim. Of, bilmiyordum.»

Ne diyeceğimi şaşırmıştım.

B-273X tatlı tatlı güldü.

«Ama ben o model değilim ki,» dedi. «Ben Nevada yapımı en son model bir robotum.»

Şaşkınlığım ve heyecanım gittikçe artıyordu.

«Metalden mi yapıldınız?» diye sordum.

«Hayır, ne münasebet,» dedi o. «Hiçbir yerimde metal yok. Benim yapım başka. Dedim ya, son modelim. 'Alain Delon modeli' deniyor benim türüme. Eski, yakışıklı bir aktörmüş...»

«Alain Delon modeli mi?»

«Evet,» dedi B-273X, karşıdan gülerek.

Mehmet, köşeden, yatağın üstünde oturduğu yerden, bu konuşmayı ilgiyle dinliyordu.

«Dinleyin, B-273X. Bu gece nöbetçi misiniz?»

«Hayır. Bir saat sonra vardiyam bitiyor.»

«Köşede, iki sokak altta bir bar var. Adı galiba 'French Bar.' Orayı biliyor musunuz?»

«Biliyorum,» dedi B-273X.

«Bir saat sonra orada birlikte bir içkiye ne dersiniz?»

«Harika, derim,» dedi B-273X.

«Tamam öyleyse. Sizi orada bekleyeceğim. Ama tıpkı Alain Delon gibisiniz, değil mi?»

«Kuşkusuz,» dedi o. «Nevada yapımı...»

«Öyleyse bir saat sonra görüşmek üzere.»

Telefonu kapattım.

Mehmet,

«Az değilsin Nazlı. Demek Alain Delon'a benzeyen bir robota randevu verdin?» dedi.

Çantamın bir köşesinde sigara paketimi bulmuştum, bir tane yaktım, bir tane de ona verdim.

«Evet,» dedim. «Ne yapayım, dayanamadım. Alain Delon'u çok beğenirim bilirsin.»

Hafifçe güldü,

«Bilirim,» dedi.

Kolundaki saate bir gözattı. Aklı 'French Bar'daki Marie Antoinette'te, ya da şimdiki haliyle Miss Mary'deydi, anlıyordum.

«Mehmet, sana bir şey soracağım. Ama bana doğru yanıt ver.»

«Sor bakalım.»

«Kraliçe Marie Antoinette'i hangi haliyle daha çok beğendin? İyice düşün ama.»

Bir an düşündü.

Köşedeki tuvalet masasının aynasında yüzünü görebiliyordum.

Onun da bakışları arada Alain Delon'a benziyordu. Ya da Hotel Chelsea'nın loş odasının kırık ışıkları aynada oyunlar yapıyordu.

«Senin evinde, Fransa Kraliçesi olarak gördüğüm an, ondan çok etkilendim,» dedi. «Ama belki de bir Kraliçe'ye ulaşmak olanaksız. Belki böylesi daha iyi. Sen ben gibi birisi Miss Mary.»

«Evet,» dedim. «Belki de bu gece onu kollarına alabilirsin.»

«Gerçek mi?» dercesine yüzüme baktı.

Aklına bir şey gelmişti:

«Aman,» dedi, «Nazlı, sakın şu robotla, neydi numarası unuttum; şu Alain Delon modeli robotla öpüşeyim deme.»

«Niçin öpüşecekmişim,» dedim. Aynada saçlarımı düzeltiyordum.

«İşte bilmem. Öyle bir şey yapayım deme sakın. Lütfen kendini tut. Biliyorsun biriyle öpüştüğün an bambaşka bir uzama gidiyoruz.»

«Evet,» dedim. «Ama buradan 1989'a nasıl döneceğiz? Her öpücüğün de Ankara'yı tutturabileceğini sanmıyorum. Biraz kaygılıyım doğrusu.»

«Saatin kaç?»

«7.30. Birazdan çıkmalıyız.»

«Bakıyorum, Alain Delon'u görmek için sabırsızlanıyorsun.»

«Ah,» dedim. «Hayrola, yoksa kıskanıyor musun? Onun için mi öpüşürüm onunla diye kaygılandın? Çok hoşsun vallahi.»

«Kıskanmadığımı biliyorsun. Ne yaparsan yap! Ama New York'tan ayrılmayalım bir süre,» dedi.

«Yahu, her şey benim elimdeymiş gibi konuşuyorsun.»

«Evet, ne yazık ki her şey senin elinde.»

Keyifle güldüm.

«İyi öyleyse. Hadi, ancak gideriz. Sen kapıyı kilitle. Işığı söndürme, yanık kalsın. Ben belki yalnız dönerim otele.»

Birbirimize anlamlı anlamlı baktık. Kendimi tutamayıp güldüm.

«Ne oldu?»

«Aklıma bir şey geldi.»

«Söyle.»

«Yahu, 1989 Ankara'sını tutturmak için bir memurla öpüşmem gerek. En akla yakını bu değil mi? Bir memur emeklisi filan.»

Yüzüme bakıp bir şey demedi.

Kapıyı kapatıp çıktık.

Çelik robot, resepsiyon bankosunun ardında bir şeyler yazıyordu. Önünden geçerken bizi metalik karnından gelen sesi ile selamladı:

«İyi geceler.»

«İyi geceler.»

Sekiz dakika sonra, kayan kaldırımdan atlayıp, 'French Bar'dan içeriye girmiştik.

Miss Mary, dudağına ruj sürüyordu. Bara yaslanmış olan ince uzun bir adam, biz içeriye girince hafifçe başını döndürüp bize baktı.

8

ALAIN DELON ROBOTU İLE 'RÜYA EKRANLARI ORMANI'NDA BİR GEZİNTİ

Bara yaslanmış duran adam usulca dönüp bize baktı.

Bir an yüreğim heyecandan tekledi, duracak gibi oldu. Alain Delon idi bu! Alain Delon'un 35 yaşındaki hali. Hafifçe dizlerimin titrediğini hissettim. Bara doğru yürüdüm. İçimden, 'Bu muhteşem adam bir robot olamaz. Ne kadar canlı ve çekici' diye düşündüm.

Alain Delon (ya da asıl adıyla: Nevada yapımı B-273X), gülümseyerek bana doğru geldi. Çelik mavisi gözleri beni baştan aşağıya süzdü, ondan gelen tütünle karışık bir losyon kokusu bağrımı doldurdu; tam bir erkekti bu karşımdaki, büyülenmiştim.

B-273X elini uzattı bana,

«Nasılsınız?» diye sordu.

«İyiyim,» dedim. «New York her zaman olduğu gibi hafifçe çarptı beni; kendime gelmeye çalışıyorum!»

İçimden. 'Beni asıl sen çarptın!' diye düşündüm.

«Evet, New York öyle bir kent,» dedi o.

«Ne içerdiniz?»

Birlikte bara yaslandık.

Miss Mary çıkmaya hazırlanıyordu. Yerine başka bir kız gelmişti. Gözümün ucu ile baktım: Mehmet, barın bir köşesine ilişmiş, Miss Mary'yi bekliyordu.

Ona bir işaret çaktım, anlamadı.

«Gece oteldeyim,» diye fısıldadım.

«Anladım,» dercesine başını salladı.

B-273X'e döndüm.

«Her zaman olduğu giib bir 'Pina Colada' içeyim,» dedim.

B-273X, içkilerimizi barın arasındaki kıza söyledi; bana döndü, gözlerimin içine baktı.

«Buradan çıkınca neredeye gidelim istersiniz?»

«Bilmem ki,» dedim.

O güçlü mavi gözler bana baktıkça, hiçbir şey düşünemez olmuştum.

İçimden kendimi çimdiklemek geliyordu. New York'un orta yerindeydim. Yanımda Alain Delon, elimde bir kadeh 'Pina Colada', inanılmaz bir şey bu, diye düşündüm.

Gerçekten inanılmaz bir şeydi. Daha içkiye dokunmadan sarhoş olmuştum sanki. Yanımdaki erkeğin çekiciliğini size anlatamam. Çok güç.

'İnsan bununla evlenebilir; her sabah uyanınca onu yanında görebilir, onun gömleklerini ütüleyebilir, onunla birlikte kırlarda dolaşır ve tüm düşlerini ona anlatabilir,' diye aklımdan geçirdim.

Öyle bir erkekti işte!

O, alaycı bir gülümseme ile beni süzüyordu.

Kafam karmakarışıktı; 'Ne yapmalı, hemen otele mi gitmeli? Bir robot evlenebilir mi? İlkin arkadaş olmalı onunla, Nazlı kendine gel!' gibi birtakım düşünceler beynimin içinde yarışıyordu.

İçkimi bitirdim.

«New York'u çoktandır görmedim. En son 1987' de gelmiştim. Gidilecek yerleri pek bilmiyorum,» diyebildim.

Alain Delon ya da B-273X:

«Sizi çok değişik bir yere götüreceğim,» dedi.

«Rockfeller Meydanı'nda buz pateni kaymaya mı?»

Katılarak güldü.

«Yok hayır. Artık orada kimse yok. Oranın modası çoktan geçti. Başka bir eğlence merkezine!»

«Nereye?»

«Rüya Ekranları Ormanı'na.»

«Rüya Ekranları Ormanı mı?»

«İlginizi çekeceğini biliyordum,» dedi.

Hesabı ödedi.

Miss Mary, başına ufak, şık bir şapka giymişti. Mehmet, onun yakası kürklü mantosunu tuttu. Birlikte bardan çıktılar.

Alain, bana döndü:

«Gidelim mi?»

«Evet, gidelim!»

Biz de bardan çıkıp Manhattan'ın kalabalığı içine daldık.

B-273X'in üstünde çok şık bir bej pardösü vardı. Biliyorsunuz; Alain Delon trençkotu.

«Paltonuz yok mu?» diye sordu bana.

«Yok,» dedim. «Sıcak bir yerden aniden geldim buraya.

«Arabam şu otoparkta,» dedi o.

Birlikte oraya doğru yürüdük.

On dakika sonra, B-273X'in arabasında, yanıbaşında oturuyordum. Kent trafiğinin içine dalmıştık. Nefis bir müzik çalıyordu.

«Ne tarafta bu Rüya Ekranları Ormanı?»

«Long Island yolunda. On dakikada orada oluruz!»

Arabayı kullanırken az konuşuyordu.

«Yalnız mı geldiniz New York'a?»

«Hayır. Barda gördüğünüz arkadaşla geldik.»

«Barmaid ile dışarı çıkanı mı söylüyorsunuz?»

«Evet.»

«Dostunuz mu?»

«İyi bir dostum.»

Bir süre sonra yeraltı tünelinden geçip Manhattan'ı geride bırakmıştık.

«Evli misiniz?» diye sordu.

«Hayır,» dedim. «Ya siz?»

«Hiç evlenmedim,» dedi.

Bir sigara yakmıştı; bana da uzattı paketi, aldım bir tane.

Bir süre sonra arabayı yolun kenarına parketti.

«Buradan gireceğiz Rüya Ekranları Ormanı'na,» dedi.

«Nedir bu Rüya Ekranları Ormanı?»

«Binlerce ekrandan oluşan bir orman. Televizyon ekranı gibi. Düşlerini görmek isteğiniz insanın kod'unu biliyorsanız, biraz para atılıyor bir delikten, tüm düşleri izleyebilirsiniz.»

«Müthiş bir şey bu,» dedim. «İstediğim herhangi bir insanın bilinç altını, düşlerini görebiliyorum demek!»

«Evet,» dedi B-273X. «Ama ilkin onun özel kod'unu bilmeniz gerek.»

«Peki, özel kod'u nereden bulacağız?»

«Kişinin doğum tarihi ile telefon numarasının toplamının birtakım şeylere bölünmesi gerekiyor galiba,» dedi. «Enformasyondan sorabiliriz.»

«Peki, telefonu olmayanlarınkini nasıl bilebiliriz?»

«Enformasyonda rehber olacak,» dedi B-273X.

Aklıma bir şey gelmişti. Döndüm, yanıbaşımda yürüyen B-273X'e:

«Yıllar önce Amerika'ya ilk geldiğimde Las Vegas'a uğramıştım. Öylesine. Yapayalnızdım. Çölün ortasındaki bu yapay düş kenti büyülemişti beni. Rengârenk neon ışıkları ile donatılmış yüzlerce otel sıralanmıştı anacaddenin iki yanına. Kumar salonlarında tek kollu canavarlardan oluşan ormanlar vardı sanki. Parayı atıp kolu çekince, arada şakır şakır para kusuyorlardı bu makineler. Bu salonlarda zaman durdurulmuştu. Gece ve gündüz kavramı yokedilmişti. İnsan sanki başka bir boyuta girmiş gibi oluyor-

du. Uzun süre ayrılamamıştım bu kumar ormanlarından. İnsanda hemen bağımlılık yapan, garip, büyüleyici bir yerdi. Bir amazon ormanı kadar tehlikeliydi bu renkli ışıkları yanıp sönen, çın çın öten makineler vadisi. Acaba bu Rüya Ekranları Ormanı da böyle bir şey mi?» diye sordum.

Alain Delon'un gözleri karanlıkta pırıl pırıldı. Öyle yakışıklıydı ki, anlatamam, şampanya gibi, başım dönüyordu ona baktıkça.

Güldü.

«Evet, sizin anlattığınız kumar ormanlarını anımsatıyor bizim gideceğimiz yer, ama çok daha çarpıcı ve büyüleyici,» dedi.

«Çünkü burada, delikten para attığınız zaman karşımızda sayılar görmüyoruz, bu ekranda istediğimiz insanın düşlerini ardıardına izleyebiliyoruz.»

Bir an düşündüm.

«Fal gibi. Alışkanlık yapabilir.»

«Evet, bağımlılık yapıyor. Bu çoktan saptandı. Ama bağımlılık yapan başka şeyler gibi fazla yan etkisi yok. Tek sakıncası, bazı insanlar bu Rüya Ekranları Ormanı'ndan hiç çıkmıyorlar. Gece gündüz, tüm zamanlarını düşleri izlemekle geçiriyorlar. Bu bir tutku halini alıyor. Rüya Ekranları Ormanı'nın çok güzel bir kafeteryası, bir Japon, bir Çin, bir de Fransız lokantası var.»

Onu ilgiyle dinliyordum.

«Ama,» dedim, «herkes ister mi acaba düşlerinin başkaları tarafından izlenmesini?»

«Ah,» dedi o. Çapkın çapkın güldü. Bacaklarım kesiliyor, bir tuhaf oluyorum o güldükçe.

«Siz onların düşlerini izlerken, onlar da sizin düşlerinizi izleyebiliyorlar. Eşitlik var. Ama dediğim gibi, birtakım kodları, doğum tarihini, ana adını, benzeri şeyleri bilmek gerek, bir kişinin düşlerini ekranda izleyebilmek için. Yani onu biraz tanımak gerek.

Dev kataloglar var, oradan soyadına göre de kodlar bulunabiliyor.»

Heyecan içindeydim.

Altın kaplamalı bir turnikeden geçip uçsuz bucaksız bir salonun içine girdik. Yerlerde uzun tüylü şarap rengi kadife halılar, tavandan her üç metrede bir görkemle aşağıya sarkan kristal avizeler vardı. Alabildiğine geniş olan bu alanın duvarları da kapitone, vişneçürüğü renkli kadifeyle kaplıydı.

Bir saraya girmiş gibiydik.

Önümüzde, yüzlerce, binlerce dizi dizi televizyon vardı. Çoğunun önü doluydu. Kulaklık takmış izleyiciler önlerindeki ekranlara büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

Yanda camlı bir bölme gördüm: Katalogların, arşivlerin bulunduğu enformasyon kısmı olmalıydı burası. Tavşan kız kılığında, akılalmaz güzellikte, zenci, melez ve beyaz kızlar çevrede dolaşıyor, jeton satıyor, isteyene, ekranı ayarlamada yardımcı oluyorlardı.

Çevre sessizdi. Aklımdan karmakarışık düşünceler geçmeye başlamıştı.

Bir düş ormanı! Akılalmaz bir şeydi bu. Freud ya da Adler bunu görmüş olabilselerdi ne düşünürlerdi acaba?

Döndüm yanımdaki dayanılmaz adama:

«Bakın, aklıma ne geldi,» dedim. «Psikanalizde de yardımcı olabilir insana bu rüya ekranları değil mi?»

İlgiyle yüzüme baktı.

«Evet, kuşkusuz,» dedi. «Pekçok psikiatrist bu ekranlardan hastalarının düşlerini izleyerek onlara yardımcı olabiliyorlar.»

Gözüm çevrede dolaşan alımlı tavşan kızlara takılmıştı. Upuzun bacakları file çoraplar içindeydi; belleri incecik, saçları parlak ve upuzundu.

Alain Delon ya da B-273X, arada sırada onlardan biri ile selâmlaşıyordu.

«Sık geliyorsunuz buraya anlaşılan,» dedim.

«Evet, burayı seviyorum,» dedi. «Ama kızlardan bazıları Nevada yapımı, bizim Siborg Merkezi'nden.»

«Ah, anladım,» dedim. «Hepsi mi?»

«Hayır,» dedi. «Ama çoğu öyle.»

«En çok tutulan model hangisi?»

Bir an düşündü.

«Marilyn Monroe modeli var. Eski bir sarışın. Ama çok tutuluyor. Vivien Leigh vardır. Madonna, La Toya Jackson, Sharon Tate, Cher, Jacqueline Bisset aklıma gelenler... Çok çeşit var,» dedi.

Dayanamayıp sordum:

«Sizin beğendiğiniz hangisi?»

Kısık gözlerle bana baktı.

«Ben gerçek insanları beğeniyorum nedense,» dedi.

«Öyledir,» dedim. «İnsanı karşıtı çeker. Ama gerçek insanlar pek fazla değil galiba çevrede?»

«Belki,» dedi. «Ama ben gerçek insanları hemen ötekilerden ayırabilirim.»

Merak etmiştim.

«Nasıl?» diye sordum.

«Çok güzel kusurları oluyor,» dedi. Sonra ekledi: «Bizleri kusursuz yapıyorlar, bu iyi değil. Oysa, örneğin siz çok hafif tombulsunuz, yani Amerikan standartlarına göre. Sonra ön dişleriniz azıcık çarpık. Bunlar çok hoş şeyler.»

Heyecandan içim titredi.

Alain Delon bana kur yapıyordu.

«Evet, biraz tombulum,» dedim. «Şekerli yiyecekleri çok sevdiğim için.»

O bir sigara yakmıştı.

«Düşlerini izlemek istediğiniz bir kişi var mı?» diye sordu.

«Pek çok,» dedim. «O kadar çok var ki. Şaşkınım şu an aslında.»

«Özel biri var mı? Düşüncelerini öğrenmek istediğiniz?»

Bir an düşündüm.

Aklıma Mehmet geldi. Devrimci Mehmet. Marie Antoinette'e âşık olan.

Bu kapalı adamın düşünceleri, düşleri neydi aslında? Bilmek istiyordum.

«Evet. Bir arkadaşım var. Ekranda düşlerini görmek isterim. Ama hangi yıllara ait olanları izleyebilirim ki?»

«O kolay,» dedi Alain Delon. İleri geri ayarlama yapılabiliyor ekranlarda. Siz hangi yılları istiyorsunuz?»

«Bin dokuz yüz seksen sekiz-dokuz, sonbahar - kış - ilkbahar olabilir,» dedim.

Yanımdaki erkek gülerek başını salladı.

«Çok eski yıllar bunlar,» dedi. «Sizi niçin ilgilendirir ki geçmişte kalmış bunca düş?»

Yanıtlamadım onu. Her şeyi anlatmak güçtü, çok uzun sürebilirdi. Üstelik anlattıklarımdan hiçbir şey anlamayabilirdi de...

Neymiş, ben bir dergi için 'Düşsel Söyleşiler' yapıyorum ve tüm bu olaylar ardardına başıma geliyor! İnanmazdı bile.

Enformasyona girdim. Kusursuz bir sarışın bana yardımcı oldu. Mehmet'in doğum tarihini, telefon numarası ve oturduğu evin numarasından çıkarttığımız birtakım sayıları, tahmini kilosunu bölüp, özel bir kod buldu bana; ufak bir karton fiş verdi.

«Bunu ekranın yanındaki 'Insert' yazan bölmeye sokup, üstteki para deliğinden parayı atacaksın. İstediğiniz yıllara gidebilmek için soldaki düğme ile oynamanız yeterli. Her üç dakikada bir parayı tazelemek gerekir. Yoksa görüntü kaybolur. Buyurun, size istediğiniz kadar bozuk para vereyim,» dedi.

Cebimden Hıfzı'nın kredi kartını çıkarttım.

«Bu işe yarar mı?»

Kart'a bir gözattı.

«Tabii,» dedi. «Üstelik tarihsel değeri var bu kartın. Her neyse.. Ne kadar istiyorsunuz?»

«Üçyüz dolarlık bozuk para verin bana lütfen.»

Kız bir çekmeceyi açarak, paraları kırmızı bir kadife torbaya doldurup bana verdi.

Teşekkür edip, camlı bölmeden dışarıya çıktım.

Pahalı bir oyundu bu, anlamıştım.

Ama değerdi doğrusu.

Camlı bölmenin dışında beni beklemekte olan Alain'in yanına gittim.

«Tamam mı her şey?» diye sordu.

«Tamam. Özel kod'u bulduk,» dedim. «Şu torbada da bozuk para var.»

«İyi, bir ekran seçelim,» dedi o.

Salonda yürümeye başladık.

Önlere doğru bir yerde boş bir ekran bulduk; ben ekranın önündeki iskemleye oturdum. Elimdeki kartonda kod fişi. Heyecandan bayılacak gibiydim. İlk kez bir insanın düşlerini ekranda görecektim. Biraz suçluluk da duyuyordum. Bir anahtar deliğinden bir insan ruhunu gözetlemek gibi bir şeydi bu.

Alain,

«Şu düğmelerle oynayıp yılları ayarlayacaksınız. İyi şanslar, iyi görüntüler,» dedi.

«Peki,» dedim, «ya siz? Siz beni beklerken sıkılmayacak mısınız?»

«Hayır,» dedi o. Cebinden bir iki kod kartonu çıkarttı. «İzlediğim belirli düşler var. Bir dizi gibi. Anlıyorsunuz değil mi? Ben de onları izlerim şu yandaki ekranda!»

Ekranın başına oturdum. Kod kartonunu 'Insert' deliğinden aşağıya ittim. Birkaç metal parayı delikten içeriye attım.

Birden önümdeki ekran canlanıverdi.

9

EKRAN CANLANIYOR GÖRDÜKLERİM ŞAŞIRTIYOR BENİ BİR İÇKİYE İHTİYACIM VAR

Büyülenmiş gibi karşımda birden canlanıveren televizyon ekranına bakakalmıştım. Usulca yandaki düğmelerle oynayıp 1988'in sonunu ve 1989'un başını buldum. Ekranda gördüklerim akılalmaz, hiç beklemediğim düşlerdi. Şaşkındım. Çantamı karıştırıp buruşmuş sigara paketimi buldum, garip bir heyecan ve anlatması güç birtakım duygularla, bu içine kapanık adamın düşlerini izlemeye koyuldum. Sigaramdan derin bir nefes çektim. Vay be! Nasıl, ama nasıl anlayamamışım gerçekleri. Ne ilginç şeylerdi şu izlediklerim. Ah, Mehmet! Yenibaştan düğmeyi ayarlayıp, onun bana ilk telefon ettiği günün tarihini buldum. Telefonu kapattıktan sonraki, yani benimle konuştuktan hemen sonraki düşüncelerini izlemeye başladım.

Ne heyecan!

Ah, Mehmet!

Düğme ile oynamaya devam ettim.

Sonbahar... Bizim evde oturup konuşuyoruz. Giderken çok yorgundu, çünkü bana tüm yaşamını anlatmıştı. Hem de yazayım diye. «Malzeme olur,» demişti büyük bir alçakgönüllülükle. Hüzün doluydu. Acı şeyler yaşamıştı. Hapisaneyi anlatmıştı bana. O anlattıklarını hiç unutamam. Hiçbir zaman yazamam onları. Onun savaşı, onun acısıydı onlar. Anlatırken

sanki bir sis bulutunun ardındaydı. Öylece dinlemiştim onu.

Ah, Mehmet!

Düğme ile oynamayı bıraktım.

Önümdeki ekranda düşler ve düşünceler bir dizi gibi sürüp gidiyordu.

Sevgili okurum!

Yazamayacağım. Ekranda izlediklerimin hiçbirini yazamayacağım. O yapayalnız ve içine kapanık insan bunları hiç kimseyle paylaşamamıştı. Ben de paylaşamayacağım.

Hayretler içindeyim.

İzlediklerime inanamıyorum.

Bir sigara daha yaktım.

Ah, Mehmet!

Duygulu, fırtına dolu bir dünya. Sen bunca fırtınayı ve hüznü yalnız başına nasıl taşıdın?

Ne tuhaf şey.

Usul usul düşlere Marie Antoinette girmeye başlamıştı. Ama sandığım kadar yoğun değildi. Geri planda izlediğim düşler, düşünceler, arzular şaşırtmıştı beni.

Bu adam ne ile mücadele ediyordu? Büyük bir savaş izliyordum şimdi. Bir iç savaş.

Ah, Mehmet!

Oturduğum yerde ter içinde kalmıştım. Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Arada bir elimdeki kadife torbadan metal paralar çıkarıp delikten içeriye atıyordum.

Karşımda gizli bir dünya, herkese kapıları kapalı olan bir iç yaşam; olağanüstü bir duygu zenginliği ile sürüp gidiyordu.

Ah, Mehmet! Yanlış yapıyorsun! Korkmamalısın! Hiçbir kadından korkmamalısın!..

İşte şimdi gene gözleri gülüyor. Of be! Yerime mıhlandım sanki. Kıpırdayamıyorum bile.

Evet. Evet. Şubat ve Mart.

Duyumsamıştım, ama böylesine değil.

Yazamayacağım. Hiçbir şeyi anlatamayacağım. Bağışlayın beni. Olmaz. Çünkü o, öyle bir insan.

Mehmet! Ne yapıyorsun? Birden kafam karışmış. Ne oldu? Ne oldu?

İşin başını anlayamadım işte. Tekrar yandaki düğme ile oynadım biraz.

Of, bir şeyler olmuş. Bu işte bir yanlışlık var. Kim ne dedi sana acaba? Nasıl, nasıl olabilir?

Ah, Mehmet! Kadını tanımıyor musun sen? Çocuk musun Mehmet?

Çıldıracağım.

Adamın düşüncelerini, ruhunu allak bullak eden olaylar oluyor. Ekranı avuçlamak, parmaklarımla delmek, parçalamak istiyorum.

Gerçekleri nasıl görmez?

Çok akıllı. Nasıl, ama nasıl olur?

Of be, kıskanıyor, kızıyor ve acımasız bir duvar örüyor.

Niçin, niçin?

İnsanlardan nefret ettim bir anda. Güzel bir şeyi nasıl da bozmaya uğraşıyorlar.

Sen insanları tanımıyor musun Mehmet?

Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum. Yutkunup sigaramdan bir nefes çekiyorum.

Şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum.

Öteki kadın. Öteki kadın. Evet birisi var, ama bana anlattığından abartmış biraz. Niçin?

Kendini benden korumak için. Benimle savaşabilmek için. Evet, savaşabilmek için ve sonra Marie Antoinette...

Fakat biliyor musunuz, ekranda gördüklerim allak bullak etti beni.

Ne yapabilirim?

Ona gerçekleri nasıl, ama nasıl anlatabilirim?

Niçin bana hiçbir şey sormadı?

Anlayamıyorum.

Gururlu. Hem de çok gururlu.

Ah, Mehmet! Niçin açılmadın bana?

Belki bu düşler fırtınasında tek gerçek sensin!

Düşünceler ırmağını izledikçe sinirleniyorum. Kızıyorum, kahroluyorum şimdi.

Bir yumrukta karşımdaki ekranı patlatmak geliyor içimden.

Boğazım kurudu, bir yudum bir şey içsem.

Daha fazla izleyemeyeceğim bu gece. Çaresizlik içindeyim. Nasıl bir duvar bu karşımdaki? Bana karşı örülmüş olan çelikten, kurşun geçirmez, ses geçirmez, duygu geçirmez bir duvar.

Deli misin sen? Deli misin?

Niçin, ama niçin konuşmadın benimle?

Bu duvarı nasıl aşabilirim ben?

Of, oturduğum yerde yoruldum.

Bittim. Ellerim titriyor, içime bir boğuntu geldi.

Yapma, yapma!

Ekran birden öldü.

Para atmayı unutmuştum.

Yığıldım yerime.

«Yazmayacağım seni dostum,» diye mırıldandım çatlamış dudaklarımın arasından.

İkimizi hiçbir zaman yazmayacağım.

Artık çok geç belki.

Ben de savaşacağım.

Bak, görürsün.

Sana her şeyi bağıra bağıra anlatacağım.

Bir gün.

Ama yazmayacağım.

Paylaşırsam seninle paylaşacağım.

İnanmıyorsun değil mi?

Allah belanı versin!

Kahrettin beni!

Sigaramı acı ve hırsla yanıbaşımdaki tablada söndürdüm.

Birden farkettim: Alain (B-273X), yanıbaşımdaydı. Çelik mavisi gözleriyle beni süzüyordu.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Hiçbir şey,» dedim. «Beni sarsan şeyler gördüm. Kahreden şeyler. Hadi, çıkalım buradan. Biraz yürümek istiyorum. İçecek bir şey nerede bulabiliriz?»

«Ve hemen şu yanda bir bar var.»

Birlikte Rüya Ekranları Ormanı'ndan çıktık.

Canım bara girmek istemiyordu.

İçim daralıyordu.

«Ben arabada oturayım. Siz bana bir kola getirin,» dedim.

Arabayı açtı. Öne oturdum.

Ah, Mehmet!

Alain Delon elinde iki teneke kola ile gelmişti. Bana bakıp tatlı tatlı gülümsüyordu. Teşekkür edip kolayı aldım.

Teneke kutunun üstündeki yazıyı biraz değiştirmişler, ama gene aynı. 2020 yılında da, kırmızı, bizim bildiğimiz kola tenekesi.. Bir dikişte içip bitirdim. Ciğerim yanmış.

Alain gaza bastı. Karanlığın içinde yol almaya başladık.

«Nasıl buldunuz Rüya Ekranları Ormanı'nı?»

«Müthiş! Korkunç! Kanıma girdi orası. Gene gitmek istiyorum. Hemen. Yok, birkaç saat sonra. Belki yarın.»

O, yanıbaşımda gülüyordu.

«Kapıldınız oraya, değil mi?» diye sordu.

«Evet. Hem de nasıl. Dinleyin, şimdi hemen dönmek istiyorum Rüya Ekranları Ormanı'na. Ekranın başına. Dönelim mi?»

«Hayır,» dedi B-273X, yumuşak bir sesle. «Sarsıldınız. Bu akşamlık bu kadar yeter. Yarın gene geliriz.»

«Söz mü?»

«Söz.»

Bir süre daha sessizce karanlıkta yol aldık.

«Nereye gidiyoruz?» diye sordum.

«Sizi yaşadığım yere götürüyorum. Ufak bir odam var. Oraya gidelim mi?»

«Evet,» dedim.

Yirmi dakika sonra, B-273X'in yalın, rahat döşenmiş odasındaydık. Köşede bir Japon yer yatağı vardı. Çevre plak ve kaset doluydu. Yerdeki halı beyaz ve yumuşaktı, ışık loştu.

O usulca bana yaklaştı.

«Artık onu düşünmeyin,» dedi.

«Kimi?»

«Onu.»

«Niçin?»

«Çünkü şu anda başka bir kadınla birlikte.»

«Evet. Haklısınız. Ama onu sevmiyor.»

B-273X usulca güldü.

«Nereden biliyorsunuz?»

«Öyle işte. Hissediyorum.»

«Hmm. Ama size onu sevdiğini söylüyor. Hem de çok sevdiğini. Niçin inanmak istemiyorsunuz?»

«Evet,» dedim. Sustum. Dedikleri doğruydu.

O yavaşça bana yaklaştı.

O dayanılması güç mavi gözler şimdi çok yakınımdaydı.

Elleriyle omzumu tuttu.

Birden aklıma geldi: Onunla öpüşmemeliydim. Ne olursa olsun öpüşmemeliydim onunla.

Öpüştüğüm an, nasıl ve nereye gideceğim belli değildi.

Bana sarılmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bileklerinden, kollarından tutup karşı koymaya çalıştım.

Çapkın çapkın güldü.

«Oyun seviyorsunuz demek. Öyleyse oynayalım.»

«Hayır... Lütfen... Oturup konuşalım.»

«Ama sizi istiyorum.»

«Hayır, hayır.»

Parmaklarımla dirseğini tuttum. İtmeye çalıştım onu.

Birden metalik bir çıtırtı duydum.

B-273X'in yüzü bir an acı ile buruştu. Beni tutan kollarından teki kırılmış gibi gövdesinin yanına düşüp sallanmaya başladı.

Ürkmüştüm.

Yüzünün sağ tarafı hafifçe aşağıya doğru sarkmış, o güzel ağzı eğrilmişti.

Tek tarafı kırılmış bir bebek gibi odanın arkasında duruyor, bana acı ile bakıyordu.

«Ne oldu?» diye bağırdım. «Bir şey mi oldu? Canınız mı acıyor?»

«Yanlış bir yere dokundunuz, sanıyorum,» dedi acıyla. «Sağ yanım tutmuyor.»

«Eyvah, şimdi ne yapacağız?»

«Siborg Onarım Merkezi'ne gitmemiz gerek.»

«Ne olur, bağışlayın beni... Beni bağışlayın. Kırdım sizi... Bilmeden istemeden kırdım. Gerçekten kırdım, sizi.»

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Bu güzel, yakışıklı insanı, kırıp parçalamıştım.

O benden daha sakindi.

«Araba kullanabilir misiniz?»

«Otomatikse evet.»

«Otomatik. Size dayanayım, aşağıya inelim. Ben yolu tarif edceğim. Beni çabucak Onarım Merkezi'ne yetiştirseniz, bakıma alırlar!»

«Hadi,» dedim, «hemen gidelim!»

Ne geceydi bu!

Yarı kırık Alain Delon bana dayandı. Sağ ayağını sürüklüyordu. Felçli bir insan gibiydi.

Duyduğum acıyı anlatamam.

O da çok acı çekiyordu; alnında ter tanecikleri belirmişti.

«Bir sigara yakıp verir misiniz bana,» dedi.

Bir sigara yakıp o güzelim dudaklarına verdim. Derin bir nefes çekti.

Arabanın kapısını açtım, ona yardım ettim, yanıbaşıma oturdu. Rengi bembeyazdı, alnına düşen bir tutam siyah saçı terden ıslanmıştı.

Arabayı çalıştırıp, gaz pedalına bastım. Park yerinden çıkıp, anayola girdik.

Karanlıkta yanımızdan ok gibi hızlı arabalar geçip gidiyordu.

«Nasılsın?» diye sordum.

Yüzünü buruşturdu.

«Pek iyi sayılmam.»

«Dinle beni, çok hızlı gitmeye korkuyorum. Sen bana gideceğimiz yeri tarif et.»

«Tamam. Dümdüz git. Queens sapağından sağa sapacağız.»

«Queens mi?»

«Evet.»

«Nedir bu Siborg Merkezi?»

«Bizim hastanemiz. 'Sibernetics' ve 'Organics' sözcüklerinin bileşimi.»

«İyi doktorlar var mı?»

«Çok iyi teknisyenler var. Acil bölümüne gideceğiz. Saat çok geç oldu.»

«Seni düzeltebilecekler değil mi?»

«Sanıyorum,» dedi. Acıyla güldü.

«Kendimi hiç bağışlamayacağım.»

«Boşver.»

«Bir gün sana, niçin böyle karşı koyduğumu anlatacağım.»

«Boşver, önemli değil.»

Ah, bir bilsen dedim, içimden, bir bilsen ne kadar çekicisin, ve ben senin tılsımına kapılmamak için nasıl da direnmek zorundayım.

Aklıma yine Mehmet gelmişti. Rüya Ekranları Ormanı'nda izlediklerim...

Ah, Mehmet!.. Acaba benim gerçek duygularımı

bilsen, yine böyle karşı koyar mıydın? Ne olur, söyle bana... Karşı koyar mıydın?

«Rüya Ekranları Ormanı'na mutlaka gene gitmeliyim. Ne büyüleyici bir yer. Her şeyi görmek. Her şeyi bilmek. O ufak ekranda izlemek... Morfinden de güçlü bir bağımlılık yaratabilir bu, ama olsun.»

«Sağa sapacağız,» dedi B-273X yanıbaşımdan.

Sinyali verip, sağa saptım.

«Bir tünele giriyoruz. Ben burada bir tünel anımsamıyorum.»

«Dosdoğru git, bu tünel yeni. Siborg Merkezi'ne çok yakınız,» dedi o.

İki dakika sonra tünelden çıkmıştık. Uzaktan ışıklar içinde Manhattan; gece karanlığında muhteşem görünen gökdelenler, birden belirivermişti.

O an içime anlatamayacağım bir heyecan, bir coşku doldu. Kuşkusuz karşımda uzanan, dünyanın en heyecan verici kentiydi.

Yolun sağ yanında ışıklı bir yapı belirmişti.

B-273X,

«İşte Siborg Merkezi'ne geldik. Sen arabayı şu yana park et. Fazla yürüyemeyeceğim, Acil'e gidelim,» dedi.

Ona yardım ettim. Arabadan zar zor çıkabildi. Sağ kolunu ve bacağını hiç oynatamıyordu. Bana yaslanmıştı; yavaşça binadan içeriye girdik.

Resepsiyonda oturan beyaz kepli hemşire kız Alain'in kollarımda; sağ tarafını sürükleyerek içeriye girdiğini görünce hayretle bağırdı.

«B-273X. Size ne oldu!»

Alain, usulca,

«Sağ yanım tutmuyor. Ufak bir kaza geçirdim,» dedi.

Hemşire hemen bir düğmeye bastı. İki bakıcı koridorun ucunda bir tekerlekli sedye ile belirdiler. İki dakika sonra B-273X sedyede yatıyordu.

Yattığı yerden ona kaygıyla bakan nöbetçi hemşireye göz kırptı.

Merak etmiştim. Alain'in kulağına eğildim.

«Tanıyor musun onu?»

«Evet,» dedi. «Bir iki kez çıkmıştım onunla.»

«Sana tutkun gibi.»

«Yok canım.»

Yattığı yerden tatlı tatlı güldü.

Ne adamdı bilseniz.. Ve ben onu kırıp, nerdeyse parçalamıştım.

Sedyenin peşinden acil servise girdim.

Nöbetçi teknisyen olduğunu anladığım, lâcivert tulumlu, gözlüklü bir genç, sedyede yatan B-273X'i muayene ediyordu.

«Ağrı var mı?»

«Evet.»

«Şurada duygu var mı?»

«Hmm. Orası uyuşuk gibi.»

«Ya şurada?»

«Bir şey duymuyorum.»

Teknisyen büyük bir ustalıkla B-273X'in koluna bir serum takmıştı.

«Nasıl oldu bu?»

«Yanlış bir hareketten olmuş olmalı.»

«Sağ yanın çalışmıyor.»

Merakla sordum teknisyene:

«Düzelecek, eskisi gibi olacak, değil mi?»

O, ilgiyle bana baktı.

«Sanırım düzelecek. Onu eski haline getirmeye çalışacağız.»

B-273X, yattığı yerden bana bakıyordu.

«Nasılsın, söyle nasılsın?» diye sordum.

«Fena değilim,» dedi.

Elimi usulca çalışmayan sağ kolunun üstüne koydum. Kulağına fısıldadım:

«Beni bağışlayacak mısın?»

Tatlı tatlı güldü.

Teknisyen, hemşireye:

«0.25 cc.lik bir ağrı kesici yapın. Damardaki serum sabaha kadar takılı kalsın. Onu bir yatağa geçirelim. Soyunmasına yardımcı olun,» dedi. Bana döndü: «Arkadaşınızı yatıracağız. Biraz dışarıda bekleyin. Hemşire hazır olunca size haber verecek.»

«Tamam,» dedim, koridora çıktım.

Sigaram bitmişti. Köşede bir sigara makinesi gördüm. Otomatik, içine para atılan cinsten. Çantamda bir sürü bozuk para var. Makineye yaklaştım. Camlı bölmenin ardında dizi dizi sigaralar var. Ne tuhaf, hiçbiri bildiğim, tanıdığım markalar değil.

Sigaraları adamakıllı değiştirmişler. Koridordan geçmekte olan zenci bir hemşireye sordum:

«Bağışlayın bayan, yabancıyım. Acaba şu sigaralardan en hafifi hangisidir?»

Kız bana şöyle bir baktı.

«Hepsi değişiktir,» dedi. «Siz hangi markayı içiyorsunuz?»

«Cartier,» dedim.

«Hiç duymadım onu,» dedi kız. «Yeşil Orman'ı deneyin. Ben onu içiyorum.»

«Yeşil Orman. Ne güzel bir ad. Teşekkür ederim.»

Gidip, delikten parayı attım. 'Yeşil Orman' yazan düğmeye bastım. Makine çalıştı. Mekanik bir gürültü çıktı. Birkaç saniye sonra, bir paket 'Yeşil Orman' elimdeydi.

Mentollü bir şey olmalıydı bu; üstündeki yazıyı okudum:

Dikkat araba kullanırken içmeyin. Sigara sağlığa zararlıdır. Beklenmeyen etki görüldüğünde, içilmemelidir.

Şaşırmıştım.

Bir sigaranın beklenmeyen yan etkisi ne olabilirdi ki? Tuhaf şey, ya araba kullanırken niçin içilmiyordu acaba?

Paketi açıp bir sigara çıkarttım. Çakmağımla yak-

tım. Derin bir nefes çektim. Birden gözümün önünde bin bir renkli, yüzlerce yıldız oynaşmaya başladı.

Çocukken bayram sabahı maytap yakardım. İşte o an gözümün önünde sanki o eski maytap ateşleri canlanıvermişti.

Duvara dayanıp bir nefes daha çektim.

Beynimin gerisinde bir yerde hafif bir müzik başlamıştı.

Sanki vurmalı çalgılı, santorlu bir Hint müziğiydi bu.

Usulca koridordan aşağıya doğru yürümeye başladım.

Başımdan aşağıya yıldızlar yağıyordu. Sonsuz bir mutluluk içindeydim.

Kafamın içindeki oynak müziğe ayak uydurmuştum.

Sanki bu dünyada bir tek ben vardım ve o sonsuz yıldız yağmuru.

İçimde çocukluğumdan kalma çoktan unuttuğum bir sevinç.

Ve kulaklarımda dünyanın en güzel müziği.

Üstümdeki tüm kaygılar, bütün baskılar, sanki kalın bir tiyatro perdesinin usul usul açılışı gibi kalkıyordu.

Birkaç dakika önce doğmuş gibiydim.

Parlayan gözlerle dünyaya bakıyordum.

10

ELİMDE SİGARAM RÜYA EKRANLARI ORMANINA DÖNÜYORUM...

«Bayan, bir dakika bakar mısınız? Arkadaşınızı yatağa geçirdik.»

Hemşirenin sesiyle daldığım yıldızlı rüyadan uyanır gibi oldum.

Deminki zenci hemşireydi bu. Bir yıldız bulutunun içinde görüyordum onu. Üstündeki giysinin rengi sürekli değişiyor; bir renk nehrinin içinde yüzüyormuş gibi, önümdeki koridorda dalgalanıyordu.

«İyi misiniz? Neyiniz var?»

«Çok iyiyim,» dedim. «Bir şeyim yok. Yıldızlar görüyorum. Binlerce, rengârenk yıldız. Şu müziği duyuyor musunuz, müthiş değil mi? Ravi Shanghar mı, acaba?»

Hemşire, pembeli, mavili ve morlu bir yıldız kümesinin arasından bana seslendi:

«Çok mu sigara içtiniz?»

«Hayır... Az önce bir tane yaktım.»

Hemşire bana iyice yaklaştı,

«Bir dakika. Sigaranızı lütfen söndürün. Galiba alışık değilsiniz. Sizi arkadaşınızın yanına götüreceğim,» dedi.

Eğilip usulca elimden sigarayı aldı. Köşedeki küllükte söndürdü. Yıldızlar usul usul dağılmaya başlamışlardı. O güzelim egzotik müzik yavaş yavaş uzaklaşıyordu. En son, değişik bir sitar'ın ağlayan ezgilerini duydum.

Hemşire,

«Sigara tuttu sizi. İyi misiniz?» diye soruyordu.

Yıldızlar gitmişti.

Kıza şaşkınlıkla baktım.

«Yıllardır sigara içerim, hiç başıma böyle bir şey gelmemişti. Ama müthiş güzeldi her şey! O mutluluk. Rengârenk yıldızlar. Müzik. Ne var bu sigaranın içinde?»

«Zararlı bir şey yok aslında,» dedi kız. «Demek siz rengârenk yıldızlar gördünüz? Fazla içmeyin sakın. Şimdi, yeni bulunan birtakım maddeleri koyuyorlar sigaraların içine. Endorfin filan gibi. Sağlık Yasası'ndan yeni geçti. İnsan beyninin ürettiği bir morfin türü. Zararsız, çünkü doğal. Zaten insan beyninde olan bir şey. Ama gene de fazlası zararlı olabilir. İşte, mutluluk veriyor. Sonra alışıyorsunuz ve hiçbir şey olmuyor.»

«Gerçekten mi?» dedim hayretle.

«Yasak değil mi bu sigaralar?»

«Hayır, niçin yasak olsun ki?» dedi kız. «Bunu bulmak için bilim adamları yıllarca uğraştılar. Ama tütün ve katran zararlı. Bunu biliyorsunuz. Yoksa mutluluk yasak değil.»

Güldü.

«Biliyorum,» diye mırıldandım. Çantamdaki 'Yeşil Orman' paketini yokladım, oradaydı. İçinde binlerce yıldız, o güzelim müzik ve insanı sersem eden mutluluk ile...

Oradaydı. Aşk gibi bir şeydi. Aşk gibi...

Sigaranın etkisi geçmişti.

Aklıma Mehmet geldi.

«Şu 'Yeşil Orman'dan birkaç paket alayım yanıma, belki başka bir yerde bulamam,» diye düşündüm.

Öyle ya, Ankara'da filân; 1989'da yok böyle şeyler...

Koştum sigara makinesine, delikten paraları atıp düğmeye bastım. Ardarda beş paket 'Yeşil Orman' çıktı. Hepsini alıp çantama koydum.

Hemşire ilgiyle bakıyordu bana.

«Her yerde bulabilirsiniz bu sigaraları,» dedi gülerek.

«Bilmem ki,» dedim. «Pek her yerde bulamayabilirim. Her neyse. Arkadaşımı görebilir miyim şimdi?»

«Gelin,» dedi kız. Peşinden Siborg Merkezi'nin acil koğuşuna girdim.

B-273X, kapının yanındaki bir yatakta yatıyordu. Kolunda serum takılıydı. Mavi pijamalar giydirmişlerdi ona.

Nasıl yakışıklıydı, anlatamam. Yakışıklı bir adamı yatakta görmek de insanı başka türlü heyecanlandırıyordu.

Her neyse.

Hasta yatağında bile olsa. Yatağa yaklaştım.

Çelik mavi gözleri bana yumuşak yumuşak bakıyordu.

«Alain,» diye fısıldadım.«Az önce 'Yeşil Orman' diye bir sigaradan iki nefes çekince başımdan aşağıya binlerce yıldız yağdı. Müthişti.»

Güldü.

«Ne güzel. Çocuk gibisin. Sakın fazla içme,» dedi.

Yatağın yanına oturup elini tuttum.

«Ağrın nasıl?»

«Azaldı. Bir iğne yaptılar. Uykum var. Gözlerim ağırlaşıyor.»

«Uyu. Dinlen,» dedim.

Yavaşça gözlerini kapattı.

Bir dakika sonra deliksiz bir uykuya dalmıştı.

Hemşire,

«Sabaha kadar uyuyacak. İsterseniz dışarıda oturabilirsiniz. Dilerseniz evinize gidin. Sabah saat sekizde gelirsiniz. Onu merak etmeyin, biz iyi bakarız,» dedi.

«Ya uyanırsa?»

«Uyanmaz. Dinlenmesi gerek.»

«Peki,» dedim.

Koridora çıktım.

Sabaha kadar bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Aklıma Rüya Ekranları Ormanı geldi. İçimde, yenibaştan oraya gitmek için sonsuz bir istek duyuyordum.

Oraya gitmek ve Mehmet'in gizli düşlerini izlemek...

Belki bir tane 'Yeşil Orman' sigarası da yakardım.

Heyecandan içim titredi.

Ama acaba orayı bulabilecek miydim? Gene hemşireye döndüm:

«Rüya Ekranları Ormanı'na buradan nasıl gidebilirim acaba? Çok mu uzakta? Yabancıyım kente de.»

«Rüya Ekranları Ormanı mı?» diye sordu kız. «Long Island yoluna çıkacaksınız. Kolay aslında. Queens sapağından anayola ulaşacaksınız. Tüneli geçin. Hiçbir yere sapmadan dümdüz gidin, on dakikada varırsınız oraya. Yolun sol yanında. Ama sapağı şaşırmayın sakın!»

«Sağolun,» dedim ona.

Siborg Merkezi'nin merdivenlerinden aşağıya koşarak indim, arabayı park ettiğim yerde buldum.

Motoru çalıştırıp karanlığın içinde daldım. Tüneli hızla geçtim. Karanlıkta parlayan yeşil yol tabelalarını okuyordum bir yandan.

On beş dakika sonra; Rüya Ekranları Ormanı'na gelmiştim.

Arabayı kilitleyip bu büyüleyici dünyadan içeriye daldım.

Her şey son bıraktığım gibiydi. Görkemli kristal avizeler bu şarap rengi kadifeden oluşan, yarı gerçeküstü görünümlü salonu aydınlatıyor, güzel tavşan kızlar çevrede dolaşıyorlardı.

Salon şimdi biraz daha doluydu sanki.

Çantamda, Mehmet'in özel kod kartını buldum. Sol şeritteki bir televizyon ekranının önünde oturdum.

Yanıma alımlı bir tavşan kız yaklaştı. Gülümseyerek,

«Bozuk paranız yeterli mi?» diye sordu.

«Belki. Ama şu kredi kartı ile iki yüz dolarlık bozuk para daha almak istiyorum.»

«Ben size getireyim,» dedi kız. Kartı alıp, uzaklaştı.

Karton fişi yerine yerleştirip, bozuk paraları 'insert' deliğinden attım. Yandaki düğme ile oynayınca ekran birden canlandı.

Aklımı durduran bir olay görmeye başlamıştım. Mehmet'in bir düşü olmalıydı bu.

Düş, yaşamımda bir kez; bir akşam zamanı gördüğüm odasında geçiyordu. Mehmet ordaydı işte. Köşedeki yatağın üstüne uzanmıştı. Yanında bana sırtı dönük bir kadın yatıyordu.

Mehmet usul usul onun saçlarını okşuyordu. Onun yüzünü hiç böyle yumuşacık, bakışlarını kadife gibi parlak görmemiştim. Oda yarı karanlıktı. Kadın çıplaktı. Üstünü yatak örtüsü ile örtmüştü. Saçları yatağın üstüne dağılmıştı.

Acaba kadın, Marie Anoinette mi, diye ekrana eğilmiş, dikkatle bakarken, yanıbaşımdan tavşan kız;

«Bozuk paranızı getirdim. Buyurun, bu da kredi kartınız,» dedi.

Ona teşekkür edip yeniden ekrana döndüm.

«Seni seviyorum,» diye mırıldanıyordu Mehmet. «Seni seviyorum. Keşke benim olsan. Hep benim olsan. Ama bu olanaksız. Benim olamazsın sen. Gitme, yanımda kal. Hiç mutlu olmadım, senin yanında uçuyorum. Gitme, olur mu?»

Kadın gülerek yüzünü ekrana çevirdi.

Bendim bu!

Ben.

Ekranın karşısında şaşırdım. Duyduklarımı anlatamam size. Orada neler gördüğümü anlatamayacağım.

Heyecandan boğulacak gibi oluyordum, ekrandakileri gördükçe.

Tanrım, ne düştü bu!

Ne kadar güzeldi. Ağlamak ve gülmek istiyordum.

Karmakarışıktım. Çantamdan 'Yeşil Orman' paketini çıkartıp bir tane yaktım.

Şimdi ekranda olayları rengârenk yıldız kümelerinin arasında izliyordum. Havada binlerce havai fişek patlıyordu. Müzik baş döndürücü bir çılgınlıkla beynimin içinde başlamıştı.

Yaşamımda hiç böyle mutlu olmamıştım.

İzliyordum ekrandaki eşsiz düşü.

İzlediğim sıradan bir şey değildi. Bambaşkaydı.

Pembe ve mavi yıldızlar Mehmet'in üstüne yağmur gibi yağıyordu şimdi. Yataktaki kadını yarı saydam, mor bir bulut kaplamıştı.

Aşkı hem izliyor, hem yaşıyordum. Bu düş hiç bitmesin istiyordum.

Bir şeyler konuşuyorlardı ya, beynimin içindeki müzikten duymuyordum onları.

«Senden ürküyorum. Ürküyorum. Bağımlılık yapan, korkunç bir şeysin sen,» diyordu Mehmet. «Ondan kaçıyorum...»

«Hayır,» diyordum gülerek, yattığım yerden. Ağzıma, burnuma yeşil yıldızlar doluyordu.

«Yalnızlıktan bıktım,» diyordu Mehmet.

«Artık yalnız olmak istemiyorum. Hep seninle olmak istiyorum. Ama bu olanaksız. Sana ulaşamam ki.»

«Niçin, niçin?»

«Bilmiyorum. Ama öyle.»

«Hayır.»

Düş dağılıp bitti. Havada zikzaklar çizen kuyrukluyıldızlar gözlerimi kamaştırıyordu.

Yerime mıhlanmıştım. Sigaramı ekranın yanındaki tablada söndürdüm, çıktım Rüya Ekranları Ormanı'ndan.

Bu gördüklerimin üstüne daha fazla bir şey izleyecek halim kalmamıştı.

Karmakarışık duygular içindeydim.

Şimdi neredeydi?

Bir başka kadınlaydı.

Niçin, niçin?

Benden kaçıp kurtulabilmek için. Tutulmaktan ürktüğü için. Oysa düşlemiş olduğu şeyler ne akıl almaz güzellikteydi.

Karanlık yollarda, başıboş, saatlerce dolaşmak istiyordum.

Bu gördüklerim gerçek miydi? Tüm bunlar beynimin bana oynadığı düşler olmasın, diye bir an büyük bir korkuya kapıldım.

Ama olamazdı.

Bunlar Mehmet'in düşleriydi.

Yoksa benim düşlerim miydiler?

Ne olursa olsun, farkeder miydi?

Bir an Hotel Chelsea'ya dönmek istedim. Onu bulmak, onunla olmak. Ama acaba otelde miydi? Ya yanında Miss Mary varsa?...

Bir an içim buruldu.

Ne biçim bir gerçeğin içindeydim ben?

Her şey karmakarışıktı.

Miss Mary, Marie Antoinette, B-273X, Alain...

Başım ağrıyordu.

O an kendimi dünyanın en yalnız insanı hissettim.

Yapayalnızdım. Gerçek bu değil miydi?

Beni sevse de, benden kaçmaya, sonuna değin kaçmaya karar vermiş değil miydi?

Bunu anlamıştım.

Güzelim robotu da kırmıştım.

Şimdi hastanede iğne yapmışlardı, uyuyordu işte. Gece karanlığında, Rüya Ekranları Ormanı'nın otoparkında, B-273X'in arabasına dayanmış, ne yapabileceğimi düşünüyordum.

İzlediğim düş allak bullak etmişti beni.

Aklıma Hotel Chelsea'ya telefon etmek geldi. Eğer Mehmet dönmüşse konuşabilirdim onunla.

Ah, Mehmet!

Yandaki bir telefon kulübesine girdim. Zincirle bağlı telefon rehberini karıştırmaya başladım. Yarı karanlıkta gözlerim ufacık yazıları iyi seçmiyordu, gözlüklerimi bulup taktım. Sarı sayfalarda; oteller bölümünde, Hotel Chelsea'nın numarasını en sonunda bulup çevirdim.

Karşıdan resepsiyondaki robotun metalik sesi:

«İyi geceler, Hotel Chelsea,» dedi.

«İyi geceler. Size bir şey soracaktım. Bugün 27' nci katta 2 kişilik bir oda tutmuştuk. Anımsadınız mı?»

Robot bir an durdu, sonra,

«Evet,» dedi.

«Arkadaşım döndü mü otele, merak ediyorum. Acaba biliyor musunuz?»

«Hayır,» dedi robot, o metalik sesiyle. «Dönmedi. Odanız boş.»

«Teşekkür ederim,» dedim.

«İyi geceler.»

Telefonu kapattım. O an içim çaresizlik ve kıskançlıkla buruldu.

Otele dönmemişti Mehmet.

Miss Mary ile birlikte, şu geceyarısını çoktan geçmiş saatte, bu dev kentin kimbilir neresindeydi?

Ne yapabilirdim?

Benim oluşturduğum bir düşe tutulmuş, benden kaçıyordu.

Karanlıkta kafamı toplamaya uğraşıyordum.

Ardımda ayak sesleri duydum. Dönüp baktım.

Yarı karanlıkta, Danton'un bana doğru gelmekte olduğunu gördüm.

Sarı saçları uzuncaydı. Sırtında daha önce, 'French Bar'da gördüğüm sığır çobanı kılığı vardı. Elinde tuttuğu bir şeyle oynayarak bana doğru geliyordu.

«Merhaba güzelim,» dedi bana. «Yalnız mısın?»

«Merhaba,» dedim. «Yalnız sayılırım. Kente yeni geldim. Az önce Rüya Ekranları Ormanı'ndaydım. Hastanede bir arkadaşım yatıyor. Sabah onu göreceğim.»

«Demek arkadaşın hastanede?» dedi Danton.

«Evet.»

«Ne taraftan geldin buralara?»

«Uzaklardan. Çok uzaklardan geldim.»

İlgiyle beni süzüyordu.

Elinde oynadığı şey; şak! şak! diye garip bir ses çıkartıyordu arada.

«Siz ne taraftansınız?» diye sordum.

«Paris-Texas,» dedi.

«Rüya Ekranları Ormanı'na mı gidiyorsunuz?»

«Hayır,» dedi Danton. «Orası benim pek ilgimi çekmiyor. İlk bakışta çok giderdim, ama artık usandım. Sürekli düş izlemek bazen sıkıcı olabiliyor.»

«Bilmiyorum,» dedim. «Beni büyüledi orası. Yaşamımın geri kalan kısmını orada geçirebilirim.»

Danton,

«Gerçekten mi?» dedi. Hafifçe güldü.

«Elinizdeki nedir? Garip bir ses çıkartıyor?»

Danton, elindekini sokak lambasının ışığına tuttu.

«Bu mu? Bir oyuncak. Bir mini-giyotin.»

Dehşetle elinde tuttuğu, yumruk büyüklüğündeki giyotinin, gece ışığında parlayan bıçağına gözüm takılmıştı.

«Ne biçim bir oyuncak bu?»

«Öyle işte. Ben de bununla oynuyorum. Aslında

halkın oyuncağıdır bu. Ne olduğunu biliyor musunuz?»

«Evet. Biliyorum. Bu bir giyotin.»

«Giyotin. Evet.»

«Peki, ne yapıyorsunuz onunla?»

Başını arkaya atıp güldü.

«Tırnaklarımı kesiyorum.»

Şaşkındım.

«Başka bir işe yaramaz mı?»

«Artık yaramıyor.»

Mini giyotinin tüyler ürpertici sesi gecenin içinde yankılanıyordu.

«Adınız ne?»

«Don.»

«Don. Lütfen oynamayı bırakın şu giyotinle. Sesinden ürküyorum.»

Gene güldü.

«Demek ölümden korkuyorsunuz?» dedi.

Hiç düşünmemiştim.

Bir an durakladım.

«Ölüm mü?»

«Evet. Biliyorsunuz ki, bu elimde taşıdığım 'ölüm' ün ta kendisi.»

«Niçin, ama niçin 'ölüm'ü her an yanında taşımak istiyorsun, Don?»

«Bilmem,» dedi. Düşünceliydi.

«Belki yaşadığımın bilincine daha iyi varabilmek için.»

«Bir dakika verir misin onu bana,» dedim.

«Al,» dedi Danton. Mini giyotini bana uzattı.

Ölüm, avucumun içindeydi. Soğuktu, buz gibiydi. Bir çelik jilet kadar keskin bıçağı acımasızca parlıyordu. Bir düğmeye elim değdi, bıçak 'şak!' diye düştü. Sesi boş sokakta yankılandı.

Tüylerim ürpermişti.

11

DANTON VE BEN NEW YORK GECESİNİN İÇİNDE YAPAYALNIZIZ...

Mini giyotini Danton'a uzattım.

«Al arkadaşım. Bu oyuncak beni ürküttü. Bana göre bir şey değil bu. Daha neşeli bir şeylerle oynasak?» dedim.

Danton'un gözleri ışıldadı. Hafif kaba görünümünün ardında, belirli incelikleri olan bir erkekti. Farketmiştim.

Giyotini alıp cebine attı.

Bir paket sigara çıkarttı.

«İçer misin?»

«Nedir adı?»

«Özgürlük.»

«Ah,» dedim. «Ne güzel bir ad.» «Bir devrimciye de böyle bir sigara yakışır,» diye geçirdim içimden. «Nedir bu sigaranın özelliği? Ben 'Yeşil Orman' diye bir marka içiyorum. Yıldızlar yağıyor, havai fişekler patlıyor bir nefes çekince.»

«Yeşil Orman mı?» dedi, Danton. «Hafif içimli bir kadın sigarasıdır o. Bu daha değişik. Güçlü bir sigara. Yak bir tane.»

Paketi bana uzattı.

Paketten bir sigara aldım. Danton çakmağı ile sigaramı yaktı. Kendi de bir tane alıp dudaklarına götürdü.

Sigaradan nefes çekmeye korkuyordum. Hafif bir kadın sigarası yıldızlar yağdırıyor, beynimde değişik müzikler çaldırıyordu. Bu ne yapacaktı acaba?

«Bu sigaranın etkisini merak ediyorum. Ürküyorum biraz. Dedim ya, ülkeye yabancıyım. Bu sigaralara alışkın değilim pek.»

«Özgürlüğe alışkın değil misin?»

«Bilmiyorum. Bunun üstünde biraz düşünmek gerek. Nasıl bir özgürlük? İnsan hakları falan mı?»

«Yok, pek o kadar değil,» dedi Danton, gülerek. «Genel bir özgürlük duygusu yaratıyor. Ürkecek bir şey yok. Ben yanındayım. Birkaç nefes çek, bak ne oluyor.»

Sigaradan usulca bir nefes çektim.

Hiçbir şey olmadı.

Döndüm Danton'a:

«Pek bir şey olmadı,» dedim.

«Dur bakalım, bir nefes daha çek,» dedi.

Sigaramdan bir nefes daha çektim.

«Hiçbir şey olmuyor,» dedim, yanıbaşımda duran Danton'a «Basit bir Türk sigarası gibi bu. Hiçbir şey olmuyor işte.»

Danton,

«Gel, karanlıktan bir şey göremiyorsun, şu ışığın altına gidelim de çevrene bak,» dedi.

Sokak lambasının altına doğru yürüdük. İlgiyle çevreme baktım.

Birden akılalmaz bir görüntüyle karşılaştım.

Karanlığın bittiği yerde, tüm gökdelenleri, ışıklı gecesi, sonsuz trafiği, bütün sokakları, Özgürlük Heykeli, limanda geceleyen gemileri ile Manhattan; tüm görkemi ile New York duruyordu!

Bir maket kadar ufalmıştı.

Bizden birkaç adım ötedeydi New York. Bir adım atsak, içine girebilecektik. Ama dev kent ufalmış, bir oturma odası kadar olmuştu.

Gördüğüme inanamıyordum.

Sokaklardan siren sesleri, kentin zonklaması, trafik gürültüsü geliyordu.

Döndüm Danton'a:

«İnanılmaz bir şey bu,» dedim.

«Evet,» dedi o, «İşte tüm kent şimdi bizim, muhteşem bir oyuncak gibi.»

«Giyotin gibi.»

«Evet,» dercesine başını salladı o.

Bir iki adım atmış, parmağı ile Özgürlük Heykeli'nin yüzünü okşuyordu.

«Bunu seviyorum,» dedi.

«Dinle,» dedim. «Dinle beni... Koskoca kent avucumuzun içinde. Ama bu bir illüzyon. Yani sigaranın beynimizde yarattığı bir görüntü.»

Dalgındı.

«Her şey öyle değil mi?» diye sordu. «Algıladığımız her şey beynimizin yarattığı bir görüntü değil mi?»

«Belki öyle,» dedim.

«Biliyor musun bu sigara hüzünlendirdi beni; işte koskoca New York ufacık, renkli, pırıl pırıl bir maket gibi önümüzde. Ama sonsuz bir yalnızlık duygusu duydum birden. Her şeyin dışındayız. Önümüzde kentin gece yaşamı süregeliyor. Oteller dolu, barlar dolu, apartmanlarda yaşam saat saat ilerliyor. Karakollar dolu, polis arabaları vızır vızır dolanıyor çevrede. Ama biz her şeyin dışındayız. İçine girmemize olanak yok.»

«Evet,» dedi Danton. «Ben işte, hep bu yalnızlığı yaşıyorum.»

«Oysa her şey insanlar içindi, değil mi, Don?»

Dikkatle baktı bana. Başını salladı.

«Garip bir şeydir bu,» dedi. «Bir devrimcinin yalnızlığı gibi bir şey.» Bilmem anlıyor musun?»

«Anlıyorum,» dedim. «Öyle iyi anlıyorum ki. Sonsuz bir yalnızlık bu. Hep böyle midir?»

Başını hüzünle salladı.

«Hep böyledir. Hiç değişmez. Sonradan hiçbir şeyin içine giremezsin.»

Sigaradan bir nefes daha çektim.

Işıl ışıl yanan, ufacık New York karşımda duruyordu.

Parmağımı karanlıkta usul usul akan Hudson nehrine sokup çıkarttım.

Danton,

«Ağzına sürme. Su mikropludur,» dedi.

Dalgın dalgın kentin ışıklarına bakıyordu.

«Devrimciler hep yalnız mıdır, Don?»

«Benim bildiklerim hep yalnızdırlar.»

«Niçin?»

«İşte öyle adamlardır onlar. Öyle yaşayıp öyle ölürler.»

Bir an durdum.

«Ne tuhaf, bu cümleyi bana birisi daha söylemişti. Ankara'da salaş bir lokantada. Sonsuz hüzünlü bir gecede. Dalmış, gitmiştim bir an.»

Danton,

«Sen de bir devrimciye mi takıldın yoksa bebeğim?» diye sordu.

«Ne bileyim ben. Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum,» dedim.

«Yalnızlığa alışmış insanları evcilleştirmek zordur,» dedi Danton.

Parmaklarıyla 5'inci Cadde'nin tozunu alıyordu. Başparmağı ile Saks'ın vitrin camını temizledi.

«Zordur, değil mi?»

Başını salladı.

«Çok zordur.»

«Onu mutlu etmek istiyorum,» diye mırıldandım.

«Nasıl?» diye sordu Danton.

«Sevgi vererek ona; ilgi göstererek. Yalnızlığını paylaşarak.»

«Ürkebilir.»

«Evet. Ürküyor. Niçin, ama niçin?»

«Yabani bir hayvan niçin ürker? Özgürlüğünü yitireceği için.»

«Sevince mi?»

«Evet,» dedi Danton. «Âşık olunca.»

Sigaralarımızı yarılamıştık.

New York'un üstünde hava aydınlanmaya başlamıştı.

«Bak, Don,» dedim, «şafak söküyor kentin üstünde.»

«Evet,» dedi, «sabah oluyor.»

«Bak, bak, Kennedy Havaalanı'na durmadan uçaklar iniyor.»

Oyuncak uçaklar gibi, kurşunî gri renkli uçaklar, pistin üstünde dolanıyorlardı.

Sigaralarımız yavaş yavaş bitiyordu.

Birer nefes daha çektik, izmaritleri fırlatıp geceye attık.

Bir süre sonra New York gözümüzün önünden silinip gitti.

Hafif başım dönüyordu.

Canım serin, kolalı bir şey içmek istiyordu.

Baktım, Danton cebine bir şey atmış, oynuyor cebiyle.

«Don,» dedim, «nedir o? Mini giyotinle mi oynuyorsun gene?»

«Yok canım,» dedi, güldü.

Merak etmiştim.

«Göster bakayım, nedir o cebindeki? Yoksa ben görmeden, Özgürlük Heykeli'ni mi aldın?» diye sordum.

Çok güldü.

«Yok canım,» dedi.

«Göster, Allahaşkına göster. Cebinde bir şey var,» dedim ısrarla.

Usulca kulağıma eğildi,

«42'nci Cadde'den dayanamadım, bir yosma alı verdim,» dedi.

«Bir yosma mı?»

«Evet, çok hoş. Siyah derili.»

«Cebinde mi?»

«Cebimde, fıkır fıkır oynuyor.»

«Ne diyorsun?»

«Evet, çok alımlı.»

«İşine yarayacak mı bari? Ufacık değil mi?»

«Ufacık tabii,» dedi. «Ama işe yarar, insan sesidir. Sabaha kadar konuşur benimle. Dinlerim onu. Bak, konuşmaya başladı bile.»

Ağaran gökyüzünün altında, bir duvarın köşesine oturup, Danton'un cebinden gelen kadın sesine kulak verdik.

Danton'un cebinden akılalmaz tatlılıkta, hafif boğuk, arzu dolu bir kadın sesi konuşmaya başlamıştı.

İkimiz de sokak lambasının ışığı altında oturmuş, bu sesi dinliyorduk.

«Nasılsın hayatım?» diye kedi gibi mırıldanıyordu kadın. «Ne kadar yakışıklısın. Of, parmakların o denli güçlü ki, bacaklarımı bir kerpeten gibi sıkıştırıyorlar. Yapma hayatım, canım acıyor... Ama çok hoşuma gidiyorsun. Elin tütün kokuyor. Burası çok karanlık. Dur, eğilip çorabımı düzelteceğim. Biliyor musun, saçlarım karmakarışık oldu. Burada bir sigara yakabilir miyim? Ne dersin? Neyse, sonra yakarım. 42'nci Cadde geceyarısı öyle soğuktu ki. Isındım burada. Avucunun içindeyim hayatım. Ah, hiç bırakma beni. Sımsıcak avucun. Bak, dilimle parmaklarını yalıyorum. Nasıl hoşuna gidiyor mu? Of bebeğim, hiç konuşmayacak mısın benimle? Seni öyle merak ediyorum ki! Ne zaman birlikte olacağız? Hmm... Hadi, söyle bana. Ne zaman? Seni çıldırtmayı bilirim ben...»

«Don,» dedim, «onu cebinden çıkartsana.»

«Boşver,» dedi. «Şimdilik cebimde kalsın. Avucumun, parmaklarımın arasında. Bir kadın sesi. Gün boyu benimle birlikte olur. Onu dinledikçe mutlu olurum.»

Gün ağarıyordu.

Biz hâlâ Rüya Ekranları Ormanı'nın yanıbaşın-

daydık. Dışarıya park etmiş arabaların çoğu yerlerinde duruyorlardı. Bir giren kolay kolay çıkmıyordu oradan, anlaşılan.

İşte sabaha karşı, yanımda Fransız Devrimi'nin bu yapayalnız adamı, cebindeki konuşkan yosma ve ben, bu garip evrenin, Rüya Ekranları Ormanı'nın yanıbaşındaydık.

«Ben bir kez daha Rüya Ekranları Ormanı'na girmek istiyorum Don,» dedim. «Sen de gel benimle; izlemek istediğim bazı düşler var. Sonra sabah olacak, hastaneye gidip yaralı arkadaşımı alacağım. Arabası bende. O işine gidecek.»

Birlikte altın kaplamalı turnikeden geçip o unutulmaz salonun içine girdik.

«Bozuk paran var mı?» diye sordum.

«Biraz var,» dedi Danton.

Önlere doğru ilerledik.

Danton boş bir televizyon ekranının başına oturdu. Rastgele düğmelerle oynamaya başladı. Dalgındı. Aklı ekranda değildi, anlamıştım.

Fısıldayarak cebindeki yosmayla konuşuyordu.

Onun yanıbaşındaki boş bir televizyon ekranının karşısına geçtim.

Cebimden Mehmet'in kod fişini çıkarttım, delikten biraz para attım. Düğmeyi ayarladım.

Ekranda birdenbire bir düş başladı. İlgiyle izliyordum onu.

Koskocaman boş bir kafes görünüyordu. Kapısı açıktı. Dev bir kafesti bu. Birden kafesin içine bir kadının girdiğini gördüm. Kadın yarı çıplaktı, saçları yüzünü örtüyordu. Ürkmüştü, bir an saçları aralandı: Bu bendim! Kafesin orta yerine doğru ürkek ürkek yürüyordum. Birden kafesin görmediğim bir kısmından bir kaplan belirdi. Yavaş yavaş kadına yaklaştı. Kadın korkmuştu. Haykırıyordu. Kaplanın hareketleri yumuşacıktı, ölçülüydü. Kadına yaklaşıp, ona yu-

muşak bir pençe attı. Acıtmadığını anlamıştım. Ama kadın korkmuştu, kaçmaya uğraşıyordu. Kaplan çevik bir hareketle kafesin açık kapısının önüne gitti. Kadını içeride tutsak etmişti. Kadın, kaplandan kaçmış, kafesin bir köşesine büzülmüştü. Titriyordu. Kaplan usulca ona yaklaştı, başını kadının çıplak göğsünün üstüne koydu.

Oturduğum yerde dikkat kesilmiştim.

Tanımıştım kaplanı.

Bu oydu!

Bu düşün renkliliği ve çarpıcılığı şaşırtmıştı beni.

Kaplan, kadının çıplak göğüslerini yaladı. Kadın kaçmak için bir hamle yapınca, birden sertleşti. Bir kükreme duydum. Şimdi kaplanla kadın kafesin içinde yuvarlanıyorlardı. Kaplan kadının hafif hafif canını acıtıyor, sonra da onu yalıyordu. Kadının kaplandan kurtulmasına olanak yoktu. Kaplan kocaman bir kedi gibiydi. Çevik hareketlerle oradan oraya sıçrıyor, kadını adeta kucaklıyor, sonra fırlatıp atıyor, onunla yırtıcı bir biçimde oynuyordu. Kadın ürkmüştü. Ne yapacağını bilmiyordu. Kaplan arada yumuşacık bir yorgan gibi onun çıplak gövdesini kaplıyor, sonra birdenbire ondan uzaklaşıyordu. Kadın kıpırdadığı an, kaplan yenibaştan onun üstüne atlıyordu. Pençelerini çıkartmadan kadınla oynuyor, onunla dev kafesin içinde dört dönüyordu. Kadın tam kaplana teslim olunca, kaplan onu itip kaçıyor; kadın kaçmaya çabalayınca da, iki sıçrayışta onun üstüne atlıyordu. Kadının ürkek çığlıkları ile kaplanın homurtusu birbirine karışıyordu.

Garip, bale gibi bir şeydi bu!

Nefesimi tutmuş, kafesin içinde onları izliyordum.

Kadın kaplanı tanımış mıydı?

Bilmiyorum.

Ama ben tanımıştım.

Bu düş çıldırtmıştı beni!

Kaplan sonunda, yorgun düşen kadının kucağı-

na başını dayadı. Sanki azıcık yorulmuştu. Yeşil, ince gözleri yarı kapalıydı.

Kadının tüm gövdesi terden pırıl pırıl parlıyordu.

Kaplan usulca tüylerini bu ıslak gövdeye sürdü. Sonra başını yan döndürüp hafifçe kükredi.

Düş bitmişti.

12

ÜÇÜNCÜ CADDEDE BİR KAPLAN

Sersemlemiştim. Yirmi dört saat içinde, bu televizyon ekranında izlediğim çarpıcı düşler şaşırtmıştı beni.

Bu içine kapanık, az konuşan, dinlemesini seven, duygularını hiçbir zaman belli etmeyen insanın ne renkli, ne değişik düşleri vardı. Düşlerdeki ben. Heyecanlanmıştım. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Şu anda onun nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Bir başka kadınla birlikteydi üstelik.

Televizyon ekranının başından kalktım. Saatlerce yazı yazmış gibi yorgundum, başım dönüyordu azıcık.

«Gel, Don,» dedim, yanıbaşımda oturan Danton'a. «Sabah olmuştur. Acaba saat kaç? Gel çıkalım buradan, biraz sokaklarda yürüyelim.»

«Olur,» dedi Danton. Azıcık sakalları uzamıştı.

«Kız ne oldu?»

«Cebimde uyuyor şimdi. Sıcacık. Baş parmağımı usulca iki bacağının arasına yerleştirdim. Öylece daldı gitti,» dedi.

Birlikte çıktık Rüya Ekranları Ormanı'ndan.

«Şurada arabam var,» dedim. «Gel, Manhattan'a inelim. Biraz caddelerde dolaşalım. New York uyanmaya başlamıştır. Bu saatlerde kenti çok severim. Zenci çöpçüler gecenin tüm çöplerini toplarlar bu sabah zamanı. Sonra yavaş yavaş güneş ışıkları dev gökdelenlerin arasından caddelere vurmaya başlar. Kahvaltı veren dükkânlar açıktır. Onlardan kahve

kokusu gelir. Gece, metroda sabahlayanlar yavaş yavaş günışığına çıkarlar.»

«Bu kenti seviyorsun,» dedi Danton.

«Evet, seviyorum,» dedim.

Arabayı çalıştırdım. Düzgün bir manevra yaparak, park yerinden çıktım. Yirmi dakika sonra Queens tünelinden geçmiş, Manhattan'a varmıştık. Caddeler henüz boştu.

«Şuraya park ediyorum arabayı,» dedim.

«Bir saat bırakabiliriz onu burada. Gel, çıkalım, şu 3'üncü Cadde'ye gidelim.»

Arabayı kilitleyip, gökdelenlerin arasına daldık.

«Kız uyuyor mu hâlâ?»

«Evet. Demincek yan döndü. Belki birazdan uyanır.»

«Rahat mı bari uykusu?»

«Gece bir ara sayıkladı,» dedi Danton. Elini şefkatle cebine bastırdı.

«Yüzü güzel miydi, Don? Dikkat etmiş miydin?»

«Evet, baktımdı,» dedi. «Çok güzeldi. Dolgun dudakları, istekli bir ağzı vardı, saçları yumuşak ve uzundu. Bacakları kusursuz, göğüsleri titrekti.»

«Ne güzel,» dedim.

Bu yapayalnız insan, mutluluğu bulup cebine koymuştu. Onun artık o sonsuz yalnızlığı duymasını istemiyordum.

Canım o an bir sigara yakmak istedi. Bir 'Yeşil Orman'! New York'u, 3'üncü Cadde'yi o tılsımlı dumanın ardından görmek istedim bir an.

«Sigara yakma,» dedi Danton. Sanki beynimden geçenleri okumuştu. «İlkin bir fincan kahve içelim. Aç karnına olmaz.»

Paketi cebime koydum.

Yanıbaşımızdaki bir hamburgerciye girip birer karton sıcak sütlü kahve aldık. Onları içerek yeniden yürümeye başladık.

Kahve öyle iyi gelmişti ki, birden içim ısındı. Gecenin tuhaf olaylarını yenibaştan aklımdan geçirdim.

Bir yerde bir saat gördük.

Sabahın yedisiydi henüz.

O dediğim güneş ışıkları daha kaldırımlara ulaşmamışlardı. Dükkânlar yavaş yavaş uyanıyorlardı.

«Bir karton kahve daha alalım mı?»

«Tamam. Şu köşeden alırız. Seninki sütlü olsun, değil mi?»

«Evet, bol şekerli.»

Danton kahveleri almış, dükkândan çıkıyordu ki, birden 3'üncü Cadde'nin ortasında bir kaplan gördüm.

Bir an yüreğim hopladı, ama korkmadım. Tanımıştım onu! Rüya Ekranları Ormanı'nda, sabaha karşı izlediğim düşte gördüğüm kaplandı bu. Kafesin içinde, çıplak kadınla oynayan kaplan.

Acaba yalnızca ben mi görüyorum onu diye merakla çevreme bakındım.

Zenci bir çöpçü, kaldırımı süpürüyordu. Henüz hiçbir şeyin farkında değildi. Danton, elinde iki karton sıcak kahve ile bana doğru geliyordu.

Kaplan boş caddenin ortasındaydı. Ölçülü adımlarla bana yaklaşıyordu. Dev bir kedi gibiydi. Pırıl pırıldı tüyleri, tertemizdi. Sarı gözleri bana dikilmişti; yakınıma geldikçe, parlayan sarı siyah çizgili tüylerinin altındaki adalelerinin ürperdiğini görüyordum.

«Mehmet,» diye fısıldadım.

Kaplan bana artık iyice yaklaşmıştı. Kokusunu duyabiliyordum. Nasıl özlemiştim onu.

«Mehmet,» dedim.

Kaplan hafifçe kükredi.

Caddenin iki yanındaki kaldırıma sarkan Amerikan bayrakları sesinin rüzgârından titrediler.

Kaplan yanımdaydı.

«Özledim seni. Neredesin?» diye fısıldadım.

Sanki bir an yabani sarı gözleri güldü. Ya da bana öyle geldi.

Danton o anda bağırdı. Elindeki kahve kartonlarını atmış, bana doğru koşuyordu.

«Korkma!» diye seslendim ona. «Bu kaplanı tanıyorum!»

Kaldırımı süpüren zenci, çığlıklar atmaya başlamıştı.

Birden cadde karıştı.

Kaplanı herkes görmüştü. Tek tük yaya, panik içinde kaçışmaya başlamışlardı.

Kaplan bir an ne yapacağını şaşırdı. Gözlerini benden ayıramıyordu.

«Kaç Mehmet!» diye bağırdım.

Sokağın öteki ucunda, eli silahlı iki adam belirmişti. Kaplana doğru ateş etmeye başladılar.

«Ateş etmeyin! Durun!» diye haykırdım.

Kaplan, büyük bir çeviklikle dönmüş, yolun karşı tarafına geçip kaçmaya başlamıştı.

Danton yanıbaşımdaydı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

«İyi misin?» diye soruyordu.

«İyiyim. Bir şeyim yok,» dedim. «Kaplanı yaralayacaklar. Kurtarmalıyız onu!»

«Bir hayvanat bahçesinden kaçmış olmalı,» dedi Danton.

«Hayır, hayır,» dedim. «O bir devrimci! Bir militan! Ah Danton! Kovalıyorlar onu! Ateş ediyorlar! Öldürecekler!..»

Kaplanın ve silahlı adamların peşinden umutsuzca koşmaya başladım. Soluk soluğa kalmıştım.

... O, bir akşamüstü, bana, ardında silah namlusu hissettiği an nasıl olduğunu, neler duyduğunu hep anlatmıştı: «Dünyanın en ürkütücü olayıdır. Her an sırtından bir kurşun yiyeceğini duyumsarsın, öyle koşarsın. Ne zaman vurulacağını bekleyerek,» demişti.

Ter içindeydim.

Kaplan çok süratliydi. Fakat silahlı adamlar keskin nişancıydılar besbelli.

«Danton!» diye bağırdım. «Onu öldürecekler mi?»

Şaşkındı.

«Yaralayıp kafesine sokmaya çalışacaklar.»

«Demir parmaklıkların arkasına mı? Dayanamaz artık. Ölür o!»

Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Ah, Mehmet!

Seni orada, gözümün önünde öldürecekler. Ne yapmalı? Ne yapabilirim!

Acı bir kükreme caddeyi sarstı. Kaplan yaralanmıştı.

Öyle hızlı koşuyordum ki! Silahlı adamları geçtim. Yolun öbür ucunda, bacağından yaralanmış olan kaplana ulaştım.

Kan içindeydi .Artık koşamıyordu. Gözleri acı doluydu. Yanına çömeldim. Başını ellerimin içine aldım.

«Seni seviyorum. Buna hiç inanmadın ama, seni seviyorum. Sakın ölme,» diye fısıldadım.

Bana bakıyordu. Yüzü bir çocuk yüzü gibiydi. Caddenin köşesinden demir parmaklıklı bir araba belirmişti.

İçinden iki adam yere atladılar.

Kaplanın üstüne bir file attılar.

«Çekilin bayan!» diye bağırdı birisi bana. «Çekilin yolumuzdan. Kaplan tehlikeli!»

«Onu yaraladınız!» diye bağırdım.

«Başka türlü yakalayamazdık,» dedi adam.

«İyi bakılacak mı?»

«Evet. Bacağı düzelir. Önemli bir şeyi yok.»

«Ama kafese girecek.»

Umutsuzca kalktım kaplanın yanından. Ellerime kanı bulaşmıştı. Sabah ışığında bu kana baktım. Kaplanı arabaya koyup götürdüler.

Oracıkta, öylece kalmıştım. Perişandım.

Danton elini usulca omzuma koydu.

«Emin misin bu kaplanı tanıdığına?»

«Eminim,» dedim. «Bu oydu. Bir militan. Ah Don, vurdular onu ve yakaladılar.»

«Ama, yabani bir hayvan bu senin sözünü ettiğin.»

«Sen de öyle değil misin? Sen de yabani bir hayvan değil misin, Don?» dedim. «Unuttun mu sabaha karşı konuştuklarımızı?»

Düşüncelenmişti.

«Evet,» dercesine başını salladı.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Aklım kaplanda kalmıştı. Gelmişti işte bana. Bir sabah zamanı.

«Gel!» dedi Danton. «Sen allak bullak oldun. Ne biçim iş bu anlayamıyorum. Gel, şuraya girip oturalım.»

Bir kahveye girmiştik.

Ben uyurgezer gibiydim.

Öylece bir köşeye oturdum. Kaplanın o yabanıl kokusu hâlâ burnumdaydı.

Danton iki sandviç almıştı. Getirdi, birini önüme koydu.

«Ye bunu, yüzün bembeyaz.»

«Şimdi hiçbir şey yiyemem, Don,» dedim, «sağol.»

«Zorla yemeye çalış,» dedi o.

Sandviçi elime aldım. Elimde, parmaklarımın arasında kaplanın kurumuş kanı vardı. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Danton,

«Git, şurada ellerini yıka. Haydi, bekliyorum,» dedi.

Köşedeki kadınlar tuvaletine gidip ellerimi sabunladım. Yüzümü yıkadım, saçıma başıma bir çekidüzen verdim.

Yeniden köşedeki masaya, Danton'un yanına oturdum.

«Bu kaplanı merak ettim ben,» dedi Danton. «Onu bana biraz anlatsana. Yani bu adamı merak ettim. Onunla yaşamış mıydın?»

«Hayır,» dedim. «Hayır. Aramızda hiçbir şey olmadı. İnan bana, elini bile tutmadım.»

«Ama perişan oldun.»

«Evet.»

«Niçin aranızda bir şey olmadı acaba?»

«Bir şeyler oldu,» dedim. «Olmuş olmalı ki, bu haldeyim. Ama cinsel hiçbir şey yoktu. Böylesi galiba daha tehlikeli.»

«Senden ürktü mü?»

«Evet. Öyle sanıyorum.»

«Demek kadına alışık değildi. Kendinden ürkmüştür.»

«İnsana alışık değildi. Öyle, yabani biri. İnsansız. Yalnız.»

«Ama bir kadınla beraber, diyorsun.»

«Hmmm... Öyle bir şey de var.»

«İlginç.» dedi Danton. Kahvesini bitirdi.

«Don,» dedim. «İnsan bir kaplanla yaşayabilir mi?»

Gülmeye başladı.

«Kaplan çok yırtıcı değil mi?»

«Evet. Öyle, ama ne denli hoş ve özgür.»

«Ama tehlikeli. Kaplan seni parçalayabilir.»

«Öyle mi dersin?»

«Evet. İstemeyerek de yapabilir bunu.»

«Kendini korumak için mi?»

«Tabii, içgüdüsel...»

«Ama duygu doludur o. Tanıdığım en duygu dolu erkek.»

«Kaplan mı, adam mı?»

«Bilmem. . İkisi aynı şey değil mi?» dedim.

Danton güldü. Başını salladı.

Kendime gelmiştim.

Duvarda, kasanın üstündeki saate bir gözattım. 9'a geliyordu.

Siborg Merkezi'ne gidip, B-273X'i almam gerekiyordu.

Onu tümüyle unutmuştum.

«Hemen çıkmalıyız buradan. Arabayı bulalım. Siborg Merkezi'ne gideceğiz. Sen de benimle gel,» dedim.

Parayı ödeyip bu ufak, tenha kahveden çıktık.

Kent canlanmıştı. Sabah kalabalığı sokakları doldurmuştu. O çok sevdiğim, gökdelenlerin arasından sızan güneş ışıkları şimdi vitrinlerde, insanların üstünde, her yerdeydi.

On dakika sonra Siborg Merkezi'nin önündeydik.

Merdivenleri koşarak çıktım. Acil servisin koridorunu buldum. Danton da peşimden geliyordu. Geceki nöbetçi hemşireler değişmişti. Yeni birtakım beyazlı kızlar, lâcivert tulumlu teknisyenler çevrede dolaşıyorlardı.

Bir tanesini durdurdum.

«Bana yardımcı olur musunuz? Acil koğuşunda bir arkadaşım yatıyor. Bu sabah çıkacaktı. Adı B-273X. Onu nasıl bulabilirim?» diye sordum.

Hemşire, koridorun ucundaki bir kapıyı gösterdi.

«Arkadaşınız orada.»

«Nasıl, durumu iyi mi?»

«Dün geceden daha iyi, ama sol yanında hâlâ bir tutukluk var.»

Canım sıkılmıştı.

«Demek geçmedi?»

«Hayır, tam olarak düzelmiş sayılmaz.»

Koşarak koğuştan içeriye girdim.

Alain Delon, onu dün gece bıraktığım yerde yatıyordu. Sabah sabah daha da hoştu. Sanki gözlerinde uyku mahmurluğu vardı biraz.

Beni görünce, o çelik mavisi gözler birden yumuşadılar.

«Nasılsın?» diye sordum. «Söyle, nasılsın? Öyle bir gece geçirdim ki, anlatması çok güç. Garip, çok garip olaylar yaşadım.»

«Belli. Yorgun görünüyorsun,» dedi B-273X.

Uzanıp elini tuttum.

«Bu arkadaşım Don,» dedim.

İki erkeği tanıştırdım.

Hafif soğukça el sıkıştılar.

«Alain,» dedim, «Söyle bana, iyi misin? Bu sabah çıkabilecek misin buradan?»

«Şimdi teknisyen gelir, sorarız. Hiç de fena hissetmiyorum kendimi,» dedi.

Yattığı yerden azıcık doğruldu. Gözleri gözlerimdeydi. Ne hoş erkekti, Tanrım! Bu da başka türlü bir şeydi...

Usulca uzanıp dudaklarımla dudaklarına dokundum.

O an kafama bir balyoz indi sanki! Birden dünya kararıverdi. Tüm dişlerim kökünden sızladı. Sırtımda, kürek kemiklerimin orada bir acı hissettim. Gözlerimi açtığımda alacakaranlık bir dünyadaydım.

Çevremde tek tük gecekondu gözüküyordu. Bir yaklaşıp bir uzaklaşan bir ezan sesi kulağımı yaladı. Bir bayırın tepesindeydim ya, ilkin nerede olduğumu pek çıkartamadım. Sırtüstü düşmüştüm yere; dediğim gibi kürek kemiklerim acıyordu. Yanıbaşımda Danton'u gördüm; ayağa kalkmış üstünü başını silkeliyordu.

B-273X az ötedeydi. O da usulca yerden doğrulmaya çalışıyordu.

Ayağa kalktım.

Çevreme şöyle bir gözattım.

Birden anlayıverdim nerede olduğumuzu: Ankara'daydık. Etlik sırtlarında.. Esertepe mahallesinin dışlarındaydık. Yayla mahallesinin sınırlarına yakın bir yerlerdeydik işte.

Az ötedeki beyaz badanalı, tek katlı gecekondu-

yu hemen tanıdım. Cinci Celâl Hoca'nın gecekondusuydu. İyi tanıyorum kendisini; karısı Hatice, birkaç kez kurşun dökmüştü bana. Celâl Hoca sanki bizlerden başka bir dünyada yaşardı. Sürekli 'cin tayfası' ile bağlantı halindeydi, kendi deyimiyle; karısı Hatice yarı esrikti; aynaya bakıp cinleri görürdü; gecekondunun arka tarafındaki, içinde kirli koyun postunun olduğu yoksul oda, kısmeti bağlı kızlar, çocuğu olmayan çiftler, kısmet açtırmaya gelenlerle dolup taşardı. Büyülüler, cinliler burada sıra bekler, Celâl Hoca onlara teker teker okur; düğümlü ipleri çözer, binbir türlü akılalmaz şey yapar; bağlıları açardı. İşte böyle bir dünya idi burası. Upuzun boylu, gökgözlü, safyürekli Celâl Hoca, sıra sıra hastaları ve yarı esrik karısı; cin aynası, cin tayfası, ezan saatleri; soğuk suya dökülen kurşunun kulakta patlayan sesi ve çevre gecekondulardan aynaya baktırabilmek için gelen komşu kızları, muskalar ve domuz yağı gibi kötülükler ya da iyiliklerle dolu dünyasında yaşayıp giderdi...

Define arıyordu kendisi aslında.

Cin tayfasına hep bunu sorardı, aynada. Kahve tiryakisiydi. Falına baktırırdı bana. Gündüzleri kentin eğri büğrü bir sokağında, gariban bir çayocağı işletirdi. Çankırılıydı kendisi. Karısı Hatice ise Geredeli.

İşte 1989 Ankara'sına, Celâl Hoca'nın bu sıradışı dünyasına girivermiştik.

«Gelin,» dedim, çevreye şaşkınlıkla bakan Danton'a ve B-273X'e. «Kondu sahibini tanıyorum. İçeriye girelim.»

13

CİNCİ CELÂL'İN DÜNYASINDAYIZ

Kapının yanına, bir yerden sızmış olan sabunlu suyu «Destur!» deyip atladım. Elimle, gıcırdayan tahtaya iki kez vurdum.

«Celâl Hoca! Ben geldim! Yabancı değil!» diye seslendim.

Kapı açıldı. Celâl Hoca eşikte duruyordu. Ağzının kenarında hiç eksik olmayan sigarası yan yan yanıyordu; kır ile eski bir sarı karışımı saçları sanki bir Amerikan Conisi tıraşı ile kesilmişti. Bu salt bir rastlantıydı tabii; derin ve solgun mavi gözleri bize ilgiyle bakıyordu.

«Hoşgeldiniz,» dedi, yana çekildi.

«Celâl Hoca. Çoktandır uğrayamamıştım. Çocuklar nasıl? Hatice iyi mi? Bunlar yabancı konuklar,» dedim.

Celâl Hoca'nın peşisıra arkadaki rengi kararmış koyun postunun ve tahtadan, derme çatma rahlenin olduğu odaya girdik.

Ben önden gidiyordum. Alain Delon ardımdaydı. Danton onu izliyordu.

Daha akşam karanlığı çökmemişti; Celâl Hoca'nın bekleme odası doluydu.

Sıvası dökülmüş duvara dayalı, eski yaylı somyanın üstünde birkaç başörtülü kadın, iki karabıyıklı erkek, üç tane 'kısmeti bağlı' kız olduğunu anladığım, genç fakat çirkince kızkurusu oturuyordu. Yerdeki yamalı minderler de doluydu. Daha önce orada gördüğüm 'Cinli Talip' bir köşeye oturmuş; gözlerini de-

vire devire bize bakıyor, arada sol gözüne giren tik, koca kafasını sarsıyordu.

Bu Talip, aynaya bakmadan da cinleri görebiliyordu.

Bazı gün onları tarif eder, orada oturanlara cin kızlarını anlatırdı.

Yanda, genç köylü bir karı koca oturuyorlardı. Bunlar çocuk denecek yaşta iki gençti. Erkek sanki bir çobandı, başı yana düşmüş, gözleri yarı aralık, oturduğu yerde uyukluyordu. Kız çok güzeldi, parmakları kınalıydı; başında bir yazma, ayağında mor üstüne kırmızı çiçekli bir şalvar vardı. Suratı asıktı, arada kafası kurulmuş bir bebeğinki gibi bir öne, bir arkaya oynuyor, dudaklarının arasından garip hırıltılar çıkarıyordu.

Celâl Hoca onlara baktığımı görmüştü.

«Bağlamışlar bunları,» dedi. «Kızı almak isteyen bir adam büyü yapmış. Ölü toprağı serpmişler üstlerine. Karı koca olamamış bir türlü bunlar. Kız böyle sinirli, erkek de hep uyuyor. Öyle bir bağlamışlar ki, düğüm etmişler senin anlayacağın.»

Alain Delon ve Danton, büyük bir ilgiyle bu ufak yoksul odaya, çevredeki değişik insanlara bakakalmışlardı.

Celâl Hoca,

«Buyurun, şu somyanın köşesine oturun,» dedi.

Kızkuruları birbirlerine sokularak sıkıştılar, çantalarını yere koydular. Alain onların yanına oturdu. Danton da gitti, Cinli Talip'in yanına çömeldi

Hatice bu odaya pek gelmezdi. O, evin ayrı bir bölümündeki odasında oturur, televizyonda bazen Latin Amerikan dizilerini izlerdi.

Alain Delon bu yarı karanlık dünyanın içinde bir güneş gibi, ne bileyim ben, bir meteor gibi parlayıvermişti birden.

Kızkurularının coşkusu bir anda doruğa ulaşmıştı. Soluklarını tutmuşlar, heyecandan kurumuş du-

daklarını yalıyorlar, gözlerini bu akılalmaz yakışıklı erkekten alamıyorlardı.

Minderde oturan bağlı kızın da gözü bir an Alain'e takıldı. Kınalı parmaklarını oynattı, bileğindeki altın bilezikler şakırdadı.

Kocası derin bir iç geçirerek, duvarın kenarına yığılmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Bıyıklı adamlar bir Danton'a, bir Alain'e bakıyorlardı. Bunlar dükkân kapılarına domuz yağı sürülmüş esnafa benziyorlardı; bir tanesi öksürüp genzini temizledi.

«Allahım, Yarabbim şükür!» dedi.

Cinli Talip'in tiki aniden artmıştı. Gözleri şimdi fıldır fıldır dönüyordu.

«Hocam, kızlar geldi!» diye bağırdı birden.

Cinci Celâl döndü ona.

«Tarif et. Ne görüyorsun?»

«Hocam, yeşilli, uzun saçlısı geldi.»

«Şimdi burada mı?»

«Burada.»

«Sor bakalım, adı neymiş?»

Cinli Talip gözlerini kapatıp açtı; kabak başı San Fransisko zelzelesinde sarsılan yokuşlar gibi sallandı birkaç kez, sonra durdu.

«Söylemiyor.»

«Sor. Bir daha sor.»

«Hocam, öteki de geldi.»

«Onun adı nedir?»

«O benimki... Sarı saçlı. Esma...»

«İki tane mi kızlar?»

«İkisi de geldi.»

«Bir tane daha olacak. Onu görebiliyor musun?»

Cinli Talip, kafasını yana devirdi, boşluğa iyice baktı.

«Göremiyorum,» dedi umutsuzlukla.

Celâl Hoca,

«Bekle sen. Birazdan gelir,» dedi.

Alain'in yanında oturan kızkurusu, siyah rugan çantasını açmış, ufacık bir ayna çıkartmış, yüzüne göz atıyordu.

Kızların yüzüne bir renk, bir canlılık gelmişti.

Bir tanesinin gözü de Danton'a takılmıştı. Arada iç geçiriyordu.

Alain öyle yakışıklıydı ki!

Kızlara hak veriyordum.

Arada benim gözüm de ona takılıyordu. O çelik lâcivert gözler çevreyi süzüyor, ilgi ile Cinli Talip'e bakıyordu.

Celâl Hoca,

«Bunların nesi var? Bakılacak mı?» diye sordu bana.

Danton'la Alain'i gösteriyordu.

«Bir bakarsanız iyi olur hocam. Bu arkadaşın sol yanında ani bir tutukluk oldu. Geçmiyor. Sen ikisine de bir bakıver. Galiba ötekinin de kısmeti bağh.»

Cinci Celâl, Alain'e döndü:

«Gel oğlum, şu postun üstüne otur,» dedi.

Alain, yerinden kalktı. Kızların gözü bu filinta gibi erkek gövdesinin üstünde uzun uzun dolaştı.

Alain çok az topallıyordu. Gitti, Celâl Hoca'nın önündeki koyun postunun üstüne oturdu.

Celâl Hoca, ceketinin iç cebinden tılsımlı çubuklarını çıkartmıştı.

Alain'e sordu:

«Ananın adı ne?»

Alain durakladı, bana baktı.

«Siborg,» dedim.

Celâl Hoca önündeki kâğıda özenle 'Siborg' yazdı.

«Adın?»

«Alain.»

«Alen mi?»

«A-l-a-i-n.»

«Sıkıntın nedir?»

«Sol yanımda bir tutukluk var.»

Celâl Hoca çubukları birbirine bitiştirip bir süre baktı.

«Gece sıçrayarak uyanıyor musun?»

Alain, bir an düşündü.

«Bazen,» dedi.

«Peki, içine durup dururken bir sıkıntı geliyor mu?»

«Bazen.»

Celâl Hoca dikkatle bitiştirdiği çubuklara bakıyordu.

«Evli misin?»

«Hayır.»

«Niye evlenmedin bu yaşa kadar? Yakışıklısın.»

Kızkurularının bastırılmış kıkırtıları odayı doldurdu.

Alain,

«Aradığımı bulamadım,» dedi.

«Sen öyle san. Bağlamışlar seni. Cin tayfası var sırtında. Büyü yapılmış. Aybaşı kanı içirilmiş. Seni seven bir kadın yapmış. Çözeceğiz.»

Başıyla Danton'a işaret etti.

«Gel, sen otur bakayım.»

Danton çömeldiği yerden kalkıp Celâl Hoca'nın önündeki posta oturdu.

Alain, somyadaki yerine dönmüştü. Kızlar açılarak ona yer verdiler.

Celâl Hoca, Danton'a:

«Adın ne?» diye sordu.

«Danton.»

«Ananın adı?»

«Marie.»

«Derdin nedir?»

«Yalnızlık. Boşluk duygusu, arada sırada.»

«Düş görür müsün?»

«Görürüm.»

«Ne görürsün?»

Danton bir an düşündü.

«Halk... İnsanlar... Giyotin...»

«O da nedir?»

«Bir alet.»

«Hmm... İşerken sıkıntı var mı?»

Kızkuruları kendilerini tutamayıp, kahkahayı bastılar.

Celâl Hoca, onlara sert bir bakış fırlattı. Yeniden Danton'a döndü:

«Var mı sıkıntı?»

«Bilmem ki.»

«Var. Haberin yok. İdrarını bağlamışlar.»

Çubukların yerini değiştirmiş, onlara başka bir açıdan bakıyordu şimdi.

«Üstünde ağırlık var mı?»

«Var.»

«Uykun nasıl?»

«Kötü.»

«Bağlısın oğlum. Sana sabun büyüsü yapılmış. Ölümüne... Bir adam yaptırmış bunu. İyi dayanmışsın buraya kadar. Erkeklik nefsin nasıl?»

«Fena değil,» dedi Danton.

«Sen öyle san. Körletmişler nefsini. Bir kadın yapmış. Üstünde muska da görünüyor. Kadınları beğeniyorsun ama bir türlü yaklaşamıyorsun, değil mi?»

«Bilmem.»

«Evet, yaklaşamıyorsun oğlum. Merak etme, açacağız. Senin durumun karışık. Gece Hatice aynaya bakar, kimin yaptığını buluruz,» dedi.

Danton da kalkıp Cinli Talip'in yanındaki yerine geçti.

Hoca, Cinli Talip'e sordu:

«Talip, sor Esma'ya. Danton'un üstünde ne var?»

Talip, bir an boşluğa baktı.

«Onu öldürmek istiyorlarmış!» dedi.

«Düşmanı mı var?»

«Düşmanı çokmuş.»

Hoca, Danton'a döndü:

«Gördün mü? Sabun büyüsü yapılmış. Kadın işlerini de sonradan çözeriz,» dedi.

Döndü bana:

«Sen konukları al, içeriye, Hatice'nin yanına gidin. Bekleyin, ben birazdan gelirim. Hatice kahveleri yapsın,» dedi.

«Bu gece 'ayna' var mı? Cin toplantısı var mı?» diye usulca sordum ona.

«Bakalım, Hatice kendini iyi hissederse çağırırız,» dedi. «Ben şimdi şu hastalara okuyayım, geliyorum.»

Alain, Danton ve ben kalktık, dar kapıdan dışarıya çıktık. Evin öteki kısmına, oturma odasının olduğu bölmeye geçtik. Bu odadan içeriye girerken ayakkabılarımı çıkardım. Danton'la Alain de ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdiler.

Hatice, sedirin üstünde oturuyordu. Başında yeşil yemenisi vardı. Bizi başı ile selâmladı. Yanında yan gecekondudan gelmiş olduğunu tahmin ettiğim zayıf, uzun boylu bir kız oturuyordu, Hatice'nin elinde birtakım broşürler vardı.

Odaya şöyle bir göz attım. Duvardaki lekeli ayna aynı yerindeydi, yanında tel bir askı çakılıydı. Aralık kapıdan her gece cin tayfasının çağırıldığı, Hatice'nin 'ayna'ya baktığı yatak odası görünüyordu. Yatak örtülerini Hatice işlemişti. Duvarda Hatice'nin yeşil giysili, uzun saçlı eski bir resmi vardı. Bir ormanda çekilmişti sanki.

Gerede taraflarında olabilir.

Büfe karşıdaydı. Televizyon ortada duruyordu. Büfenin içinde yün giysili plastik bebekler, pencerelerin içinde Hatice'nin çiçekleri, camgüzelleri vardı. Telefon büfenin bir gözünde duruyordu.

Köşede, yerde su testisi vardı. Duvar takviminin yaprağına gözüm takıldı: 11 Eylül 1989 Pazartesi.

İçinde bulunduğumuz tarihi öğrenmiştim.

Kesmeşeker kutusu masanın üstündeydi. Onun

yanında Celâl Hoca'nın başağrısını geçirmek için kullandığı kafurû şişesi duruyordu.

Alain ve Danton benim yanıma, sedire oturdular.

Hatice'yi tanıştırdım onlarla. Dalgın dalgın ellerini sıktı; sanki bu dünyada değildi.

Komşu kızın adı Ayfer'miş; bir Alain'e, bir Danton'a bakıyordu. Bu iki erkekten de adamakıllı etkilenmişti besbelli. Elleriyle saçlarını tarıyor; eteğini, bluzunun yakasını çekiştirip düzeltiyordu.

Hatice,

«Ayfer sigara falı bakar,» dedi.

«Sigara falı mı?»

Şaşırmıştım. Hiç duymamıştım sigara falını.

Danton meraklanmıştı.

«Nasıl bir şey bu sigara falı?» diye sordu.

Ayfer,

«Bir sigara yakacaksınız. Bir iki nefes çekip vereceksiniz bana. Geleceğinizi okurum,» dedi.

Danton, elini cebine atıp, bir paket 'Özgürlük' sigarası çıkarttı.

Hatice,

«Yabancı sigara iyi olmaz bayım, şu Samsun'dan yakıver,» dedi, Danton'a paketi uzattı.

Alain de ilgilenmişti.

Hatice, sedirden kalktı.

«Ben gideyim, kahveleri yapayım. Celâl şimdi gelir,» dedi. «Nasıl içiyorsunuz?» diye sordu.

«Hepimiz orta içiyoruz,» dedim.

Danton ve Alain, bu garip, değişik, aslında çok yoksul evrenin içinde biraz şaşkındılar. Burada alışılmışın dışında, bambaşka birtakım güçlerin gezindiğini farketmişlerdi sanki.

Danton yaktığı sigarayı Ayfer'e uzatmıştı. Kız usul usul yanan sigarayı elinde çeviriyor, külüne bakıp Danton'a bir şeyler söylüyordu.

«Önemli bir adamsın. Seçkin bir yerin var toplumda. Kişiliğin çok güçlü. Kalabalıkların içindesin.

Ama yalnızsın. Yaşamında tek kadın yok. Ama hepsi gelgeç. Bağlanmıyorsun. Bir ameliyat, bir hastalık geçirdin mi? Bıçak görüyorum...»

Sıska, çelimsiz kızın anlattıkları odanın içine dağılıyordu. Sigaranın dumanı havada yuvarlaklar çiziyordu.

Danton, başını yana eğmiş, öylece dinliyordu. Sanki bir an çok uzaklara gitmişti.

Kız,

«Çok uzaklardan gelmişsin sen bayım,» diyordu. «Çok ama çok uzaklardan. Sanki gerilerden bir yerden... Nasıl anlatayım. Tam anlamadım ki. Olaylar var yaşamında.

Hatice kahveleri yapıp getirmişti. Hepimiz aldık.

«Hatice,» dedim, «bu gece aynaya bakacak mısın? Birini görmek istiyorum. Yerini soracağım.»

«Pek iyi değilim. Bilmem ki.»

«Ne olur bak. Sana çok değişik bir sigara vereceğim aynaya bakarken.»

«Sahi mi? Nedir o?»

«Yeşil Orman.»

«Celâl gelsin de, ezandan sonra bir deneriz.»

«Tamam.»

Alain, kulağıma eğildi.

«Nedir bu 'ayna'?»

«Rüya Ekranları Ormanı'ndaki olayın çok ilkeli. Aynada birtakım şeyler görebiliyor. Hoca ile ikisi, cinleri topluyorlar. Sorular sorabiliriz. Biz göremeyiz ama.»

Alain şaşırmıştı.

«Bir tek o mu görüyor?»

«Evet. Bazen görüyor.»

Danton,

«Militanı soracaksın, değil mi?» dedi.

«Evet,» dedim. «Şimdi o nerede? Onu bir daha görebilecek miyim? Bunları sormak istiyorum. Onu kaybettik. O artık bambaşka bir ortamın içinde.»

Bir an içimi sonsuz bir umutsuzluk kapladı. Onu 2020 yılının New York'unda yitirmiştim. Acaba bir daha bulabilecek miydim?

Cebimden 'Yeşil Orman' paketini çıkardım. Herkese birer tane tuttum. Alain sigaraları yaktı. Birer nefes çektik.

Ben merakla Hatice ile Ayfer'i izliyordum. Yıldız yağmuru o anlatılmaz güzelliği ile gözlerimin önünde yağmaya başlamıştı. Hatice birden peri kızı kadar güzelleşmişti. Ayfer'e baktım, morlu sarılı bir bulutun içindeydi; Alain'e bakınca içim hopladı bir an. Ah, onu anlatamam size! Çevresindeki bütün yıldızlar gözlerinin rengindeydi.

Ayfer,

«Of Allahım!» diye bağırdı. Kimbilir neler görüyordu.

Hatice, yerinden kalkmış, usul usul odanın içinde dolaşıyordu şimdi.

Danton, sakindi; bir köşede sessizce oturuyor, sigarasını içiyordu.

Beynimin içinde o eşsiz müzik başlamıştı. Vurmalı çalgılar öyle güçlüydüler ki; kulaklarım zonkluyordu.

Alain gözlerini kısmış, bana bakıyordu.

İçim bir gidip bir geliyordu. Salıncakta uçar gibi... Anlatamam ki size. Çok zor.

Hatice, usulca perdeyi araladı. Dışarıya baktı bir an.

«Aman Allahım!» diye bağırdı. «Aman Yarabbim! Ne görüyorum! Kapının önünde, gecenin içinde bir kaplan var! Koskocaman bir kaplan!»

«Ne diyorsun?» diye haykırdım.

Bir sıçrayışta koştum, Hatice'nin titreyen elinin araladığı perdeden gecenin içine baktım.

Evet. Kaplan gelmişti. Oradaydı. Kapkaranlık gecenin içinde durmuş bize bakıyordu.

Alain'le Danton da geldiler.

Kaplan'ı gördüler.

Kaplan hareketsizdi. Sarı yeşil gözleri ayışığında parlıyordu.

Yüreğim ağzıma gelmişti.

«Mehmet,» diye fısıldadım. «Ah Mehmet, bu sensin!.. Onun yanına gitmek istiyorum!» diye bağırdım. «Ben dışarıya çıkıyorum!»

Hatice kolumdan tuttu.

»Deli misin. Olmaz. Bırakmam. Kaplan seni parçalar.»

«Hiçbir şey yapmaz o bana Hatice,» dedim. «Onu tanıyorum. Bırak çıkayım.»

«Olmaz, bırakmam.»

«Niçin, ama niçin?»

«Dışarıdan biri o. Cinlerin dünyasından. Seni aldatır, alır götürür.»

«Ama o benimki.»

Hatice güldü.

«O cin. Kaplan kılığına girmiş. Seni aldatıyor.»

Umutsuzca Danton'a döndüm. Usulca kolumdan tuttu.

«Dur. Buradan, içeriden izleyelim biraz,» dedi.

Hepimiz pencereden dışarıya bakıyorduk.

Hatice,

«Bakın, Cin Düğünü başlıyor,» dedi.

Kaplan voltalıyordu şimdi. Ayışığında öyle iyi görebiliyordum ki onu!

Hatice'nin dediği yana baktık.

Karanlıkta, ufacık siyah atların üstünde, birtakım minicik insanlar Kaplan'ın çevresini sarmaya başlamıştı.

Gördüklerimi büyük bir şaşkınlıkla izliyordum.

14

CİN DÜĞÜNÜ

Kaplan sakindi. Yere uzanmıştı. Yarı aralık gözleriyle çevresinde olan bitenleri izliyordu.

Hepimiz pencerenin önündeydik. Dışarıda, bozkırın ortasında, yere uzanmış Kaplan'ın çevresindeki Cin Düğünü'ne büyülenmiş gibi bakakalmıştık.

Çocukken, Tepebaşı'nda, Şişhane yokuşundaki evimizin penceresinden sabaha değin gizlice, ilk kar'ın yağışını izlerdim. Havada, gecenin içinde uçuşan binlerce beyaz kar tanesi beni alır, o çocuk dünyamdan çıkarır, bilinmedik evrenlere götürürdü. Oracıkta, dalar giderdim.

İşte bu gece, Cinci Celâl'in gecekondusunun penceresinden izlediğim şeyler de böyleydiler sanki. Kar taneleri gibi. Yalın. Ele alınınca hemen yitiveren, ama karanlıkta yoğun ve gizemli birtakım şeylerdi.

Minicik atlara binmiş, dünya güzeli, upuzun saçlı, sarışın cin kızları çevrede tur atıyorlardı. Öte yanda bir cin topu çevrilmeye başlamıştı. Alev alev yanıyor, insanın gözünü alıyordu. Cinler atlardan inmiş, halay çekmeye başlamışlardı şimdi. Kimisi içkiler içiyor, coşkulu kahkahalar atıyordu. Ufacık erkekler toplanıp kızları havaya kaldırıyorlar; kızlar birbirinin üstüne inci taneleri serpiyorlardı.

Böyle coşku, böyle eğlence hiç görmemiştim. Cinler içtikçe oynuyor, dansediyor, şahlanan ufacık atların üstünde ayakta durup numaralar yapıyorlardı.

Kaplan ortalarında kocaman ve sessizdi. Bir heykel gibi hareketsiz duruyor, arada yavaşça gözlerini kırpıyordu.

Ne tuhaf şeylerdi şu izlediklerimiz. Sanki bu kirli, ufak gecekondunun penceresinden Shakespeare'in bir yaz gecesindeki dünyasına bakıyorduk.

Hatice,

«Kaplan'a kız beğendirmeye çalışıyorlar,» dedi.

Canım sıkılmıştı.

«O Kaplan öyle her kıza bakmaz,» dedim.

«İyi ama, bak kızları hep onun önünden geçiyorlar.»

Karşımdaki olayları dikkatle izliyordum. Gerçekten ufacık cin erkekleri sapsarı saçlı, dünya güzeli minicik kızları kollarında havaya kaldırıp Kaplan'ın önünden geçiyorlardı.

Kaplan çevresine ilgisizdi.

Bir iki kez başını çevirdi. Esnedi; bembeyaz dişlerini gördüm.

«Bak Hatice, Kaplan kızlara bakmıyor bile.»

«Bilmem ki.»

«Bakmıyor işte.»

Danton, yanıbaşımda usulca güldü. Eliyle dostça omzumu sıktı.

«Dışarıya çıkmak istiyorum,» dedim.

«Olmaz,» dedi Hatice. «Bekle, düğün bitsin. Cinlerin Düğünü'ne karışılmaz.»

Çaresizlikle yerimde kaldım. Gözlerim bu dışarıdaki akılalmaz dünyadaydı.

Benim kalemim bunları size anlatmaya yetmez.

Cinlerin Düğünü tüm canlılığı ile sürüp gidiyordu. Mini mini gümüş tepsilerde tepeleme pilavlar, zerdeler taşıyan cinler çıkmıştı meydana. Müzik durdu. Şimdi ufacık cin kadınları ve erkekleri yemek yiyorlardı. Testilerden lıkır lıkır şarap içiyorlardı.

Kimisi sarhoş olmuştu, geceyi çınlatan kahkahalar duyuluyordu. Atları bağlamışlardı; arada atlar kişniyor, ayaklarını yere vurup toz kaldırıyorlardı.

Kaplan ayağa kalkmıştı. Gözü bizim penceredeydi.

«Sana bakıyor bu, gerçekten,» dedi Hatice.

«Bırakın beni, gidip onunla konuşacağım,» dedim.

Fırladım gecekondudan, koştum dışarıya.

Ayışığında Kaplan'la burun buruna geldim.

Yüreğim dışarıya fırlayacak sandım.

Bana biran sevgiyle baktı. Sonra karanlığın içine daldı, koşmaya başladı.

Peşinden gidiyordum.

Hatice pencereyi açmış, ardımdan bağırıyordu:

«Gitme! Sakın gitme peşinden! Seni kendi dünyasına çekmeye çalışıyor! Cin o! Çabuk geri dön! Cinlerin Padişahı o!»

İstesem de geri dönemezdim artık. Anlatamayacağım bir şey beni bu yırtıcı hayvana doğru çekiyor, akılalmaz yoğunlukla bir duygu beni onun peşinden sürüklüyordu.

Öleceğimi de bilsem geri dönemiyordum. Anlamıştım bunu.

Kaplan çok çevikti. Hızlı koşuyordu. Arada durup ardına bakıyor, sanki peşinden gelip gelmediğimi kontrol ediyordu.

Soluk soluğa kalmıştım. Evden aceleyle yalınayak çıkmıştım. Taşlar ayaklarıma batıyor, gece ayazı yüzüme vuruyordu. Saçım başım darmadağın olmuş, koşarken bluzumun bir düğmesi kopmuştu.

Birden çevremdeki bitki örtüsünün değiştiğini farkettim. Tropik, buharlı bir sıcak, ciğerlerimi dolduruyordu şimdi. Çevremdeki dev maranta bitkilerini seçiyordum; bastığım yer yumuşak ve nemliydi; ulu ağaçlar gökyüzünü kapatmıştı. Garip, değişik bir ormanın içinde koşuyorduk... Ağaçlardan sarkan sarmaşıklar, yüzüme, kollarıma çarpıyor; dev gelin çiçekleri, koşarken terli yanaklarıma sürünüyorlardı.

Kaplan dönüp bana bakıyor; bu gittikçe yoğunlaşan, sıklaşan cangılın içine doğru koşuyordu.

Korkuyordum, yüreğim deli gibi çarpıyordu. Bataklık bir yerden geçiyorduk. Şimdi, ayaklarım kayı-

yordu. Kaplan'ı gözden yitirmemeye çalışıyordum. Ormanın sesi kulaklarımı dolduruyordu. Binbir çeşit böceğin vızıltısı kulağımdaydı; tepemde gece kuşları ötüyordu. Değişikti ormanın kokusu; çürümüş yaprak, misk zambağı ve küf kokuyordu.

Birdenbire bir ağacın köküne takılıp boylu boyunca yere düştüm. Acıyla bağırdım. Ayağım burkulmuştu. Kalkamadım yerimden. Öylece kaldım orada.

O an, yüzümde ılık bir soluk duydum. Gözlerimi açıp baktığımda, Kaplan'la gözgöze geldim. Yanıbaşındaydı.

«Senin dünyan bu, değil mi Mehmet?» diye mırıldandım. «Çok yırtıcı, doğal, ürkütücü ve güzel! Niçin ürküyorsun? Burada yapamam diye mi?».

Kaplan eğildi, kocaman pembe dilini çıkarttı. Bembeyaz sivri dişlerini görüyordum. İki ayağı ile kollarımın üstüne basıyordu, ama hiç canımı acıtmıyordu.

Gözleri gözlerimdeydi.

Usulca yüzüme eğilip diliyle dudaklarıma dokundu.

Bir an öyle mutlu oldum ki.

Beynimde bir bomba patladı sanki. Kulaklarım uğuldadı. Bir denizin dibinden su yüzüne hızla çıkıyor gibiydim. Derin bir soluk aldım. Gözlerimi açtım.

Cinci Celâl'in hastalarını kabul ettiği; eğri büğrü somyanın üstünde yanyana kısmeti bağlı kızların oturduğu arka odadaydım. Kirli koyun postunun üstünde, Celâl Hoca'nın karşısında oturuyordum.

«İşte kendine geldi,» dedi Celâl Hoca, eliyle saçımı sıvazladı.

Cinli Talip yanıbaşımdaydı.

«Cin Düğünü'ne karıştınız. Zor getirdik sizi,» dedi.

Çevreme göz attım.

Somyanın üstünde Danton'la Alain yanyana oturmuşlar, kaygıyla bana bakıyorlardı.

Danton oturduğu yerden bana doğru eğildi.

«Fırladın çıktın dışarıya. Ayışığında dolandın durdun. Ne tuhaftın. Yüreğine bir ok yemiş gibiydin,» dedi.

Cinli Talip,

«Neyse kurtardık, getirebildik işte buraya,» diye mırıldandı.

Düşünceliydim.

Kaplan'ı görmüştüm. Onun dünyasına girmiştim. Dilinin tadı dudaklarımdaydı.

Odadaki kişiler değişmemişti. Herkes yerli yerinde oturuyordu. Kızkuruları gene büyük bir heyecanla Alain'e bakıp duruyorlardı. Bağlanmış, genç köylü karı koca minderin üstündeydiler. Kızın ağzından kesik kesik çıkan hırıltı kulaklarımıza doluyor; üstüne ölü toprağı serpilmiş kocası yana devrilmiş, arada ıslık gibi bir nefes çıkartarak uyuyordu.

Köşede yeni bir adam oturuyordu. Onu daha önce görmemiştim. Geç gelmiş olmalıydı. Sarı benizli, çökük avurtlu, temiz pak giyinmiş; sâkin duruşlu, değişik bir tipti bu. Yaşı kırk vardı.

Öylece oturuyor, önüne bakıyordu. Seyrekçe saçları yandan ayırmıştı. Gözleri fersiz bakışlıydı.

Celâl Hoca, yeni gelen adama baktığımı farketmişti.

Usulca bana doğru eğildi, üfler gibi yaparak, kulağıma:

«Yeni geldi. Değişik bir hasta. Tam ne olduğunu anlayamadım. Bağlı olmalı. Kendisi bir robotmuş, öyle diyor,» dedi.

Gömleğimin düğmesi kopmuş yakasını elimle birleştirerek, robot olduğunu söyleyen, yeni gelen adama daha dikkatle baktım.

Türkiye'de böyle robotlar yapıldığını hiç duymamıştım. Etten kemikten bir Türk robotuna ilk kez rastlıyorum. Olacak şey değildi bu. Üstelik, bu adamcağız, demin de dediğim gibi çok sıradan bir tipti. Öze-

nilerek yaratılmış bir hali yoktu. Yorgun görünüyordu. Rengi solmuş gözleriyle bizlere bakıyor, arada sağ ayağını hafifçe oynatıyordu.

Celâl Hoca postun üstüne çağırdı onu.

«Robot! Sen gel, otur bakayım şuraya.»

Adam oturduğu yerden kalkıp Cinci Celâl'in gösterdiği yere oturdu.

Celâl Hoca, cebinden tılsımlı çubuklarını çıkartmıştı.

«Adın ne?»

«Abidin.»

«Ananın adı?»

«Hayriye.»

«Hani robottun sen?»

Adam dikleşti:

«Evet, robotum!» dedi.

Alain'e bir gözattım. Müthiş ilgilenmişti bu adamla. Söylenenleri dikkatle dinliyordu.

Celâl Hoca çubukları birleştirmiş, bakıyordu.

«Nasıl robotsun?»

«Devlet yapımı.»

«Hmm. Şikâyetin nedir?»

«Tekdüze yaşam; karamsarlık, içe kapanma, yaşama sevincini yitirme...»

«Robot olduğunu nasıl anladın?»

«Bir sabah uyanınca farkettim.»

«Düş görüyor musun?»

«Görmüyorum.»

«Çalışıyor musun?»

«Devlet memuruyum.»

Celâl Hoca çubuklara şimdi bambaşka bir açıdan bakıyordu.

«Arada, sırtına yük yüklenmiş gibi; semerlenmiş gibi hissettiğin olur mu kendini?»

«Olur.»

«Sen bağlısın oğlum. Seni bağlamışlar. Kurtula-

mıyorsun. Dur bakalım, çözeriz, açarız. Seni yüksek yerden bağlamışlar. Öyle gözüküyor.»

Alain, oturduğu yerden söze karıştı:

«Bir şey sormak istiyorum size!»

«Buyurun,» dedi adam.

«Seri numaranız kaç?»

«Seri numaram yok,» dedi adam. Bir an düşündü. «Sağlık karnemde bir numara var ya, şimdi hatırlayamadım. Onu mu sormuştunuz?»

«Hayır,» dedi Alain. «Yapım tarihinizi merak ettim.»

«1945 doğumluyum.»

Celâl Hoca oturduğu yerde düşüncelenmişti. Abidin'e döndü.

«Oğlum, robot olduğunu söylüyorsun. Seni çözmek biraz güç. Evli misin?»

«Evliyim,» dedi adam.

«Karın nasıldır?»

«O da robot.»

Celâl Hoca saçını kaşıdı.

«Nereden anladın?»

«Bir sabah anladım işte. Hep aynı şeyleri düşünür. Aynı hareketleri yapar. Aynı şeyleri söyler. Programlanmış gibi. Robot işte.»

«Cinsel yaşam nasıl?»

«Bir robotunki nasıl olursa, öyle işte.»

«Karın çalışıyor mu?»

«Devlet memuru.»

Oturduğum yerden dayanamayıp sordum:

«Peki, karınız robot olduğunu biliyor mu?»

Abidin, fersiz gözlerini bana çevirdi,

«Sanmam, bilmiyor,» dedi.

«Peki, sizin robot olduğunuzu bilir mi?»

«Bilmez.»

«Gizliyor musunuz?»

«Hayır. İlgileneceğini düşünmedim.»

Celâl Hoca bir sigara yakmıştı.

«Bu robotluk garip bir şey olsa gerek,» dedi.

«Ama çözeceğim oğlum, merak etme. Bir tür bağlılık bu. Öyle anladım. Bağlamışlar, 'robot' yapmışlar.»

Abidin, postun üstünden,

«Evet, öyle bir şey,» dedi.

Alain,

«Demek siz sonradan robotize oldunuz... İlginç bu,» diye söze karıştı. «Peki, robotlara tanınan haklardan yararlanıyor musunuz?»

«Ne gibi haklar?» diye sordu, Türk robotu Abidin.

Alain,

«Bozulunca Bakım Merkezi'nde ücretsiz onarım. Ne bileyim, birçok böyle hakları vardır,» dedi.

«Duymadım,» dedi Abidin. «Hastalanınca, sağlık karnesi ile ilaç almak gibi mi? Var öyle haklar ya, zor beyim, zor.»

Alain'e döndüm:

«Arkadaşın anlattığı başka bir olay,» dedim. «Değişik kendisi. Toplumsal, ekonomik, psikolojik bir olay anlattığı.»

«Neyse,» dedi Celâl Hoca. «Oğlum, geç yana otur. Düzeleceksin, merak etme. Robot mobot, çözerim ben.»

Kapının dışından birtakım gürültüler duyduk. Birilerini sürükleyerek içeriye sokmaya çalışıyorlardı.

Türk robotu Abidin, Cinci Celâl, Danton, Alain ve ben yerimizden doğrulup, kapının dışında neler olduğunu anlamaya çalıştık.

Kızkuruları da somyanın üstünde dikleşmiş, tozlu camdan dışarıya bakıyorlardı.

Kapı açıldı. Yaşlı bir adam içeriye iki köylüyü sokmaya çalışıyordu.

Celâl Hoca,

«Ne oluyor, yürüyemiyorlar mı?» diye sordu.

Yaşlı adam, köylüleri itekleyerek içeriye sokmayı başarmıştı.

«Yürüyemiyorlar. Birinin dili tutulmuş, birinin de gözü görmüyor,» dedi.

Bir kadınla bir erkekti bunlar.

Kadın, lastik mesli ayaklarının üstünde duramıyor, bezden bir bebek gibi yere yıkılıyor; yanındaki adam ise ellerini öne uzatmış, sanki boşlukta, olmayan birtakım şeyleri yakalamaya çalışıyordu.

Dikkatlice baktığımda, kadının Kraliçe Marie Antoinette, erkeğin de Kral 16'ncı Louis olduğunu hayretle gördüm.

Yaşlı köylü,

«Sinop'tan getirdim bunları, hocam. Bağlamışlar. Durumları çok garip. Gerdeğe girdikleri gece böyle oldular. Ne kızda hayır var, ne de erkekte,» dedi.

İki köylü köşedeki minderin üstüne yuvarlanırcasına oturdular.

İkisi de hiçbir şeyin farkında değildiler.

Erkeğin gözleri sımsıkı yumuluydu; mintanının düğmeleri kopmuştu. Kadının başı bağlıydı; kalın yün çorapları vardı. Mesli ayaklarını, oturunca öne uzatmıştı.

Cinci Celâl,

«Ağır bir vaka olmalı,» dedi. Tılsımlı çubuklarını çıkartmıştı.

Danton'a bir gözattım.

Gelenleri tanımamıştı besbelli. Öylece ilgiyle bakıyordu.

«Kimin nesi bunlar?» diye sordu Cinci Celâl, yaşlı köylüye.

«Biri ağanın kızı. Ötekinin de babası çok varlıklı.»

Cinci Celâl,

«Bunları öldürmek istemişler. Acaba neden?» diye mırıldandı.

Şimdi, elindeki çubuklara bir başka açıdan bakıyordu.

Danton yanıbaşındaydı.

Usulca döndüm ona.

«Don. Tanıyor musun onları?» diye alçak sesle sordum.

Kraliçe Marie Antoinette'i bir ağlama tutmuştu şimdi. Oturduğu yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

«Sus kızım,» dedi Celâl Hoca. «Dur bakalım. Okuyacağım sizi. Sus. Ses istemem.»

Köylü Kraliçe bir iki hıçkırıp, durdu.

Danton,

«Hayır, daha önce hiç görmedim bu kişileri,» dedi, bana eğilerek.

Kral'la Kraliçe, Cinci Celâl'in önündeki posta oturmuşlar, birbirlerinin üstüne yıkılıyorlar, bir türlü dik duramıyorlardı.

Cinci Celâl, bana döndü:

«Görüyorsun, ne olaylar geliyor. Hepsinden yüzde yüz sonuç alamıyorum,» dedi.

Okumaya başladı.

Bu iki insanın sıkıntısı sanki birden içime çökmüştü. Oturduğum yerde boğulacak gibi oluyordum.

Alain'e bir göz attım. Danton'a bir işaret çaktım.

Üçümüz usulca kapıyı açıp dışarıya çıktık. Türk robotu Abidin de peşimizden gelmiş.

Dördümüz gecekondunun dışında, bozkırın orada oturduk.

Derin bir soluk aldım.

Aman bana bir sıkıntı geldi.

«Sıkıldım içeride,» dedim.

Çoktan gece olmuştu. Gökyüzünde tek tük yıldız parlıyordu.

Uzaktan bir köpek havladı.

Alain'e döndüm.

Çelik mavisi gözleriyle bana bakıyordu.

«Seni şimdi öpeceğim, Alain,» dedim. «Buradan gitmek istiyorum. Sıkıldım.»

Usulca, dudaklarımla dudaklarına değdim.

Kafamda bir şimşek çaktı. Beynimin ortasında sanki bir düğün davulu patladı. Tüm gövdem elektrik verilmiş gibi titredi. Gözlerimi açtığımda, dağlık, kayalık bir yerde yatıyordum.

Hiç tanımadığım bir yer. Bir garip. Allah Allah, her şey bir başka türlü. Başım acıyordu. Elimi başıma götürdüm. Tuhaf şey, kafam cam bir fanusun içindeydi sanki; elim cama değdi. Elimde de bir garip eldiven var. Üstümde tuhaf bir giysi. Dalgıç kılığı gibi.

Çevreme bakıyorum. Yapayalnızım.

İn cin yok. Yer şekilleri de ürkütücü. Danton, Alain, robot Abidin yanımda yoklar.

Zar zor yerimden doğruldum.

Üstümdeki garip kılık, kolay hareket etmemi engelliyor.

Ayağa kalkınca tuhaf bir şey oldu. Hafifçe havalandım. Yere bir buçuk metre yükseklikte öylece kaldım.

Ne yukarıya çıkıyorum, ne yere basabiliyorum.

«Yerçekimi yok galiba,» diye düşündüm.

Havada hafif hafif uçuyorum. Ama üstümdeki giysi ağır. Tam alışamadım ona...

15

BİR DAKİKA AY'I TUTAR MISIN

Havada kulaç ata ata biraz ilerleyebildim. Bir kayanın yanından geçtim; önümde iki sarp kaya daha var, aralarında dar bir geçit. Havada yan dönüp geçitten süzülmeyi başardım. Garip giysinin içinde iyice terlemişim. Gözümün önündeki cam buğulanıyor, gözlük camı gibi, Allah kahretsin!

Birden karşıdan bana doğru, havada yürüyerek birinin geldiğini gördüm. Derken başaşağı döndü, sonra havada doğruldu.

Bir astronottu bu.

Kılığından anlamıştım.

Bir astronot.

Uzayda bir yerde olmalıydım. Bir gezegende... Yaşamda en korktuğum şey demek ki başıma gelmişti. Uzay mekiğinin havalanışını televizyonda izlerken bile bir daralma gelirdi içime. Oysa görünürde uzay gemisi filan da yoktu.

Havada yürümeye çalışan astronot bana iyice yaklaşmıştı. Camın ardındaki yüzünü seçebiliyordum.

Mehmet'ti bu!

Mehmet.

«Mehmet!» diye haykırdım. «Seni artık bulacağımı sanmıyordum.»

Bana biraz daha yaklaştı.

«Başka gidecek yer düşünemedin mi?» diye sordu.

Sesini güçlükle duyuyordum.

«Burası neresi?»

«Ay'dayız galiba.»

«Ay'dayız. Sayende...»

«Gerçekten Ay'da mıyız, dersin?»

«Evet...»

Berbat bir durum.

Mehmet ve ben Ay'dayız. Çevre çorak, yer çekimi yok. Hiçbir şey yok. Hava karanlık, yandan bir yerden dünya görünüyor.

Yerçekimi olmadığı için kolay kolay birbirimize yaklaşamıyoruz.

Dünyada, sokakta yürürken karşılaşmak ne kolaymış meğer. İstediğin yerde dursun; istediğin yöne gidersin. Değerini bilin bunların.

İşte biz burada karşı karşıya boşlukta yürüyoruz sanki. Bir türlü birbirimizi tutturamadık.

Yanımdan uçtu, öteki yana gitti. Havada bir takla atıp ben de o yana döndüm. Şimdi bir taşa tutunmuş duruyor; işte orada! Ben de taşa doğru gittim, onu kolundan yakaladım.

Başlığımı başlığına yaklaştırdım.

Bir Chagall tablosundaki gibi başaşağı duruyorum havada, ona öyle bakıyorum.

Ama iki kat camın ardından gözlerimiz birleşti.

Mavi gözleri gözlerimdeydi.

Of be, Kaplan'ı yakalamıştım. Bu anı hiç unutamam.

Başaşağı duruyorum ya, boşverdim. O da biraz daha havalandı. Şimdi yerden iki üç metre yukarıdayız.

«Mehmet,» dedim, «beni duyuyor musun?»

«Bağırırsan evet.»

«Miss Mary ne oldu?»

Güldü. Tutamadı kendini. Oysa, sert bakıyordu daha önce.

«Bilmiyorum,» dedi.

Bilmiyormuş demek.

İyi.

Şimdi o da başaşağı dönmüştü. İkimiz de başaşağı, havada yalpalayarak birbirimize bakıyoruz.

«Şu görünen Dünya mı?» diye sordum.

Biliyorum, çocukça bir soru; boşverin heyecanlıyım.

«Evet, Dünya,» dedi.

«Ve biz artık Dünya'da değiliz.»

«Hayır, değiliz.»

Kafama birtakım düşünceler gelmişti.

Mehmet'le Ay'ın yüzeyinden üç metre yükseklikte, başaşağı Dünya'yı izliyorduk.

«Mehmet!»

«Efendim?»

«Ay'da yaşam yok, değil mi?»

Sesini çıkarmadı. Kızgın biraz. Ne de olsa ciddi erkektir.

«Politika yok, devrim yok, sınıf farkları yok, para yok, iş yok, işsizlik yok, insan yok, insan hakları yok, vergi yok, oksijen yok, su yok, yiyecek yok; insan olmadığı için açlık yok, grev yok, silah yok, savaş yok; para olmadığı için parasızlık yok. Nasıl hissediyorsun kendini?» diye sordum.

«Boşluktayım,» dedi.

«Ben de.»

«Evet. Burada yapacak hiçbir şey yok. Sıkıntıdan ölebiliriz.»

«Ya da açlıktan.»

«Ya da susuzluktan.»

«Dünyayı özledin mi?»

«Evet.»

«Ama dünyada ne çok sorunun vardı.»

«Biliyorum.»

«Yahu, müthiş bir duygu. Şu anda hiçbir sorumluluğumuz yok, yerçekimi bile yok! Bir de yerde yürüyebilsek.»

«Yürüyemiyoruz. Biraz zor.»

«Akrabalar, dostlar, düşmanlar, kıskançlıklar, ki-

racılar, evsahipleri, kapıcılar, yazılıp çizilenler, kitaplar, gazeteler, filmler, otomobiller, evler, kentler, kartpostallar, haritalar, uçaklar, senetler, bozuk paralar, içkiler, başağrısı ilaçları, hidroforlar; ne bileyim ben, herbir şey dünyada kaldı.»

Düşünceli düşünceli başını salladı.

Bir an birbirimize sarılmak istedik. Hissettim bunu. Ama işte, bunu yapmak çok zordu. Üstelik üstümüzde de o astronot giysileri...

«Beni özledin mi?»

«...»

«Kızgınsın.»

«Evet?»

«Niçin?»

«Beni buraya getirdiğin için.»

«Ama sen hep 'yalan dünya' demez miydin?»

«Sen de hep bir kez söylenmiş garip tümceleri hatırlarsın.»

«Lütfen beni burada kırma.»

Sustu.

Birbirimize öylece bakıyoruz.

Dünya'yı seyrediyoruz.

Ne romantik.

Telefon yok, mektup yok, hiçbir şey yok. Başka kadın yok, erkek yok, bulut yok, sis yok. Arkadan bir ses duyduk. Birisi bize sesleniyordu.

Başaşağı zorlukla dönüp baktık. Kayalıkların oradan bir üçüncü astronot belirmişti. Havada yan dönmüş, bize ulaşmaya çalışıyordu.

İşte, burada da rahat yok.

Başbaşa kalamadık.

İki sözcükle olsun konuşamadık.

Gelenin yüzünü seçmeye çalışıyorum. Biraz daha yaklaşınca tanıdım onu: Türk robotu Abidin'di bu.

Yanımıza ulaşmıştı. O da başaşağı döndü. Beni kolumdan tuttu.

«Abidin? Nasılsın? Ne arıyorsun, burada?» diye sordum.

«Arkadaki vadideydim,» dedi.

«Bizden başkası var mı burada?»

«Ben görmedim.»

Mehmet, robot Abidin'e dik dik bakıyor.

Birbirlerini tanımadıklarını anımsadım. Tanıştırdım onları.

«Mehmet Bey... Bay Abidin... Türk robotu.»

Zar zor el sıkıştılar.

Birbirimizi bıraksak, dağılıp uzayın içine gideceğiz. Mehmet, kayaya sıkı sıkı tutunuyor neyse.

«Ne demek Türk robotu?»

«Öyle işte. Uzun şimdi anlatması. Bir yurttaş.»

Türk robotu Abidin coşku içindeydi.

«Mutluyum,» dedi. «İlk kez mutluyum.»

«Olayın bilincindesin demek.»

«Evet... Her şeyden kurtuldum; insanca yaşayabilirim artık. Tüm baskılardan arındığımı duyumsadım. Müthiş bir olay bu!» dedi.

«Ama Abidin, burada yaşam yok ki!»

«Orada da yoktu,» dedi.

Başıyla dünyayı işaret ediyordu.

«Aman,» dedim, «dikkatli konuş... Bu sonsuz özgür atmosfere bazı fikirler getiriyorsun.»

Mehmet hemen ilgilenmişti.

Ah, bilirim onu.

«Dünyada baskı altında mıydınız?»

«Hem de nasıl. Ezilenlerdendim yani.»

«Şimdi?»

«Özgürüm. Özgür!»

Camlı başlığının içinde bir kahkaha attı.

«İzninizle,» dedi. «Özgürlüğümü sonuna değin yaşamak istiyorum.»

«Aman Abdinin. Atmosferin içinde yok olabilirsin. Bırakma bizi.»

«Boşver, yok olayım. Özgürüm.»

Kolumu bıraktı. Havada döne döne uzaklaştı. Bir süre sonra onu gözden kaybettik.

«Kimdi bu?» diye sordu Mehmet.

«Bir insan.»

«Ne kadar mutlu.»

«Sen onu dünyada görecektin!»

Birbirimize iyice yaklaşmıştık.

Mehmet tek eliyle usulca belimi tuttu. Of! Belim ne kalın bu giysilerin içinde. Elektrik süpürgesi körüğü gibi şişmişim.

Usulca başlığımı çıkartmaya çalıştım.

«Yapma. Havasızlıktan ölebilirsin.»

«Öleyim. Sen de çıkart başlığını.»

«Peki, ne olacak?»

«Çıkart başlığını.»

«Benimki sıkışmış galiba.»

«Dur, belimi bırakma. Ben usulca çevireyim onu.»

Yavaşça birbirimizin başlıklarını çıkarttık.

Oksijensiz kalmıştık. Birazdan ölecektik. Birbirimize bakıyorduk. Yahu, o anda gözlerim yaşardı. Birkaç saniyemiz vardı.

Ne inatçı adam. Ölecek. Ölmeyi göze alabiliyor.

Omuzlarından tuttum.

Öptüm onu. Doyasıya öptüm. Nefes almadan öpüşmek berbat bir şey. Hiç denemeyin.

Ama gene de çok güzeldi.

İkimiz, birbirimizin kollarında ışık hızıyla dünyaya doğru süzülmeye başlamıştık. Yaşadığımız en güzel şeylerden biriydi bu. Gözlerimiz açıktı. Birbirimize bakıyorduk.

Dünya altımızda büyük bir hızla büyüyordu.

Bir kez daha öptüm onu. Şimdi altımızda dünya haritasını görebiliyorduk. Irmakları, nehirleri, dağları, ovaları seçmeye başladık bir süre sonra.

Işık hızında güzelim saçları biraz dağılmıştı. Elimle düzelttim.

Kıtalar belirginleşmişti artık altımızda. Yıldırım gibi dünyaya iniyorduk.

Ülkeler, kentler, delik ozon tabakası, hepsi görünüyordu. Yanımızdan alev alev bir meteor geçti. Az kalsın çarpıyordu bize!

«Nereye iniyoruz?»

«Bilmiyorum.»

«Çok hızlandık birden, Mehmet. Korkuyorum. Taş gibi yere çakılacağız.»

«Yerçekimine girdik de ondan.»

Bir elimle ona sımsıkı tutunmuştum. Öteki elimle astronot giysimin cebini son bir umutla karıştırıyordum.

Buldum!

Evet, aradığımı buldum!

Bir mucizeydi bu.

Ama neler olmuyor ki, değil mi?

Astronot giysimin cebinden bir paket sigara çıkmıştı. Adını, gözlerimi kısıp okudum: 'Özgürlük' sigarasıydı. Danton cebime koymuş olmalı...

«Dinle beni Mehmet!» dedim. Çok hızlı konuşuyordum, çünkü altımızda Afrika Kıtası belirmişti. Gittikçe bize yaklaşıyordu. «Dinle! Hemen birer sigara yakacağız!»

«Deli misin?»

«Hayır, değilim! Çakmağın var mı?»

«Bilmiyorum!»

Öteki eliyle göğüs cebini karıştırıp duruyordu.

«Çakmak yok!»

«Yandık öyleyse!»

Ben de göğüs ceplerimi karıştırmaya başladım.

Bu astronot giysilerini çok ilginç yapıyorlar, biliyor musunuz? Bir sürü cep var.

Bir çakmak bulmuştum. Paketten bir sigarayı ağzıma aldım. Bir tane de Mehmet'in dudaklarının arasına koydum.

Yıldırım gibi iniyoruz. Aşağıya bir gözattım yan gözle: Türkiye'ye iniyorduk!

Amerika da olabilirdi.

Her neyse...

Büyük bir zorlukla, gökyüzünde sigaralarımızı yaktık.

Derin bir nefes çektim.

Bir nefes daha...

Mehmet'e bakıyorum. O da bir iki nefes çekti. Dumanını sağ taraftaki Güneş'e doğru üfledi.

«Mehmet, aşağıya bak!» diye bağırdım. Altımızdaki dünya birden küçülüvermişti. Bir anda sanki binlerce kilometre uzaklaşmıştı bizden.

Mehmet şaşırmıştı.

Sigarasının külünü boşluğa silkeledi.

«Ne oldu? Yeniden mi havalandık?»

«Hayır. Sana sonra anlatırım. Bir oyun bu. Beynimizin bir oyunu.»

«Sigaranın etkisi mi?»

«Evet!»

Bir an düşündü.

«O zaman, gördüğümüz gerçek değil! Yani dünyaya düşmeye devam ediyoruz!»

«Evet! Ama ne gerçek, ne değil!»

«Nereden biliyorsun ki?»

«Bana bu sigarayı veren öyle söylemişti.»

Dönüp baktı bana.

«Kim vermişti sana bu sigarayı?»

«Danton.»

«Ne zaman verdi?»

«New York'ta, bir gece vakti.»

Sesini çıkartmadı.

Dünya altımızda ufak bir lastik top gibiydi şimdi.

«Yani tehlikede değil miyiz?»

«Hayır,» dedim. «Hiç olmazsa korkmuyoruz.»

«Bak, bu doğru,» dedi, hafifçe güldü. «Mantıklıdır.»

Mehmet'le gökyüzündeyiz. Altımızda dünya, sol yanımızda Ay, sağda Güneş var. Durum fena değil.

Hiç fena değil.

«Birazdan sigaralarımız bitecek,» dedim.

«Evet,» dedi. «O zaman ne olacak?»

«Hiç, dünyaya düşeceğiz.»

Sigaralarımız bitmişti.

Dünya altımızda büyüdü, büyüdü. Türkiye sınırlarını görüyordum.

«Doğuya düşmesek bari,» diye geçirdim içimden. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Mehmet'i de vargücümle tutuyorum. Birlikte öleceğiz galiba.

Neyse.

Akılalmaz bir gürültüyle bir evin çatısından içeriye girdiğimizi anımsıyorum en son olarak.

Gözlerimi açtığımda Cinci Celâl'in postunun üstündeydim. Yere mıhlanmış gibiydim. Somyanın üstündeki kızkuruları çığlık çığlığaydılar.

Cinli Talip, gözlerini devire devire dua okuyordu.

Celâl Hoca,

«Ne yapıyorsun sen!» diye bağırıyordu bana. «Cinlere mi karıştın, ne oldu?»

Başımı kaldırıp gecekondunun tavanına baktım: Koskocaman bir delik vardı. Gerçekti yaşadıklarım! «Ne oldu buraya Celâl Hoca?» diye sordum. «Ne bileyim. Dışarıya çıkmıştın, güm! diye tavanı yarıp geldin. Seni daha çok okuyacağım. Garip şeyler bunlar; kış günü evi de yıktın,» dedi.

Cinli Talip,

«Karıştı. O da onlara karıştı galiba hocam?» diyordu.

Kızkuruları oturdukları yerden haykırmaya devam ediyorlardı: En çirkini, kurucası bağırdı:

«Somyanın altında kaplan var!... Kaplan somyanın altında!»

«Hani nerede?» diye ayağa fırladı Celâl Hoca.

Kaplan somyanın altından ok gibi fırladı. Gecekondunun aralık kapısından dışarıya süzüldü. Üç adımda karanlığın içine dalıp, yokoldu.

Ah, Mehmet!..

16

HATİCE'NİN AYNASI

Kirli koyun postunun üstünde birdenbire içimi anlatamayacağım bir umutsuzluk kapladı.

Acaba yaşadıklarımın hangisi gerçek, hangisi düş'tü?

İşte gene gitmişti.

«Celâl Hoca, hiç mi kavuşamayacağız biz?» diye acıyla sordum. «Niçin kaçıyor? Az önce gökyüzünde yanıbaşımdaydı. Her şey ne güzeldi. Kaplan oldu, kaçtı gitti işte!»

Celâl Hoca:

«Sabır gerek!» dedi, «hep söylüyorum, sabır gerek! Bu adam bağlı. Ondan yaklaşamıyor. Açılamıyor; içine kapanık. Ben ne dedim sana: Bağlamışlar. Sana yaklaşmasın diye. Ama çözeceğim. Bir karşıma oturtabilsem onu!»

«Ah!» dedim, «oturmaz. Dünyada gelmez buraya! İnanmaz ki o böyle şeylere.»

Odada herkes eski yerlerindeydi. Danton köşedeki yamalı minderin üstündeydi. Alain de onun yanına gitmişti şimdi. Kızkuruları onu karşıdan seyrediyorlardı yan gözle.

Kraliçe Marie Antoinette ve 16'ncı Louis bir köşeye yığılmışlardı. Birbirlerine sarılmışlar, giyotinden artakalan cesetler gibi serilmiş, uyuyorlardı.

Odanın kapısı açıldı.

Hocanın karısı Hatice gelmişti. Besbelli içeriki odadan gürültüleri duymuştu.

«Ne var, neler oluyor burada?» diye sordu. Başını kaldırdı, tavandaki kocaman deliği gördü birden,

şaşırdı kaldı. Yarı baygın, esrik bakışları görünen lacivert gökyüzüne ve binlerce yıldıza daldı gitti.

Celâl Hoca döndü bana:

«Hadi, sen Hatice ile içeriye git. Biraz dinlen, kendine gel, yüzün kıpkırmızı,» dedi.

«Gökyüzünde güneşten yanmış olmalıyım,» dedim.

«Hadi, içeriye geçin siz. Arkadaşlarını da al,» dedi Celâl Hoca. «Ben şimdi kızları okuyacağım.»

Alain ile Danton minderden kalkmışlardı. Cinli Talip,

«Ben de gideyim onlarla, Hocam,» dedi.

«Hadi Talip, sen de git.»

Hatice önde biz arkada, gecekondunun öteki bölümüne gittik.

«Hatice,» dedim, «aynaya bakacak mısın bu gece?»

«Bilmem ki. Yorgunum.»

«Ne olur bak. Çok ihtiyacım var.»

Üstünde el işlemeli örtünün bulunduğu yatağın yanına gelmiştik.

Yatağın üstüne attım kendimi, bitkindim.

Ay'daki olaylar, gökyüzündeki serüven yormuş bitirmişti beni.

Hatice usulca tahta iskemleyi önüne çekti. Arkalıklı, ufak bir elaynasını iskemlenin üstüne yerleştirdi. Yere diz çöktü. Başını ellerinin arasına aldı. İki dakika öylece kaldı. Hafifçe inleyip, iç geçirdi.

Her şeyi unutmuş, yatağın üstünden fırlayıp kalkmıştım.

Danton ile Alain de Hatice'nin yanına yere çömelmişlerdi.

Hatice gözleri kapalı, yarı uykulu bir sesle:

«Sizler göremezsiniz. Boşuna bakmayın!» dedi.

Az geri çekilip, merakla beklemeye başladık.

Bir süre sonra dayanamayıp sordum:

«Hatice, geldiler mi?»

«Evet,» dercesine başını salladı.

«Bana bir sigara verin,» dedi.

Bir sigara yakıp eline verdim. Gözleri aralıktı; yavaş yavaş konuşmaya başladı:

«Aynaya geldi... Seninkini görüyorum...»

«Aynanın içinde mi şimdi?»

«Evet.»

«Yalnız mı?»

«Yalnız... Bir yere gidiyor...»

«Nereye?»

«Büyük bir yer... Bir bina... Bir kapıdan girdi...»

«Anlat, ne olursun anlat.»

Hatice uykuda konuşur gibi devam etti:

«Televizyonlu bir yer... Garip... Yüzlerce televizyon var.»

Alain,

«Rüya Ekranları Ormanı'nı görüyor,» diye fısıldadı.

«Ne yapıyor orada, Hatice?»

«Bir televizyon başına oturdu. Bir şeyler yapıyor... Bir düğme çeviriyor...»

«Ekranı görebiliyor musun? İyi bak Hatice. Onun izlediği şeyleri görebiliyor musun?»

«Dur bakayım,» dedi Hatice. «Yaklaşmaya çalışıyorum. O çok heyecanlı. Gördükleri etkiliyor olmalı onu. Heyecandan yerinde duramıyor.»

«Ne yapıyor, ne yapıyor, kuzum söyle?»

«Para atıyor bir delikten içeriye. Çok heyecanlı.»

«Ne görüyor?»

«Zor... Onu görebilmem çok zor. Ama heyecanlı bir şey izliyor olmalı,» dedi Hatice.

Danton, usulca bana,

«Acaba benim sigaradan bir tane versek, ekranı görebilir mi?» diye sordu.

«Bilmiyorum,» dedim. «Zaten olayı çok küçük bir alanda izliyor. Sen o sigaradan bir tane bana ver!»

Danton bir 'Özgürlük' sigarası yakıp verdi bana. Bir nefes çektim. Gözlerim Hatice'de.

«Bu adam çıldıracak... Acaba neler görüyor?» diye mırıldandı Hatice.

Sigaradan bir nefes daha çektim, eğildim, aynanın içine baktım. Hiçbir şey göremiyordum. İyice yaklaştım. Burnumu aynaya dayadım. Gözlerimi kapattım. Sonra birden soğuk camı tüm gövdemin üstünde hissettim. Biraz zorlanıp, iyice dayadım tüm bedenimi öne. Usul usul muhallebi gibi yumuşadı ayna. 'Pat!' diye bir ses çıktı. Birden içim nehir gibi aktı. Ayak bileklerim gevşeyiverdi.

Aynanın içine girebilmiştim. Heyecandan tüm gövdem titredi. Hatice'nin cin aynasından içeriye girmeyi başarmıştım!

New York'tayım şimdi. Long Island yolu üstündeki Rüya Ekranları Ormanı'nda...

Televizyon ekranının başına oturmuş, sürekli para atıp, birtakım düşleri izleyen Mehmet'in tam arkasında, sesizce ayakta duruyorum.

Kıpırdasam farkedebilirdi beni; onun için öylece, hiç kımıltısız duruyor, ekranda izlediği olaylara bakıyordum.

O, kendinden geçmişti sanki...

Birazcık daha yaklaştım ekrana.

İnanılmaz bir şey!

Gökyüzündeki halimizi izliyordu.

Ekranın içinde ikimiz elele, son hızla dünyaya doğru iniyorduk. Hani yanımızdan alev alev bir meteor geçti demiştim ya, işte o bölümdeydi tam.

Gülmekten katılıyordu.

Onu hiç böyle sevinçli görmemiştim.

Şimdi ekranda ben, ceplerimi karıştırıyor, sigara paketini bulmaya uğraşıyordum. Sigarayı bulmuştum. 'Çakmak var mı?' diye soruyorum ona.

Altımızda dünya hızla büyüyordu. Sonunda sigaraları yakmıştık.

Mehmet gülmekten katılıyordu bu düşü izlerken. Durmadan televizyonun 'insert' deliğinden içeriye para atıyordu.

Şimdi ekrandaki düşte, dünya altımızda ufalıvermişti. Ben sigaramın külünü uzay boşluğuna silkeleyip ona bir şeyler anlatıyordum.

Birden duyumsadı beni. Öyle. Bir anda. Dönüp baktı. Arkasında durduğumu görünce çok şaşırdı, rengi kızarıverdi.

«Mehmet!» dedim. «Sahi o denli komik mi bu düş?»

«Komik değil, harika!» dedi. «Senin kafanın içinden geçenler şaşırtıyor beni!»

İşte karşımdaydı. 2020 yılının New York'unda, Rüya Ekranları Ormanı'ndaydık.

Hızlı düşünmeye çalışıyordum. Birkaç şey olabilirdi.

Ben yeniden onu yitirip, Hatice'nin cin aynasının içinden çıkarak, Ankra'ya, Cinci Celâl'ın gecekondusuna dönebilirdim. Ya da onunla birlikte Hotel Chelsea'ya dönüp New York'tan Ankara'ya birlikte bir başka dönüş planlayabilirdik.

Ne olacağını bilemiyordum.

Hiç heyecanlanmamam, sakin düşünmem gerekiyordu.

Her şey karmakarışıktı.

«Mehmet, seninle konuşmam gerek,» dedim.

«Dur, izin verirsen şu düşün sonunu izlemek istiyorum!» diye yanıtladı.

«Ben sana düşün sonunu anlatırım. Dur, sakın onun sonunu izleme. Her şey birbirine karışabilir. Of, nasıl anlatayım sana bilmiyorum ki! Neyi, ne kadar biliyorsun sen Mehmet?» diye sordum.

«Hiçbir şey bilmiyorum,» dedi.

İnanmadım. Atıyor.

«Gel, buradan çıkalım. Otele dönelim,» dedim. «Hem sen burayı nasıl öğrendin?»

«Barda söylediler.»

«Ne zaman?»

«Bu gece.»

«Bu gece mi?»

«Evet, Miss Mary'i bıraktıktan sonra bara döndüm.»

Neyse, sesimi çıkartmadım. Bırakmış onu. Demek zamanlar, geceler birbirine karışmıştı. Anlamıştım. O an yapacağım en ufak bir yanlışlık her şeyi yitirmeme neden olabilirdi. Korkunç bir andı bu. Mehmet halimde bir tuhaflık sezmişti.

«Ne oldu? Niçin rengin sarardı?» diye sordu.

Arkada televizyon ekranı çoktan ölmüştü.

«Düşünmeye çalışıyorum,» dedim. «Her şeyi toparlamaya uğraşıyorum. Çok dikkatli olmalıyım. Ne olursun, ne olursun her dediğimi yap! Yap ki, geldiğimiz bu karmakarışık yollardan geriye dönebilelim.»

Merakla bana bakıyordu.

«Bir gün sana her şeyi anlatırım!» dedim. «Belki yazarım... Ama şimdi...»

Korkunç bir şey... Kafam durmuştu sanki. Hiçbir şey düşünemez olmuştum.

«Otele mi dönsek acaba,» derken, sanki dev bir megafondan gelen bir ses duyduk:

«Tamam! Sizi topluyorum! Dönün geriye! Sizi çağırıyorum! Dönün geriye! Cin tayfası ile dönün geriye! Tamam! Sizi topluyorum! Cin tayfası ile birlikte dönün!» diye sesleniyordu birisi.

Hatice'nin sesiydi bu. Neden sonra anladım.

Çevremize bakındık. Kapının yanında birtakım kısa boylu, eciş bücüş, asık suratlı, koca burunlu tipler belirmişti. Karanlık, geceyarısı insanları gibi bir şeydiler bunlar. Cin tayfası olmalıydılar... Bize el ediyorlardı.

Mehmet şaşırmıştı.

«Gel,» dedim. «Şaşırma. Sana sonra her şeyi anlatacağım. Şimdi zamanımız kısıtlı.»

«Haydi, gelin!» diye bağırdı megafondaki ses. «Cin tayfası kapıda bekliyor sizi!»

Mehmet'i elinden tuttum.

Eciş bücüş tiplere yaklaştım.

«Kardeşim, siz...»

«Evet... Cin tayfasıyız,» dedi, kara yüzlü, uğursuz görünümlü, bodur biri. «Bu taraftan...» Duvardaki aynayı gösteriyordu. «Lütfen, bu taraftan geçeceksiniz .. Haydi, bekliyorlar.»

Mehmet'le gittik aynaya yapıştık. Ayna buz gibi. Bir şey olmuyor.

Mehmet,

«Çıldırdın mı, Nazlı?» dedi.

«Belki,» diye mırıldandım. «Belki de...»

Birden ayna sanki gövdemizin altında yumuşadı, eridi, cibinlik gibi oldu. Öne doğru sarktık, başımız döndü.

«Ha gayret!» deyip cin tayfası ile birlikte öteki tarafa geçtik.

Hatice'nin gözleri dalgın ve yorgundu. Bitkin bir haldeydi. Bana bakıyordu.

«Neyse geldin,» dedi.

Çevreme bakındım. Cinci Celâl'in gecekondusundaki yatak odasındaydık. Cin tayfası yok olmuştu.

Mehmet yanımdaydı. Hayretler içinde odaya, Hatice'ye, bana bakıyordu.

«Şimdi bir şey sorma!» dedim. «Ama Ankara'ya gelebildik. Sana sonra her şeyi anlatacağım.»

Baktım; Danton ile Alain ortada yoklar.

Sordum Hatice'ye.

«Arkadaşlar ne oldu?»

«Sen boşver onları... Gittiler,» dedi. «İstediğin adam bu değil miydi? İşte yanında!»

Utançtan yüzüm kıpkırmızı oldu. Neyse ki Mehmet dalgın. Tabii biz o aynadan geçerken yorulduk. Kolay iş değil...

Hatice bir sigara yakmıştı. Aynayı katlayıp raf-

taki yerine kaldırmıştı. Cin toplantısı çoktan bitmişti.

«Biz gidelim, Hatice,» dedim.

«Tamam anam,» dedi o.

Mehmet'le çıktık gecekondudan. O, merak içinde bir şeyler sormak istiyordu

«Şimdi hiçbir şey anlatamam,» dedim. «Sonra... Sonra hepsini öğreneceksin.»

«Nasıl?» diye sordu.

Ne güzel bir soru.

«Belki okuyacaksın,» dedim.

Nasıl yanıt?

«Bir taksi bulmalıyız,» dedim. «Hemen Gelincik Sokağı'na dönmeliyiz.»

Cinci Celâl'in evi de kentin dışında. Yayla Mahallesi'nin sınırlarının ucunda bir yerde. Taksi filân yok görünürde... Kimbilir saat gecenin kaçı? Hangi gecenin, hangi saati? Tüm bunlar henüz karmakarışık.

Ay ışığında, köşeden geçen bir taksiyi farkettim. Hemen durdurdum. Atladık içine.

Nasıl yorgunum, anlatamam. Gözlerim kapanıyor. Mehmet de susmuş hiç konuşmuyor; oturuyor yanımda, yorgun gibi.

Evin önünde indik.

Ölü sokak lambası Gelincik Sokağı'nı aydınlatıyordu.

Girdik apartmandan içeriye. Kapıyı anahtarımla açtım. Evde her şey yerli yerindeydi. Piyano bir köşede duruyordu. Televizyon kapalıydı. Mutfaktan buz dolabının gürültüsü geliyordu. Çevrede gece sessizliği vardı.

Duvardaki eski saate baktım: Sabahın üçüydü.

Mehmet köşedeki koltuğa oturmuştu. Masanın üstünde benim kâğıtlarım, kalemim, yayılmış yazılarım duruyordu.

Kalktı, gitti; onlara bir gözattı.

«Kraliçe Marie Antoinette ile ilgili bir şeyler mi yazıyorsun?» diye merakla sordu.

«Evet,» dedim. «Bir dergiye 'Düşsel Söyleşiler' hazırlıyorum, biliyorsun.»

İlgilenmişti. Kâğıtlara bakıp duruyordu.

«Fransız Devrimi'ni iyi bilmem gerek,» dedim. «Kitaplar bulmalıyız.»

«Kimbilir neler yazacaksın,» dedi. Heyecanlanmıştı.

«Kimbilir, neler çıkacak yazmaya başlayınca...» diye dalgın dalgın yanıtladım onu.

17

ARZU SAPAĞI

... Köşede oturan Mehmet'e bir gözattım. Yorgun görünüyordu. Yazdıklarım besbelli ilgilendirmişti onu.

«Danton'u da yazacak mısın?» diye sordu.

«Sanıyorum,» dedim. «Robespierre'i, Fouché'yi, hepsini yazmayı düşünüyorum.»

«Nasıl, roman gibi bir şey mi olacak?»

«Herhalde.»

Anlamıştım. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Hiçbir şeyi anımsamıyordu.

Yaşadığım olaylarla dopdoluydum. Yerimde duramıyordum heyecandan.

Karşımdaki adama bakıyorum. Çok güçlü, çok mesafeli, ciddi bir kişi işte!

Oysa Kaplan o!

Ama o, bunun farkında bile değil.

«Günlerin nasıl geçiyor?» diye sordum. Öyle, laf olsun diye...

«Tekdüze.. Hepsi birbirinin aynı,» dedi. «Sürekli çalışıyorum. Biliyorsun.»

«Biliyorum,» dedim.

Saatine bir göz attı. Şaşırdı birden.

«Saat kaç olmuş, biliyor musun?»

«Biliyorum,» dedim.

Aklı karışmıştı. Gene de bir şey belli etmiyor. (Acaba 'Kaplan' olduğunun farkında mı? Deli olacağım!)

«Biz ne yaptık bu saate kadar? Zaman nasıl da geçmiş.»

«Hiç,» dedim. «Konuştuk işte. 'Düşsel Söyleşiler' den, Fransız Devrimi'nden, şundan, bundan.»

«Ben kalkıyorum, çok geç olmuş. Sen yarın yazmaya başlarsın,» dedi.

«Belki başlarım,» dedim.

Kalktı, ceketini giydi gitti.

Salona döndüm. Tepedeki ışığı kapattım. Şimdi masamın başındaki ufak lamba yanıyor yalnızca. Yazılarıma şöyle bir göz gezdirdim. Yaşadığım olaylar peşpeşe aklıma geliyor; olacak iş değil!

Ya şu üstümdeki yorgunluk. Hafif boynum da tutulmuş. Hatice'nin cin aynasından geçerken olmuş olmalı.

Gecenin o saatinde, yalnız başıma kalınca bir gariplik çöktü içime.

«Yapayalnızım aslında!» diye düşündüm. «Garibin tekiyim. Elimde kalem, önümde kâğıtlar. Başka bir şey yok. Yalnızım ben.» Kendi kendime tekrarladım: «Yapayalnızım ben!»

«Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?» dedi, geriden bir ses.

İrkildim, yerimden sıçradım. Çevreme bakıyorum, hiç kimseyi göremiyorum. Salon bomboş. Çevre sessiz.

Gözlerimi duvarlarda gezdirdim. Koltuklara baktım: Hepsi bomboş. Kimsecikler yok.

«Evet, öyle düşünüyorum,» dedim.

Birisi tatlı tatlı güldü. Of be! Çok iyi tanıdığım bir gülüş bu.

«Alain,» dedim. «Sesini tanıdım. Neredesin?»

İçim titredi. Alain bu!

«İyi bak. Arzu Sapağı'ndayım,» dedi, Alain.

Arzu Sapağı!

Ne addı bu! Birden tüylerim ürperdi. Ne müthiş bir ad.

«Alain,» dedim usulca. «Nerede bu Arzu Sapağı?»

«Salonun kapısından çık, koridordan sola sap; işte orası Arzu Sapağı,» dedi Alain'in sesi.

«Bizim salonun kapısından çıkıp dar koridordan sola sapınca mı? Nasıl olur, orada hiçbir şey yok ki. Ütü odasını söylüyorsun galiba. Ama oranın penceresi bile yok,» dedim.

«Hadi, 'Arzu Sapağı'na gel, bekliyorum,« dedi Alain.

Kalemimi bıraktım.

Usulca salondan çıkıp karanlık koridora girdim. Yüreğim delicesine çarpıyor.

Arzu Sapağı...

Koridorda sola saptım. Yavaşça ütü odasının kapısını açtım.

Gözlerime inanamadım bir an. Sonsuz, geniş bir yol kavşağındaydım. İki yan ağaçlıktı. Gökyüzü yıldız doluydu. Ay batmak üzereydi, anlamıştım. Zaman sabaha yakın olmalıydı. Uzaktan geçen arabaların sesi belli belirsiz geliyordu kulağıma.

B-273X, ya da Alain, yolun kenarına oturmuştu. Mavi gözleri oyuncu oyuncu gülüyordu bana. Yanında da Danton oturuyordu. Beni görünce:

«Neredesin arkadaşım?» dedi.

«Danton!» diye bağırdım, «sen de mi buradasın?»

Güldü. Gözleri ışıl ışıldı. Çok hoştu. Başka türlü bir adam, anlatmıştım ya.

«Başka nerede olabilirim ki?» dedi.

«Abla, iyi misin?» diye birisi seslendi.

Dönüp baktım. Cinli Talip tam yolun başındaki 'Arzu Sapağı' tabelasının altına oturmuş, bana bakıyordu.

«Talip'ciğim, ne haber?»
diye sordum.

«Benim kızlar gene geldiler. Cin kızları. Yeşillisi Esma bana âşık. Deli gibi. Hep peşimde. İşte şimdi gözümün önünde,» dedi.

Dalgın gözleri yıldızlara daldı bir an; sevgilisi cin kızı Esma'ya bir şeyler mırıldanıyordu anlaşılan.

Uzaktan gelen nal sesleri duydum. Dört beyaz atın çektiği bir kupa arabası gecenin içinden bize doğru geliyordu.

Arabacı kamçısını şaklattı. Ayışığında, arabanın üstündeki Kraliyet Arması'nı gördüm. Mutlaka som altındandı. Pırıl pırıl parlıyordu. Arabacının ardındaki beyaz perukalı uşaklar, parlak giysilerinin içinde dimdik oturuyorlardı.

Araba tam önümüzden geçerken hafifçe yavaşladı. Camı örten perde azıcık aralandı. Tülün arasından Kraliçe Marie Antoinette'i gördüm.

Öyle güzeldi ki! Kabarık pompadour saçları sanki gümüş ışığın altında, leylâk rengi gibiydi. Gözlerini, siyah, kenarları tavus tüyleri ile bezenmiş bir maske örtüyordu. Ama tanımıştım onu. Nasıl tanımam!

İpek eldivenli eliyle beni selâmladı. Perde kapandı. Araba karanlığın içinde uzaklaştı. Nal sesleri sonsuz gecenin içinde yitip gitti.

Ne yerdi bu 'Arzu Sapağı'!

Gözlerim yolu çevreleyen ulu ağaçlara dalmıştı. Gece rüzgârında yaprakları hafif hafif hışırdıyordu.

«Birisi bana bugün bir puro verdi. Şimdi onu içiyorum!» dedi bir ses.

Dönüp baktım, Celâl Hoca idi bu! Cinci Celâl. Ağzında bir Havana purosu, keyifle ağaçların altında dolaşıyordu.

«Celal Hoca!» diye seslendim. «Kurban olayım, Fidel Castro gibi içiyorsun puroyu!»

Döndü baktı bana. Eski mintanının yakası yamulmuştu; ayağında kocaman, aşınmış pabuçları vardı. Pantolonunun kayışını her zaman yaptığı gibi, belinden biraz aşağıya bağlamıştı. Çevresinde kara kuru, kavruk, ne idüğü belirsiz; boysuz possuz, uğursuz görünümlü, koca burunlu, sık saçlı, birbirine yakın göz-

lü, yüzü sivilceli birtakım tipler vardı. Onlara baktığımı gördü.

«Cin tayfası,» dedi. «Onlara biraz hava aldırıyorum.»

Purosundan derin bir nefes çekip dumanını gökyüzüne üfledi. Ağaçların altına doğru yürüdü.

Cin tayfası peşinden gitti.

Gökyüzünde çok parlak bir yıldız vardı. Sanki döne döne bize yaklaşıyordu.

«Alain,» dedim, «Nedir şu bize hızla yaklaşan ışık? Görebiliyor musun?»

Alain gösterdiğim yere baktı. Danton da ayağa kalkmış, tozlanmış pantolonunun arkasını eliyle süpürüyordu.

«Bir meteor olmalı!»

«Ama çok yakınımıza geliyor.»

«Ayol, bu bize çarpacak!» diye bir kadın bağırdı.

Baktım Hatice, ağacın dibindeymiş de görmemişim. Ayağa kalktı, başörtüsünü düzeltti.

Hepimiz, gökyüzünden bize doğru hızla yaklaşan bu yuvarlak ışık kümesine bakıyorduk şimdi.

Cinli Talip, gözlerini devire devire yüksek sesle dua okumaya başlamıştı.

Celâl Hoca,

«Korkma Talip!» dedi. «Korkma oğlum!»

Cin tayfası da yolun kenarına çekilmişlerdi.

Ben anlamıştım: Gelen bir uçan daireydi. Çevresine yeşilli, kırmızılı ışıklar saçarak bize oldukça yaklaşmıştı.

Arzu Sapağı'nın yanıbaşındaki ağaçların seyrek olduğu bir noktaya iyice yaklaştı. Tam yere konmamıştı; yerden iki metre yükseklikteydi.

Işıktan gözlerimiz kamaşmıştı. Uçan daire sürekli hareket halindeydi.

Bir kapı açıldı. Dışarıya bir merdiven atıldı.

Heyecan içinde, ne olacak diye bekliyorduk.

Hatice benim yanıma gelmişti. Kolumu tutuyordu. Ellerimi, kınalı parmaklarının üstünde gezdirdim.

Uçan daireden birisi çıkmıştı. Bize el sallıyordu. Parlak ışıktan gözümüz bir türlü seçemiyordu onu.

Uçan dairenin ışığı bir garip, insanın gözünü yoruyor.

«Nasılsınız, arkadaşlar. Nasılsınız?» diye sesleniyordu birisi bize.

Uçan dairenin merdivenlerinden aşağıya indi. Koşarak Arzu Sapağı'na doğru geldi.

Tanımıştım onu! Türk robotu Abidin'di bu.

Hepimize sarıldı. Danton'la sarmaş dolaş oldular. Alain'i neredeyse yere yıkıyordu. Celâl Hoca'nın elini öptü. Benim önümde saygıyla eğildi. Türk robotu Abidin, pırıl pırıl fosforlu giysiler içindeydi. Sarı mı desem, yeşil mi; ördek başı gibi, yanar döner bir renk. Belinde kalın metal kemeri vardı. Mutluydu, neşe içindeydi.

«Ben iltica ettim!» dedi. «Hava gemisinde arkadaşlar var. Artık özgürüm, mutluyum. Bir bölümde servis şefi oldum. Ama hemen terfim gelecekmiş. Belki karımı da yanıma alırım. Ben bu 'daire'den hoşnutum arkadaşlar! Ne zaman isterseniz gelin, buyurun, sizi gezdireyim. Kaptanla sıkı fıkıyım. Hepsi çok dost, çok can kişiler, sizden iyi olmasınlar.»

Uçan daireden kırmızılı, mavili bir sinyal geldi. Üç kez yanıp söndü.

Abidin,

«Beni çağırıyorlar. Havalanacağız anlaşılan. Ben gene gelirim. Görüşmek üzere!» dedi.

Hepimize el sallayarak koştu, basamakları ikişer ikişer çıktı, uzay gemisine bindi. Merdiven içeriye çekildi. Kapı kapandı. Uçan daire, çevreye morlu, sarılı, yeşilli ışıklar saçarak havalandı; gökyüzüne doğru yol aldı. Bir süre sonra artık samanyolundaki pırıl pırıl bir yıldızdan başka bir şey değildi.

Cinci Celâl,

«Çocuk kurtarmış kendini. Üstündekiler çözülmüş olmalı. Hayret bir şey!» dedi.

Bu olay büyülemişti beni. Bir memur gökyüzüne iltica etmişti. Mutluydu. Gözlerine fer, yüzüne kan gelmişti.

Cin tayfası, «destur» çekerek ağaçların altında dolanıyorlardı.

«Dağılmayın! Dağılmayın sakın! Toplayamam sonra. Kalırsınız burada ha!» diye seslendi Celâl Hoca. Bana döndü:

«Ben de koyun postunun üstünde uçma egzersizleri yapıyorum. Sanırım başaracağım. Ama henüz postu yerden hiç havalandıramadım,» diye hayıflandı. Usulca kulağıma eğilip, ekledi: «Bu cin tayfası biraz aylâk. Postu bir türlü havalandıramıyorlar. Bak memur uçtu gitti. Ama havalandıracağım bir gün postu! Kırıkkale yolundaki defineyi de bulacağım!» dedi. Cin tayfasına seslendi.

«Dağılmayın ulan! Dağılmayın diyorum size! Toplu dolaşın. Hadi, bir arada gezin, sonra toplayana kadar canım çıkıyor! Alimallah, imanımı gevrettiniz!»

Cinli Talip,

«Ayışığında azıyorlar, hocam. Söz geçirmek zor oluyor. Aralarında gizlice sigara da içiyorlar,» dedi.

Celâl Hoca, purosunu Arzu Sapağı'nın bir köşesine fırlatıp attı.

«Sigara içmek yok! dedim. Laf anlamıyorsunuz siz! Pişman etmeyin adamı! Hadi toplanın! Destur, hadi!»

Cin tayfası toplanıp bir ağacın altına oturdular. Zaten asık olan suratlarını büsbütün asıp, aralarında bizlerin duymadığı bir konuşmaya daldılar.

Bir telefon çaldı içeriden bir yerden. Ben, 'Arzu Sapağı'ndan hiç ayrılmak istemiyorum. Gece serinliği yüzüme vuruyor; azıcık ürperiyorum ya, hep burada kalmak istiyorum.

Hatice,

«Telefon çalıyor galiba,» dedi.

«Durun, gidip bir bakayım. Bu saatte kim olabilir ki. Şimdi geliyorum,» dedim.

Dönüş yolunu şaşırmıştım. Bulamıyorum bir türlü. Sağa gidiyorum, ağaçlık; sola gidiyorum, yol önümde uzanıyor.

Alain,

«Şuradan geçiver,» dedi bana, ağaçların arasındaki bir boşluğu gösterdi.

Zifiri karanlıkta orası ürkütücü biraz.

Neyse, eğilip geçtim. Eteğim çalılara takıldı. Koridora çıkmıştım. Girişe vardım, açtım telefonu:

«Alo! Alo!» dedim.

Karşımda düdük sesi. Kapanmış telefon. Kimbilir kimdi?

Salonda ışığı yanık bırakmışım. Niyetim hemen 'Arzu Sapağı'na dönmek.

Masadan kâğıt kalem alayım, dedim, tam ışığı söndürürken birden gördüm onu. Salonun ortasındaydı. Halının üstüne boylu boyunca uzanmış, sarı yeşil gözlerini bana dikmiş, öylece bakıyordu.

O an yüreğim duracak sandım. Kaplan, benim ona baktığımı görünce çevik bir hareketle yerinden kalktı.

Bir an korktum ondan. Ne yapacağımı şaşırdım. Salon eşya dolu. Ortada ufak bir sehpa; üstünde gümüş sigara kutuları, kül tablaları...

Kaplan hiçbir şeye değmeden salonun içinde dolaşıp bana doğru geliyordu.

«Mehmet! Korkuyorum yapma!»

Oralı olmadı.

Masanın ardına saklanmıştım şimdi. Titreyen ellerimle iskemleyi tutuyordum.

O, bir sıçrayışta yazı masamın üstüne çıktı. Bir yay kadar çevikti. Eski ceviz masa onun ağırlığı altında bir an gıcırdadı.

Eğilmiş; yarı karanlıkta parlayan gözleriyle, sanki masanın üstündeki yazılara göz gezdiriyordu.

Sanırım anladı ondan ürktüğümü. Birden masadan aşağıya atladı; koridora doğru gitti.

Peşinden koridora fırladım.

İki yandaki oda kapıları kapalıydı. Onun o değişik, yabanıl kokusu evi doldurmuştu. Başımı döndürüyordu. Yüreğim delicesine çarpıyordu. Korkuyordum. Korkuyordum işte. Hem de çok. Bacaklarım titriyordu. Peşinden gidiyordum.

Başıyla yatak odamın kapısını açtı. Bir an dönüp bana baktı. Büyülenmiş gibiydim. Korkudan içim eriyordu.

Ardından içeriye girdim.

Yatak odası zifiri karanlıktı. Artık göremiyordum onu. Ama içerideydi, oradaydı. Biliyordum.

Yatak hafifçe gıcırdadı.

Elyordamıyla yatağı buldum. Örtüleri açılmıştı.

Usulca yatağın içine, onun yanına girdim.

Ellerimle yüzünü buldum. Gözlerini, burnunu, ağzını. Benden de heyecanlıydı. Tir tir titriyordu.

«Mehmet,» diye fısıldadım.

«Buradayım,» dedi; saçlarımı okşuyordu. «Neredeydin?» diye sordu.

«Bekledin mi beni?»

«Bekledim.»

«Arzu Sapağı'ndayım.»

«Arzu Sapağı mı?»

«Evet.»

«Nerede bu Arzu Sapağı?»

«Çok yakında. Hemen şuracıkta,» dedim. «Seni oraya götüreceğim.»

Kollarımda çocuk gibi sevindi.

«Götür beni de oraya,» dedi.

Başımı omzuna gömmüştüm.

«Olur, götüreceğim. Niçin titriyorsun?»

«Sen de titriyorsun.»

«Üşüyorum.»

«Böyle gel.»

Üstüme usulca yatak örtüsünü çekti.

«Birazdan,» dedim «birlikte düş göreceğiz.»

Öptü beni.

«Arzu Sapağı'na gideceğiz.»

«Hmm.»

«Artık direnmiyorsun.»

«Vazgeçtim.»

İncecikti. Çelimsizdi.

Onun kollarında öylece yatıyordum. Ona birçok şey sormak istiyordum ama öyle bir andı ki o an, konuşamıyordum. Kollarını, gövdesini tanıyordum.

Usul usul duvardaki ceviz dolabın ardından bir ay çıktı. Işığı üstümüze vurdu. Ayışığında yüzünü görebiliyordum. Gözleri duygu doluydu. Hem mutluydu, hem sanki biraz hüzünlüydü.

İkimizin de titremesi geçiyordu yavaş yavaş. Kolunu başımın altına uzatmıştı.

Sessizce, bir gümüş tepsi gibi odayı aydınlatan ay'ı izliyorduk.

Birden bir yıldız yağmuru başladı. Üstümüze şakır şakır yıldızlar yağıyordu. Yıldız yağmuru şiddetlendi. Fırtına gibi bir şeydi bu! Bardaktan boşanırcasına yıldız yağıyordu yatağın üstüne. Islanmış, sırılsıklam olmuştuk. Hava buharlıydı. Çarşaflar yağmurdan ve nemden üstümüze yapışmıştı.

«Hasta olacağız. Bir şemsiye var mı?» diye sordu Mehmet.

«Dur,» dedim. «Dolapta olacaktı. Bir bakayım.»

Yataktan kalktım. Serin bir rüzgâr esiyordu odanın içinde, üstüm başım yıldız olmuştu. Yatağa dönüp şemsiyeyi açtım. Yıldızlar şemsiyenin üstüne döküldükçe, ninni gibi bir ses çıkartıyorlardı.

«Bu fırtına dinmeyecek galiba,» dedim.

«Bilmiyorum ki,» diye mırıldandı. Islak yatak örtüsünü bir kenara atmıştık.

«Sırılsıklamsın. Hastalanacaksın.»

Yıldız yağmuru hafifledi. Sonra kesildi. Yatağın içi, yastığımın üstü yıldız doluydu. Şemsiyeyi kapatıp bir kenara dayadım. Yastığın üstündeki yıldızları elimle süpürdüm.

Gözünün altına ufacık bir yıldız yapışmıştı. Onu dikkatle alıp bir kenara koydum.

Birbirimize bakıyoruz ayışığında. Fırtına her an gene başlayabilirdi. Bunu hissediyordum.

Birden tavandaki dolunayın oralardan bir yerden, yeşil fosforlu, ışıklı bir nokta odanın içinde dolaşmaya başladı. Arada yatağa doğru alçalıyor, sonra döne döne tavana doğru yükseliyordu.

«Nedir bu?» diye sordu Mehmet.

«Bir uçan daire olmalı.»

«Odanın içinde bir uçan daire mi var?»

«Evet. Ama bir mini-uçan daire olmalı bu. Ufacık. Dur, pencereyi açayım da dışarıya çıksın.»

«Sen de hiç rahat yatmadın,» dedi Mehmet; fırladı, yataktan kalktı.

«Dikkat et! Karanlıkta elbise asacağına çarpma. Sen bu odayı bilmiyorsun!» dedim.

Pencereyi açmıştı. Ufak uçandaire fıldır fıldır üstümüzde dolanıyor, pencereden dışarıya çıkıp gitmiyordu bir türlü.

Mehmet birden havada yakaladı onu. Şimdi fosforlu, garip pırıltılı uçan daire avucunun içindeydi. Geldi, yatağın yanına oturdu.

Avucunu açtı. Tuhaf, ateş parçası gibi bir şeydi bu.

«İçi dolu mu?»

«Herhalde.»

«Niçin dışarıya çıkmıyorlar?»

«Bilmem. Herhalde ürküyorlar.»

İkimiz de merakla, Mehmet'in avucunun içindeki uçan daireye bakıyorduk.

Derken kapısı açıldı. Ufacık bir kapı. Mini mini bir merdiven atıldı dışarıya. Zar zor seçebildiğimiz sigara izmariti boyunda, yemyeşil bir adam aşağıya indi. Bir şeyler söylüyordu ama tam duyamıyorduk.

«Bağır kardeşim!» dedim. «Duyamıyoruz dedikle rini.»

«Pencereyi bulamıyoruz. Kaybolduk! diyor,» dedi Mehmet.

«Gir içeriye!» diye bağırdım minik adama. «Şimdi sizi pencereden dışarıya bırakacağız.»

Dediğimizi anlamıştı. İçeriye girdi, kapı kapandı.

Mehmet, uçan daireyi pencereden dışarıya bırakt ı.

«Fırtınadan yolunu şaşırmış olacak.»

«Evet.»

Ayışığında birbirimize baktık.

Azıcık yüzü kızardı.

«Gel,» dedim. «Arzu Sapağı'na gidelim. Öyle güzel ki orası.»

«Hadi beni oraya götür,» dedi.

Mutluydu, çocuk gibiydi. Uysaldı. Bu halini bilmezdim onun. Elinden tuttum, odadan çıktık. Koridordan sola sapıp ütü odasının kapısına geldik.

«İşte,» dedim. «Buradan gireceğiz Arzu Sapağı' na.»

«İnanamıyorum.»

«Bak, şimdi görürsün.»

Usulca kapıyı açtım. Arzu Sapağı karşımızdaydı. Ne güzeldi! Akılalmaz bir görünümü vardı. Orada hafif hafif gün ağarmaya başlamıştı. Ulu ağaçlar, upuzun yol, her bir şey aynıydı. Rüzgârın uysal hışırtısı ağaçları yalayıp kulağımıza geldi.

Bir Rousseau tablosu gibiydi çevre.

Mehmet şaşırmıştı.

Yanımda durmuş, öylece Arzu Sapağı'na bakıyordu.

«Ne güzel!» diye mırıldandı. «Sonsuz bu... Senin dünyan!»

Anlamıştı.

Avucumdaki elini sıktım usulca.

«Evet,» dedim. «Hem de, herkes burada.»

18

CİNCİ CELÂL'İN POSTU

Cinci Celâl, ağzında bir Havana purosu, bir aşağı bir yukarı volta atıp duruyordu.

Yolun kenarında, ağaçların dibinde kocaman bir post seriliydi. Birbirine eklenmiş on - onbeş koyun postundan oluşmuş bir şeydi bu besbelli. Cin tayfası postun iki yanına dağılmışlar, harıl harıl uğraşıyorlardı.

Celâl Hoca bizi görünce yanımıza geldi.

«Hayrola, Celâl Hoca. Neler oluyor burada?» diye sordum.

Puroyu ağzının kenarına geçirdi.

«Sorma,» dedi. «Verem edecek bu cin tayfası beni. Tam randımanlı çalışamıyorlar bir türlü. Neredeyse gün ağaracak. Geceden beri uğraşıyoruz. Postu havalandıramadık bir türlü.» Cin tayfasına döndü. «Hadi bakalım; daha hızlı, daha hızlı çalışın! Yerden yarım metre bile kaldıramadınız postu!» diye bağırdı.

Postun çevresinde yoğun bir hazırlık vardı. Hatice, Danton, Alain, Cinli Talip, hepsi oradaydılar. Cin tayfasına birtakım eciş bücüş, daha önce görmediğim tipler de katılmıştı.

«NASA Uzay Merkezi gibi burası, Celâl Hoca,» dedim.

Mehmet çok güldü.

«Ne yapacak?» diye sordu bana.

«Postu havalandırmaya uğraşıyor. Şu gördüklerin, emrindeki cin tayfası. Ama çalışmalarından hoşnut değil.»

Biz de postun yanına yaklaştık. Mehmet bir sigara yakmıştı, çalışmaları izliyorduk.

Cin tayfasından bir tanesi yanıma yaklaştı. Bacağım boyundaydı. Kara gözleri birbirine yakın, ön dişleri uzundu. Usulca,

«Abla bir sigara var mı?» diye sordu.

«Var ama, Celâl Hoca sigara içmenize kızıyor.»

Cin, bana biraz daha yaklaştı.

«Biz işi mahsustan yavaşlattık, Celâl Hoca bizi sömürüyor. Sigortasız çalışıyoruz. Hep emir, hep emir. İlle de bu post uçacak! Definenin yeri bulunacak, falan filan. Bizleri hiç düşünmez. Hepimiz şurada onun için uğraşıyoruz. Bir sigara yaksak karışır, aylâklıkla suçlar. Sen de duydun ablacığım. Bu koşullarda biz niçin çalışalım? Greve gideceğiz. Post bu koşullarda havalanmaz. Sen durumları biliyorsun. Eh, bizlerin de bir hakkı hukuku olmalı. Bir toplusözleşmeye oturalım, diyoruz ya, Celâl Hoca anlamazlıktan geliyor. Arkadaşlar bıkıp, usandı. Haklarımızı istiyoruz. Haklarımız bize verilsin!» dedi.

«Adın ne, kardeşim?» diye sordum.

«Mernuş,» dedi kara yüzlü cin; «arkadaşlar beni sözcü seçtiler.»

«Durun,» dedim. «Ben Celâl Hoca ile konuşurum. Siz işi yavaşlatmayın. Haklarınız neyse verilir. Hoca sinirli. Post havalansın diye uğraşıyor. Aralar bozulmasın, bir anlaşma yapılır.»

«Vallahi bilmem,» dedi Mernuş.

Postun yanına döndü.

Cinci Celâl'in yanına gittim.

«Celâl Hoca. Cin tayfası birtakım haklar istiyor. İstekleri varmış. Sonra şu sigara yasağını kaldır. Yumuşak davran ki, iyi çalışsınlar,» dedim.

Bir an düşündü.

«Tamam,» dedi. «Ne istiyorlarmış?»

«Sigortalı olmak. Sigara içebilmek. Daha az çalışmak.»

«Tamam, tamam,» dedi Celâl Hoca. «Kabul ettim.» Cin tayfasına seslendi. «İsteklerinizi kabul ettim. Şimdi sigara dağıtılacak. Gerisi de sonra tamam. Hadi koçlarım, göreyim sizi!»

Postun çevresinde bir dalgalanma oldu.

Post birden yerden yirmi santim havalandı.

Celâl Hoca koştu; cin tayfasına sigara dağıtmaya başladı. Cinli Talip bir gemici çakmağı ile hepsinin sigarasını teker teker yakıyordu. Ortalık duman olmuştu.

Post şimdi yerden kırk santim kadar havalanmıştı.

Celâl Hoca,

«Hadi, post havalanıyor, herkes atlasın üstüne!» diye bağırdı.

Sonsuz bir heyecan içindeydi.

Mehmet postun üstüne atladı, beni elimden tutup çekti. Alain, Danton, Cinli Talip, Hatice, hepsi postun üstüne atlamışlardı.

Post sallana sallana havalanıyordu.

En son Celâl Hoca atladı postun üstüne. Başa oturdu; post son bir gayretle, Arzu Sapağı'nın iki yanındaki ağaçların dallarını yalayıp, gökyüzüne doğru yükseldi.

Cin tayfası postun iki yanına tutunmuşlar, habire ayakları ile havada kolan vuruyor, postun uçuşuna bir yön vermeye çalışıyorlardı.

Celâl Hoca,

«Sağ yapın! Azıcık sağ! Tamam! Şimdi biraz sol! Daha yükselelim! İyice yükselelim. Tam hız ileri» diye bağırdı.

Harika bir şeydi bu!

Havalanmıştık, koyun postunun üstünde uçuyorduk.

Danton ve Alain, postun üstüne uzanmış, kenardan aşağıya bakıyorlardı. Hatice bağdaş kurmuştu.

Celâl Hoca,

«Talip! Cin tayfasına gazoz dağıt oğlum!» diye seslendi.

Cinli Talip bir kasadan şişe şişe gazoz çıkartıp postun çevresindeki cin tayfasına dağıtıyordu.

Bir tane de bana verdi.

Baktım, 'Cincibir' gazozuymuş...

Eski bir İzmir gazozudur.

Post iyice hızlanmıştı. Dağların, tepelerin, sonsuz güzel bir dünyanın üstünden uçuyorduk.

Mehmet'le yan yana oturmuştuk.

Aşağıyı seyrediyorduk.

Arzu Sapağı gerilerde kalmıştı...

Güneş önümüzde bir yerde doğmuştu. Çevresindeki bulutlar kıpkırmızıydı.

Bize doğru gelen kara bir kuşu hepimiz aynı anda gördük.

«Yavaşlayın! Yavaşlayın! Kuş geliyor!»

Cinli Talip,

«Hocam, kuşun ağzında mesaj var!» diye bağırdı.

«Tam sağ yapın! Motor stop! Tam sağ!»

Post tam sağ yapıp havada durdu.

«Zümrüdüanka galiba,» dedi Celâl Hoca.

Hatice,

«Çaylak bu, çaylak!» diye seslendi.

İnanın, onun gözü hepimizinkinden keskinmiş; oysa nasıl da dalgın bakar dünyaya...

Çaylak, postun üstüne gelmişti.

Celâl Hoca uzanıp onu yakaladı. Post havada yalpaladı. Danton az kalsın düşüyordu. Bir kolundan ben bir kolundan Alain tutup çektik. Neyse sonunda, bacağını kenardan yukarıya attı; postun üstüne çıkardık.

Çaylağın ayağına bağlanmış, dürülmüş bir mesaj vardı. Celâl Hoca kâğıdı çözüp aldı, bana uzattı.

«Okuyuver şunu,» dedi.

Mesajı açıp doğan güneşin ışığında okudum.

«Kutlarım kardeşim.

Werner Von Braun»

«Werner Von Braun'dan hocam. Sizi kutluyor.»

«Kimmiş o?» diye sordu Celâl Hoca.

«Uzay bilgini. Amerikalıların Almanya'dan çekmeyi başardıkları en önemli beyinlerden biri.»

Cinci Celâl keyiflenmişti.

«Bak bakalım, dünyadan mı geliyor, ahiretten mi?» dedi.

Baktım, anlayamadım.

«Dünyadan olmalı.»

«Tamam. Çok iyi, biz de teşekkür mesajı yollayalım. Oğlum Danton, kalem kâğıt çıkar da yazıver dediklerimi.»

Danton bir kâğıtla kalem çıkartmıştı.

Celâl Hoca yazdırdı:

«Kardeşim Werner. Mesajını aldım. Sağolasın.

Cinci Celâl»

Döndü bana:

«Nereye yollayalım?»

«NASA Uzay Merkezi'ne.»

«Tamam. Oğlum Danton, altına adresi yazıver.»

Çaylak tepemizde dolanıyordu.

«Tam hız, iki metre yukarıya!.. Olmadı, tornistan!.. Sol yapın, tam sol! Motor stop!»

Post havada durmuştu. Çaylağın tam altındaydık. Cinci Celâl uzanıp onu yakaladı. Kâğıdı dürüp ayağına bağladı. Çaylak uçup gitti.

Cinci Celâl,

«Talip, oğlum, yoruldular; cin tayfasına gazoz dağıt!» dedi.

Cinli Talip kasadan gazoz şişelerini çıkartıp, bir

bir açıp, postun çevresinde kolan vuran cin tayfasına dağıtmaya başladı.

Hoca,

«İkramiye de vereceğim!» diye seslendi.

Postun uçuşu birden daha hızlandı. Havada jet gibi kayıyorduk şimdi.

Hoca, dönüp çaktırmadan göz kırptı bana.

Hepimiz keyiflenmiştik.

O an Alain, öteki uçtan seslendi:

«Bir ormanlıktan geçiyoruz! Aşağısı neresi acaba?»

«Dur bakayım,» dedi Danton. Eski bir harita çıkartmıştı bir yerden; yandan aşağıya eğilmiş; yer şekillerini inceliyordu. Bir süre sonra, «Bolivya üstünde uçuyoruz,» dedi. «Şu altımızdaki Rio Grande nehri... Higueras adlı bir orman köyünün yakınlarındayız, haritaya göre...»

«Ne?» diye bağırdım. Oturduğum yerden ayağa fırlamıştım. Postun üstünde filân olduğumu unutmuştum. «Bolivya ormanlarında, Higueras üstünde miyiz?»

Mehmet de heyecandan sararmıştı. Anladım. O an ikimiz de aynı şeyi düşünmüştük. Ernesto Che Guevara'nın bir kuşatmada öldürüldüğü köyün üstündeydik!

«Hatice!» diye seslendim, «Hatice, çabuk aynayı çıkart! Çabuk ol! Aşağıda yıl kaç, tarih kaç? Bakıver, çok önemli. Çabuk ol!»

Hatice aynayı çıkartıp şöyle bir baktı.

«Aşağıda yıl 1967. Günlerden... Dur bakayım... Salı. Ekim'in sonu,» dedi.

«Eminsin, değil mi?»

«Evet. Aşağıda tarih 10 Ekim 1967 Salı. Sabah saatleri...»

Mehmet,

«Celâl Hoca, biraz alçalalım. Aşağıda ormanda

Arjantinli bir devrimciyi vurmak üzereler. Onu kurtarmalıyız!» diye bağırdı.

Celâl Hoca,

«Bir devrimci mi?» diye sordu.

Pek bir şey anlamamıştı.

Danton da heyecanlanmıştı.

Mehmet'le bir şeyler konuşuyorlardı.

«Onu belki kurtarabiliriz. Şimdi aşağıda ormanda çatışma var. Henüz vurulmamış.»

Alain,

«Bir ip varsa ben sarkar onu çekerim,» dedi. «Böyle numaraları yapabilirim, biliyorsunuz.»

Celâl Hoca, cin tayfasına talimat verdi:

«Tam yol aşağı! Ağaçların üstünde turlayın!.. Tam yol aşağı!.. Yavaşlayın!.. Yavaşlayın!..»

Ormanın içinden silah sesleri duyulmaya başlamıştı.

Bir süre sonra iyice alçalmıştık.

Şimdi yoğun, yeşil tropik ormanın tam üstünden uçuyorduk.

Bir kurşun yanağımı sıyırdı. Ödüm kopmuştu.

Olacak iş değildi, aşağıda Che Guevara, güvenlik birlikleri ile çatışıyordu.

Mehmet, postun kenarından aşağıya sarktı.

«Ernesto! Ernesto! Attığım ipe tutun. Seni kurtarmaya geldik!» diye seslendi.

Post fena yalpalamaya başlamıştı. Bir an, ormana düşeceğiz diye korktum.

Mehmet'le Danton postun bir köşesinden aşağıya kalın bir ip sarkıtmışlardı. Alain ipin ucuna tutunup, aşağıya sarkmıştı.

Ormanın üstünde döne voltalıyorduk.

Cinli Talip avaz avaz dua ediyordu. Yerden atılan bir kurşun takkesini uçurdu.

Alain, aşağıdan,

«Yakaladım onu! İpi çekin!» diye bağırdı.

Celâl Hoca, Mehmet ve Danton var güçleriyle ipi çekmeye başladılar.

Hatice, Talip ve ben aşağıya uçmamak için, postun üstüne dümdüz yapışmıştık.

Ne andı bu tanrım! Heyecandan boğulacak gibi oluyordum.

Bir süre sonra Alain'in o güzelim başı postun kenarında belirdi. Ter içinde kalmıştı. Ardından, Arjantinli devrimci Che Guevara'yı yukarıya çekmeye uğraşıyordu.

Celâl Hoca,

«Tam hız ileri! Yükselin! İyice yükselin! Ateş hattındayız! Sağa çark!.. İleri full motor!» diye bağırdı.

Post, ormanın üstünden havalanıp uzaklaşmaya başlamıştı.

Beş dakika sonra Alain, yanında Ernesto Che Guevara ile birlikte postun üstündeydi.

Ne adamdı bu biliyor musunuz? Bambaşka... Bu da bambaşka. Anlatamam ki!

Siyah beresini çıkarttı, uzun saçlarını arkaya doğru sıvazladı. Toz toprak içindeydi. Ama gene de gülüyordu.

Hepimiz coşku ve heyecan içinde, postun üstüne gelen bu yeni konuğu izliyorduk.

Postun üstünde şimdi üç yaman devrimci, şahane bir robot, iki kadın, bir cinli çocuk ve de Celâl Hoca vardı.

Ne ekipti bu!

Tüm tabuları yıkmıştık.

Ben herkesi tanıştırdım:

«Binbaşı Ernesto Che Guevara, Danton, Alain, Mehmet, Cinci Celâl. Bu da eşi Hatice. Köşedeki de Talip.»

Che heyecanlanmıştı.

«Danton mu?»

«Evet,» dedim. «Ta kendisi.»

Cebini karıştırıp upuzun bir puro çıkarttı. Çakmağı ile yaktı.

«Peki, nasıl oluyor?.. Hangi yıldayız?» diye sordu.

«1989'dayız.»

Şaşırmıştı.

«Hayatımı kurtardınız,» dedi. «Kıstırmışlardı beni. Silahımda kurşun kalmamıştı.»

Öyle bir içişi vardı ki puroyu!

Mehmet'le ben heyecandan bayılacak gibiydik.

Mehmet'e baktım. Ernesto'yu izliyordu. Gözleri dolmuştu.

Celâl Hoca,

«Posta hoşgeldiniz oğlum,» dedi. «Aşağıda kargaşa var anlaşılan şöyle rahat oturun, dinlenin biraz. Talip, beye bir gazoz aç oğlum.»

Talip kasadan bir Cincibir gazozu açıp Che Guevara'ya uzattı.

«Susamıştım,» dedi o; gazozu bir dikişte bitirdi.

Postalları çamurluydu azıcık, parkası yırtılmıştı. Besbelli uzun bir süredir ormanda çarpışmıştı.

Kolundaki saat ne güzeldi..

Bir süre sonra, Küba'daki, Bakanlıktaki odasında, her geceyarısından sonra yaptığı gibi, postun üstüne sırtüstü uzanmıştı. Purosu hep ağzındaydı. Bir şeyler düşünüyor olmalıydı. Tepemizden geçen nem yüklü bulutlara takılmıştı gözü. Usulca,

«Vallegrande'yi geçtik mi?» diye sordu.

Aşağıya baktım.

«Çoktan geçtik,» dedim.

Üzülmesin diye yalan söyledim.

Vallegrande, kalbine bir kurşun sıkılıp öldürüldükten sonra bir helikoptere bağlanıp götürüldüğü köyün adıydı.

10 Ekim 1967 Salı sabahı...

Che doğrulmuştu. Danton'la karşılıklı oturuyorlardı.

Altımızda Rio Grande ırmağı, altın bir yılan gibi

ağaçların arasından kıvrılıp anlayamadığım bir yöne doğru akıyordu.

Birden postun yanından kara, sık saçlı bir kafa uzandı. Birbirine yakın siyah gözleri ve o sevimsiz uzun dişleri hemen anımsamıştım. Cin sözcüsü Mernuş'tu bu. Gözlerini dikmiş Che Guevara'ya bakıyordu.

«Ne oldu Mernuş? Bir şey mi gerek?» diye sordum.

«Abla, bir şey soracaktım. Bu yeni gelen, bir insan hakları savunucusuymuş, öyle mi? Emperyalizme karşı savaş veriyormuş; ezilenden, sömürülenden yanaymış. Arkadaşlar 'Devrimcinin tek yurdu devrimdir. Bu gözüpek adam halkın özgürlüğü için savaşıyor. Ölümü hafife alıyor,' diyorlar,» dedi.

«Evet,» dedim. «Aynen öyle. Öteki iki adam da tüm bunlar için savaşıyorlar.»

«Deme be abla?» dedi Mernuş; başı postun kenarından kayboldu.

Postun uçuşu iyice hızlanmıştı. Şimdi jet gibi olmuştuk.

Anlaşılan cinler aşağıda aralarında konuşuyorlardı.

Cinci Celâl, «Hızı kesin oğlum! Şişeceksiniz!» diye bağırdı.

Postun altından, «Kahrolsun emperyalizm!» diye bir grubun bağırdığını duyduk. «Kahrolsun emperyalizm!... Kahrolsun faşizm!»

Celâl Hoca,

«Cin tayfası coştu. Şimdi de böyle bir şey tutturdular,» dedi, bize dönerek.

Che heyecanlanmıştı.

«Bu post ne gücüyle uçuyor? Oldukça hızlı gidiyoruz?» diye sordu.

Celâl Hoca,

«Cin gücü ile gidiyoruz,» dedi.

Che hiçbir şey anlamamıştı.

Nasıl anlatabilirdik ki ona her şeyi; Cinci Celâl'i, cin tayfasını... Her şeyi...

Üstelik yorgun görünüyordu. Rengi solgundu. Sesi hafif boğuktu. Yumuşak bir adamdı, ama insan onun karşısında biraz ürküyordu sanki.

Cin tayfası, slogan atmaktan vazgeçmiş, postun seyrini azıcık yavaşlatmışlardı şimdi.

Celâl Hoca,

«Talip, oğlum, cin tayfasına cıgara dağıt!» dedi.

Aklıma bir şey gelmişti.

«Danton,» diye fısıldadım, «Danton, yanında 'Özgürlük' sigarası var mı?»

«Tabii var,» dedi o. Cebinden paketini çıkarttı. Hepimize birer tane tuttu.

19

ERNESTO CHE GUEVARA BİR 'ÖZGÜRLÜK' SİGARASI YAKIYOR

Che, bir sigara almıştı. Mehmet çakmağını çıkarttı, onun sigarasını yaktı. Danton, Alain ve Cinci Celâl de birer 'Özgürlük' sigarası yakmışlardı. Mehmet, benim sigaramı da yakıp, kendisi de paketten bir sigara aldı.

Hepimiz sigaralarımızdan birer nefes çektik.

İlgiyle Che'ye bakıyordum.

Danton ve Mehmet de onu merakla izliyorlardı.

Havana purosuna alışık bir adamdı. Acaba bu sigara etkileyecek miydi onu?

Asıl kendisi çok etkileyici bir erkekti. Tuhaf, değişik bir çekiciliği vardı. Siyah beresi, başında sağa yatık duruyordu. Parmakları ince ve uzundu. Kocaman badem biçimi gözleri vardı.

Alain'i biliyorsunuz... Danton daha bir değişikti. Halktan bir adamdı o. İlk bakışta anlaşılabiliyordu bu. Oysa Che, sanki aristokrattı. Gerilla bir aristokrat! Konuşması, bakışları bu izlenimi uyandırıyordu insanda.

Mehmet ise biliyorsunuz bambaşkaydı... Laf aramızda kaplan!

Che, birden oturduğu yerden doğruldu. Şaşkınlıkla:

«Dünya'ya bakın!» dedi.

Hepimiz dönüp baktık.

Dünya şimdi karşımızdaydı. Oldukça ufaktı. Dönüşünü büyük bir rahatlıkla izleyebiliyorduk. Çok yavaş dönüyordu.

İnsanın tüylerini kaldıran bir görünümdü bu!

Kıtaları, adaları, sömürgeleri, ülkeleri, Büyük Sahra'yı, Ortadoğu'yu, Kızıl Çin'i, her bir yanı görebiliyorduk.

«İşte Küba!» diye bağırdı Che. «Şurası Havana. Acaba Fidel nerede şimdi?»

«Fidel Castro Havana'da,» dedim.

«Vietnam!» diye mırıldandı yanıbaşımdan Mehmet.

Danton ayağa kalkmıştı. Eliyle güneşi siperlemiş, Vietnam'ı ilgiyle izliyordu.

«Şurası neresi?»

«Grenada adası. Amerikalılar orayı bombalamışlardı, değil mi?»

«Nikaragua!» diye bağırdım.

Mehmet, doğrulmuş, gözlerini kısmış, gerilla savaşlarını izliyordu.

Ortadoğu'yu geçtik. Her yer karmakarışıktı.

«Şunlar kim?»

«Hmm. Filistin Kurtuluş Örgütü galiba!»

«Amerika!» diye bağırdım.

Hatice,

«Hep merak ederdim Amerika'yı; aman çabucak geçip kaybolmadan göreyim,» dedi.

Yerinden kalktı. Ama sigara içmediği için, galiba bir şey göremedi. Yerine geçip oturdu.

«Hindistan! Hindistan!» diye bağırdım.

Celâl Hoca,

«Dur bakayım,» dedi. «Hmm. Çok genişmiş. Şu nehre bakın, içi insan dolu. Enine boyuna bir yer.»

«Meksika'ya bakın!» diye seslendi Mehmet.

Danton coşkuyla,

«Fransa. Paris!» diye bağırdı.

Bir an gözleri dolmuştu.

Şaşırdım, kaldım.

Cinli Talip postun kenarından aşağıya sarkmıştı.

«Celâl Abi, Güneydoğu'dan geçiyoruz galiba!» dedi.

Eğilip, iyice baktım.

Aşağısı toz duman. Hiçbir şey görünmüyor.

Cin tayfası postun altından gene slogan atmaya başlamıştı:

«Kahrolsun emperyalizm!» sesleri kulaklarımızda çın çın çınlıyordu.

Cinci Celâl,

«Bunlara da ne oldu anlamıyorum. Yasak kitap mı okudular acaba?» diye mırıldandı. Tayfaya seslendi: «Tamam çocuklar, yeter! Susun, kesin artık! Postu toplattıracaksınız, alimallah. Topumuz içeriye gireceğiz. Kesin ulan! Yeter artık, anladık-»

Cinli Talip,

«Bilinçleniyorlar hocam. Galiba bunları bir eğiten var,» dedi.

Celâl Hoca,

«Hayır, bir şey değil; postu toplar götürürler. Bu kadar heyecana gerek yok ki. Aralarında gençler var. Onlar kışkırtıyor,» dedi.

Cinli Talip, postun kenarından eğilip,

«Moskova'ya! Moskova'ya!» diye bağırdı.

Gülmekten katılıyordum.

Cin tayfası ile Cinli Talip arasında neredeyse bir ağız dalaşı başlayacaktı.

«Talip,» dedim, «hiç yakıştıramadım sana. Sus.»

Celâl Hoca,

«Sen karışma Talip,» diye Talip'i tersledi. «Bilir bilmez bağırma oğlum. Konuklara ayıp oluyor.»

Gözüyle Che'yi işaret ediyordu.

Talip gitti, gazoz kasasının başına oturdu. Bize arkasını döndü. Küsmüştü anlaşılan.

Che,

«Ne oluyor?» diye sordu.

«Hiç,» dedim. «Bildiğimiz şeyler. Gençlik!»

Uzaktan gümüş renkli bir uçak bize doğru hızla

yaklaşıyordu. Ufacıktı, oyuncak bir platin uçak gibiydi.

Cinci Celâl bağırdı:

«Motor stop! Uçak geliyor! Aşağı yapın! Aşağı sağ! Stop!»

Post olduğu yerde alçalıp durdu.

Che Guevara, ayağa kalkıp ufak uçağı tek eliyle yakaladı.

Hepimiz doğrulmuş, Che'nin elindeki uçağa bakıyorduk.

Üstündeki yazıyı okudum: Arap Havayolları'na ait bir yolcu uçağıydı bu. İçi yolcu doluydu.

Biraz daha dikkatlice ufacık pencerelerinden içeriye bakınca, silahlı iki hava korsanının pilotları etkisiz hale getirmiş olduklarını gördük.

Danton,

«Ne oluyor bu uçakta?» diye sordu.

Mehmet,

«Hava korsanları. Bakalım ne istiyorlar?» dedi.

Cinci Celâl uçağın içine seslendi:

«Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?»

İçeriden yanıt geldi:

«Kurtuluş Örgütü'ndeniz. Arkadaşlarımız rehinelerin serbest bırakılmasını istiyoruz. Yoksa uçağı havaya uçuracağız!... Benzin bitiyor. En yakın havaalanına yakıt almak için iniş izni istiyoruz!»

Che,

«Ne yapalım?» diye bize sordu.

«Bırakalım gitsinler. Biz bir şey yapamayız ki,» dedim.

Che, uçağı bıraktı.

Uçak havada bir yay çizip, başka bir yöne doğru gidip kayboldu.

«Her şey çok karışık,» dedi. Danton.

«Bildiğiniz gibi değil, ağabey!» dedi Cinli Talip.

Yavaş yavaş dünya büyümeye başlamıştı.

Bir süre sonra yalnızca üstünden uçtuğumuz dereleri, tepeleri görmeye başladık yeniden.

Hava kararmaya başlamıştı. Gece oluyordu.

Hepimiz yorgunduk...

Postun üstüne uzandık. Post yıldızlı gecenin içinde yolalırken hepimiz rahat, derin bir uykuya daldık.

... Sevgili okurum.

Kitabı bitirmiyorum.

Böyle şeyler biter mi?

Bitmez, değil mi.

İşte onun için kitabı bitirmiyorum.

Eğer bizleri görmek isterseniz, aklınıza estiğinde gökyüzüne bir gözatıverin. Oradayız. Postun üstünde, dünyanın çevresinde dönüp duruyoruz.

Cin tayfasının hakları verildi. Alain, hayatından hoşnut. Bana New York'u hiç düşünmediğini söyledi. Danton ,arada gene düşüncelere dalıyor. Che Guevara kocaman purosunu içip dünyayı izliyor ve bize geceleri Bolivya ormanlarını anlatıyor.

Ben 'Arzu Sapağı'nı sık sık düşünüyorum.

Mehmet, yanımda. Artık huzurlu ve mutlu. Arada bir, gece yalnızca ikimiz uyanıkken, kaplan oluveriyor! Sonra Cinli Talip uykusunda sayıklayınca gene kendi haline dönüyor.

Anlarsınız ya!

Ah, az kalsın unutuyordum. Türk robotu Abidin geçen gün postu ziyarete geldi. Oturduk, konuştuk. Kilo almış, daha da keyifli gördüm onu.

Tam Karaib adalarının üstünden geçiyorduk. Hava puslu ve güzeldi.

İlginç şeyler anlatıyor...

Kraliçe Marie Antoinette mi?

Onu hiçbir zaman unutmuyorum.

Başkaca...

Başkaca şimdilik her şey yolunda.

20

FİNAL

Doktorum,

«Çok sigara içtin. Her sabah egzersiz yap,» dedi.

İşte bu sabah, dev bir şampanya kadehinin içinde yüzüyorum. Onbeş kulaç sola. Onbeş kulaç sağa. Tüm gövdeme, yüzlerce, binlerce acıtmayan iğne batıyor sanki!

İçinde yüzdüğüm pembe Fransız şampanyası.

Biliyorsunuz, en iyi kalite!

Yanımda Danton.

«Ne tuhaf kulaç atıyorsun, Danton!» diye bağırdım.

«Yüzme bilmiyorum ki!» demez mi.

Şampanya yutmaya başlamıştı. Neredeyse kadehin dibine gidecek! Arada şampanyanın yüzüne çıkıp, kahkahalar atıyor! Ama boğulacak...

«Alain!» diye bağırdım. «Ernesto! Mehmet! Yetişin çabuk! Danton şampanya yutuyor! Dibe gidecek!»

Üçü birden şampanya kadehinin içine atladılar. Kadehteki pembe köpüklü şampanya taştı, kenarlardan azıcık aktı.

Cinci Celâl,

«Aptestliyim. Ben atlamam,» dedi.

Hatice ile kadehin dibinde durmuş, bizi seyrediyorlardı.

Alain ile Mehmet, kelebek, kurbağalama yüzüyorlardı. Ernesto, sırtüstü yatmıştı köpüklerin üstüne. Ben kadehin kenarına tutunmuştum. Danton da yanımdaydı. azıcık sarhoştu.

Bir garson geldi. Kadehi alıp, beyaz örtülü bir gümüş tepsinin üstüne koydu, götürdü, smokinli, kalantor bir baya eğilerek sundu onu.

Bay, kadehi eline aldı.

«Ah, en sevdiğim içki. Şu içinde yarışan köpüklere bakın!» dedi.

Bir dikişte içti, bitirdi bizi.

«Of!» dedi. «Başımı döndürüyor. Ne güzel içki. Ne hayaller görüyorum. Mutluyum yahu! İnsanı şampanya mutlu ediyor!»

Bayım, insanı şampanya mı mutlu ediyor dersiniz?

SON

NAZLI ERAY
25 EYLÜL 1989
ANKARA - BODRUM

Nazlı Eray

ARZU SAPAĞINDA İNECEK VAR

Bir dergi için 'düşsel söyleşiler' yapması istenen yazarın evine aynı gece *Semra Özal* ile *Kraliçe Mari Antoinette* gelirler. Bir süre sonra, hızla gelişen olayların denetimini yitiren yazar, kendisini, Fransız Devriminin ünlü kişileri ile 2020 yılının New York'unda bulur. *Danton,* mini giyotinle tırnaklarını keser. Aralarına katılan Nevada yapımı bir *Alain Delon* modeli robotla, uzamdan uzama atlayan yazar, arkadaşı *Devrimci Mehmet*'in gizli düşlerini 'Rüya Ekranları Ormanı'nda izleyince şaşkına döner. Aşk kâh bir kaplandır, kâh bir devrimci. Yırtıcı bir kaplan acaba bir kadını sevebilir mi? Ay'ın yüzeyinde herkes eşit midir? Bütün bu akılalmaz serüvenler, Etlik sırtlarındaki *Cinci Celâl Hoca*'nın dünyasında nasıl bir boyut kazanır? *Arzu Sapağında İnecek Var,* fantezi ustası *Nazlı Eray*'ın, tarih, tutku, erotizm yüklü olağandışı aşk romanlarından biri.

Kapak resmi: SALVADOR DALI
ISBN 975.510.126-8